

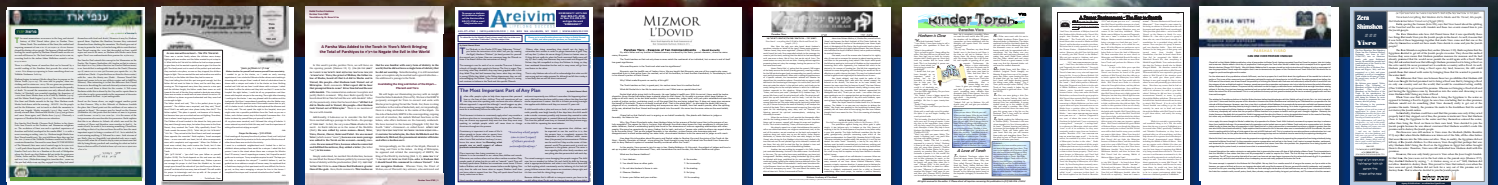
BS"D • Vo. 2 | Issue 20 | No. 69 • MONSEY: Candle Lighting - 5:10 • Shabbos Ends - 6:42 (72 min past shkiah) • February 15, 2020 • 20 Shevat, 5780

התורה רס

DIVREI TORAH FREELY PRINTED & DISTRIBUTED BY RAMAPOST

"בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך"

PARSHAS YISRO

ANFEI EREZ • TIV HAKEHILA • SHVILEI PINCHAS • AREIVIM • MIZMOR L'DOVID
 PENINIM • KINDER TORAH • PARSHA PSHELTEL • RAV BRAZIL • ZERA SHIMSHON

ENGLISH
 DIVREI TORAH

SPONSOR A DVAR TORAH

SPONSOR AN ENTIRE WEEK FOR \$360

Following Daas Torah, Ramapost is sharing the opportunity to sponsor weekly Divrei Torah. The following publications are read by hundreds of people every Shabbos. Sponsor an individual Dvar Torah or the entire collection, in the zechus of a choleh, le'iluy nishmas, or for someone in need. A small message can be put on the Dvar Torah of your choice which will be distributed across Monsey and online.

\$180

Ram HaTorah
150 WEEKLY*
Compilation of Divrei Torah
(English & Hebrew)

\$126

Meoros Hatzadikkim
300 WEEKLY*
Dvar Torah & Weekly Yahrzeits
(English)

\$100 (MONTHLY)

Divrei Chizuk
800 MONTHLY*
R' Gamliel Rabinowitz
(Hebrew)

\$100

Torah Wellsprings
200 WEEKLY*
R' Elimelech Biderman
(English / Yiddish)

\$72

Sichat Hashavua Hitkashrut & Likutay Torah
125 WEEKLY*
(Hebrew / English)

\$54

Oneg Shabbos
50 WEEKLY*
Compilation of Divrei Torah
(English)

\$*

Areivim
400 WEEKLY*
R' Shmuel Gluck
(English)
*CONTACT INFO@

*AMOUNT DISTRIBUTED

פרשת יתרו

כ" שבט תש"פ VOL. 1 / ISSUE 25

The most momentous occurrence in the long and storied history of Klal Yisroel takes place in Parshas Yisro. Matan Torah. The revelation at Har Sinai, the exalted and imposing moment of אמת לנו תורת אמת forever shaped the destiny of our people. The human, of flesh and blood, hearing the words spoken by Hashem Himself made us who we are and will forever be. The brief instant of אתם אלוקים, reverting back to the sinless Adam HaRishon created a ממלכת אלוקים. כהנים וגוי קדוש.

There is a telling lesson of ourselves that can be learned by a careful reading of the Pesukim that precede the actual עשרת הדיברות. It is always eye-opening to learn something about our Yiddishe Neshamos. Let's try.

Hashem begins to instruct Moshe about how to prepare us for Matan Torah (19:10-25). We were told to prepare, clean our clothing and to retain our קדושה. We are given our perimeters, not to climb the mountain or even to touch it under the penalty of death. To ascend the mountain was only allowed after the Shofar (of Yitzchak) was sounded signaling the departure of שכינה from Sinai. Moshe does as he is told by Hashem (19:14) and the Matan Torah begins (19:16-19). The שכינה descends on Har Sinai and Moshe ascends to the top. Here Hashem sends Moshe back down with the warning - AGAIN - for the people and for the Kohanim - not to touch or climb the mountain to avoid any tragedy. Moshe responds (19:23) they won't, You already warned them. Hashem tells Moshe (19:24) just go down and warn them again, and Moshe does (19:25). Obviously a sequence of Pesukim that deserves our attention.

Rav Simcha Zisel Broide, Chevron Rosh Yeshiva in his classic Sefer Sam Derech on the Parshios and Maamarim enlightens us. The revelation of Sinai was such a spiritual experience of devotion and belief, enveloped in the smoke filled ה' with a never wavering or ending קול השופר - Hashem taught Moshe how Bnei Yisrael would react. Yes, you told them three days ago but the צמאה of the Yiddishe Neshama would not be able to constrain themselves. You need to warn them IN THE MIDDLE of The Maamad, their near out of control urge to be בוגעם לחיות ה' will push them beyond what they will be able to take. Rav Simcha Zisel see's this in a Ramban at the end of Mishpatim where the Pasuk says that Hashem did not strike the great men (Nadav, Avihu and the Zekainim - Rashi) for "seeing" Hashem and ויאכלו וישתו. (Mefarshim struggle to translate this - some say this was bad while some say they enjoyed it as if they had sated

themselves with food and drink.) However it may be, Hashem spared them. Explains the Ramban, because they restrained themselves from climbing the mountain. The Pasuk goes out of its way to praise the אצילי בני ישראל for being able to resist that test. Bnei Yisroel sensing the שכינה that descended on Sinai, would aspire and search for more, so Hashem tells Moshe warn them again. Don't ever underestimate their passion for אלוקים.

Rav Simcha Zisel extends this concept in his Maamarim on the Parsha. The Gemara (Sanhedrin 76b) teaches us that to return a lost object to a Goy (where there are no Darchei Shalom issues) is an Aveirah that is unforgivable based on the Pasuk (Devarim 29:18) למען ספות הרוה את הצמאה because you equate the רוה, the satisfied one (Rashi - Goyim that have no thirst for their creator) with the צמאה, the thirsty one (Rashi - Knesses Yisrael that thirsts and yearns to be in awe of their creator and to fulfill his Mitzvos). How interesting it is that the difference that Chazal focus on in describing the vast and obviously extensive inequity between us and them is thirst for the creator. A Yid craves Ruchnius while this is absent by the Goy and to equate them to each other is such a grave mistake in the assessment of character - you so missed the boat - is just unforgivable.

Based on the lesson above, we might suggest another point in that Gemara. Why is this Mitzvah of Hashavas Aveidah the place that Chazal point out the antithesis of our nature in contrast to them? The answer may be, based on the Gemara (Kiddushin 2b) that posits that the nature of man is to pursue a wife because בעל אבידה מחזר על אבידתו - it is the owner of the lost possession who searches after his possession. Rashi explains that this is an allusion to Adam's rib which was used for the creation of Chava and therefore man searches to find it - he wants it back, he needs it, he is missing something. Chazal here are telling us that a Goy does not have the will to have the most important aspect to being a creation of G-d - he is satisfied, he is not missing anything. A Yid must be a צמאה - look at some of our Shul's, they are (hopefully) not attended only once a week, they are full, some for 18 hours a day by צמאים, we must earn that title by being thirsty, parched and searching for what we had at Sinai so that we will be Zocheh to have לעיני שנית לעיני. כל חי בב"א.

אמת דאפקרה
תיים זאלע אמת

LAYOUT: RAMAPOST.COM

MOSDOS ZICHRON EREZ was established in 2005 under the leadership of Rav Chaim Zev Levitan and is dedicated to older Bais Medrash bochurim who have chosen to pursue the path of Zevulun while rooted in the tents of Yissochor. B"n they have had great siyata d'shmaya in enabling these bochurim to shtieg and face the world as real Bnei Torah. Rav Levitan's reputation in the chinuch field and his warm and caring personality have led to the tremendous hatzlocho of this wonderful mosod. For more information please visit WWW.ZICHRONEREZ.COM

טיב הקהילה

בס"ד
יו"לע"יקהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו הר"ר צ"ר גמליאל רבינוביץ שליט"א

English Edition

Yisro
5780

No.
502.401

טיב המערכת

כאישי אחד בלב אחד – As one man with one heart

There was a certain family where the children were always fighting with one another and the father wanted to put a stop to it. What did he do? He told his children he had a unique present to give them, but he wanted a special place to give it to them his gift. The family went out in search of the perfect spot and when they reached a nice place, as soon as they stopped, the children began to fight. This one wanted the seat and another one said he saw it first, so the father told them they had to move on.

They tried telling him that this spot was good enough, but the father did not want to listen to them, and he said they were moving on. This happened every time they came to a nice spot and the children fought, the father made them move on until towards the end of the day they reached a desolate area where there was no water or wood and not even a bench to rest on. All the children lay down on ground exhausted and they even had no strength to fight.

The father stood and said, "This is the perfect place to give presents". The children were surprised, and they said, "Now? Here? Didn't we walk past nicer places today than this?!" The father replied, "This place is special, not because of its beauty, but because here you are united and are not fighting. Therefore, here is where I want to give you the present!"

The Children of Israel traveled in the desert for forty years and they went through many stops, but when they came to the Sinai Desert, they received the Torah. Why specifically there? The Torah reveals the answer (19:2): 'ויבאו מדבר סיני ויחן שם ישראל' – 'They arrived at the Sinai Desert and Israel encamped there opposite the mountain'. Rashi explains, 'Israel encamped there – as one man with one heart, but all other encampments were with complaints and arguments.' When the Children of Israel were united, they could receive the Torah, but if *chas v'shalom* there was no unity, it is impossible to receive the Torah.

'ואהבת לרעך כמוך' – 'you shall love your fellow as yourself' (Vayikra 19:18). The Torah depends on this and even our daily prayers depend on it. The Ari HaKadosh says, 'Before a person can arrange his prayer in shul from the *Akeidah* on, he must accept upon himself the mitzvah of 'you shall love your fellow as yourself' and intend to love every Jew as himself. This will enable his prayer to intermingle and rise up with all the prayers of Israel. It can go up and bear fruit.

- Tiv HaTorah - Yisro

טיב ההשגחה

'עשה לך רב והסתלק מן הספק'

Make a teacher for yourself and remove yourself from uncertainty

I needed to go to the doctor, so I made an early morning appointment. I am a *talmid* of *Moreinu HaRav* whose main teaching is davening with a minyan. Now I made all kinds of calculations how to daven with a minyan and make it to the doctor on time. Nothing worked and I did not see how I could daven with a minyan. I asked the doctor's office for advice and they told me that if I come to the hospital the night before, I could do all my preparations and then daven with hospital minyan in the morning. Then right after davening I could go to the doctor. I was very pleased with the advice and the *hashgacha*. But then I remembered something else the Rebbe says, always ask a Rav the question even if the answer seems clear to you, still it is better to ask. I called the Rav and explained the dilemma and he firmly said: "Do not spend the night in the hospital, since you might enter into a possible prohibition from the Torah as you are a Kohen, and a Kohen cannot stay in the hospital if someone dies... It is better to daven by yourself then put yourself in doubt..."

All my plans were canceled, and I followed the ruling of halacha. It never entered my mind to think this way and I saw the importance of asking a Rav and not relying on myself.

ב.ה.

תפילת הדרך – Prayer for the way

I had meetings all day away from the city where I lived, and I only had a window of about forty minutes to find a minyan for Mincha since all other times there was no shul in the vicinity.

I went to a residential neighborhood and I looked for a shul or *shtiblach* where perhaps there would be a minyan. I asked the first person I saw in the street where there was a minyan for Mincha then? Of course, I wasn't expecting an answer, but I hoped he would guide me to a minyan. To my complete surprise he said: "Perhaps you can help us complete the minyan?" I couldn't believe it, and he guided me to an address a couple of houses away. He explained that a *Gadol* was staying in that apartment and it was difficult for him to go out, so they were arranging a minyan for him in the house. I completed the minyan and I received a bracha from the Tzaddik.

כ.ה.

אם תבקשנה כסף וכמטמונים תחפשנה
If you want money and hidden things,
look for it

This week we read about 'receiving the Torah and the *Aseres HaDibros*' which the whole world and the upper and lower creations have been anxiously awaiting and anticipating this day. It would have been fitting if the Torah first preceded this parsha with a preparation and a celestial illumination, laws and statutes about the awe and love for the awesome glory for where they were standing. Heaven and earth was opening for them and they would see a vision of G-d. But instead, the parsha opens with and describes at length, the matter of the righteous convert who had just come closer to *Klal Yisrael* who had recently heard the name of the Creator, after having served every idol in the world. Amazingly, we can ask, what is the Torah hinting to us with this narrative specifically at this time?

Devotion to Torah – מסירות נפש לתורה

Apparently, the Torah is teaching us that we should see and learn from the ways of Yisro, beautiful things that we can use to prepare to stand to receive the Torah and hear the *Aseres HaDibros* from the mouth of the Almighty Above. We see that Yisro left his home and sanctuary and all his belongings and went to an empty place as it states (18:5) 'ויבא יתרו חתן משה אל המדבר' – 'Yisro, Moshe's father-in-law came to the wilderness'. Rashi explains, 'We, too, know that they were in the desert, what is the Torah telling us? The Torah spoke in praise of Yisro, for he was living in a place of high honor in the world, yet his heart moved him to go out to the wilderness, a place of desolation, to hear the words of the Torah.'

The Torah is only found by a man who wants to greet it and gives up the pleasantries of this world. He is ready to forsake everything for it and to go out to the wilderness. Why did Yisro give up everything and go to a desolate place? To hear the words of the Torah. Just to hear a little something from the Torah, he was ready to travel far from home and go to the wilderness. This act of devotion is a fitting and beautiful opening to the parsha.

This is why they established the section of Yisro in the *Sefer Torah* before the giving of the Torah, even though there are those who hold that Yisro came only after the Torah was given – to teach that the Torah only resides in the hearts of those who toil in it and truly want to understand it. Their faces darken to travel far just to hear the words of the Torah – the Torah clings to them and its glory is instilled in them as Chazal said (Berachos 63b) 'The words of the Torah are only retained by one who kills himself over it.'

אלקי אבי בעזרי – The G-d of my father came to my aid

In our parsha, the names of Moshe's two sons are written and the reason why they were called by these names (18:3-4) 'שם האחד גרשם כי אמר גר הייתי בארץ נכריה', 'ושם האחד אליעזר כי אלקי אבי בעזרי' – 'the name of one was Gershom, for he had said, "I was a sojourner in a strange land", and the name of the other was Eliezer, for "the G-d of my father came to my aid"'. With this Moshe Rabeinu wanted to encourage the weak-kneed in every generation who feels as if he is 'removed from the inheritance of Hashem' which is derived from 'Gershom'. He feels that *chas v'shalom* he is pushed away from before Hashem and he feels a heaviness and sadness in all his limbs. What is the advice for him that he is not at all correct and Hashem is close to all who call upon Him? This is why he named his second son Eliezer 'for the G-d of my father came to my aid', that is, he is not pushed away, rather, Hashem always helps those close to Him.

So that this encouragement is always before him he named his son who were close to him, and he always called them by these names, to remind him when he needed Hashem's help, he would clearly know that Hashem's aid is always close by.

יודו לה' חסדו – He thanks Hashem for His kindness

Even when we give praise and thanks to Hashem for the kindness that He always does for us, it is not enough to fulfill our obligation just by singing praises though is certainly important by itself, rather, it must be as if we are offering a Thanksgiving offering – which is offered and given willingly by someone for the same of Hashem who benefited him. As we see with Yisro who immediately upon hearing of the great and awesome miracles and wonders that Hashem did for our forefathers in Egypt and at the Yam Suf, after which he said (18:10) – 'ברוך ה' אשר הציל אתכם מיד מצרים ומיד פרעה' (18:10) – 'Blessed is Hashem, Who rescued you from the hand of Egypt and from the hand of Pharaoh' and then (18:12) 'ויקח עלה זבחים לאלקים' – 'and he took an olah-offering and peace-offerings for G-d', as if to say thanks must be engraved on our hearts – to always remember His wonders and signs that He did for our forefathers and for us when we brought ourselves closer to Hashem Yisbarach with goodness and encouragement comparable to an offering, although we cannot repay even 1/1000th to the Rebono shel Olam of all the good He does for us, still, the mind and heart must be that we want to offer it.

Not only this, but the very offering of Yisro clearly demonstrated that there was a G-d in the world as he announced (18:11) 'עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלהים' – 'Now I know that Hashem is greater than all the gods'. The very acknowledgement that there is a Creator in the world, he saw the need to give thanks to Him – how much more so for us, HaKadosh Baruch Hu's children, when we recite 100 brachos every day, among them blessings of the mitzvah of praise and enjoyment. When we recite them we must consider and proclaim that Hashem is King of the World, and it is not enough to just say it, rather, we must live with it and fulfill the mitzvah like children of kings with the desire to offer thanks for all the good bestowed on us.

במידה שאדם מודד – מודדין לו

The way a person measures – he is measured

So, what caused Yisro to come and make this unique proclamation before everyone that 'Hashem is greater than all the gods'? Surely, it was all the miracles and wonders that surrounded the exodus from Egypt which aroused him to consider the greatness of Hashem. However, you see one point in this more than the *hashgacha* in that when the Egyptians drowned in the Yam Suf there were three levels of death. The upright of them (15:11) 'צילו כעופרת' – 'sank deep like lead' and died immediately. The average ones (15:5) 'ירדו במצולת כמו אבן' (15:7) 'דied in the depths like stone'. The wicked ones (15:7) 'אכלמו כקש' – 'it would consume them like straw', they were tossed about up and down. One saw with his own eyes the *hashgacha prat* that their punishment was meted out measure for measure. This comes to arouse in us to cling to Hashem and declare 'Blessed is Hashem, Who rescued you from the hand of Egypt' – 'כי בדבר אשר – 'for with that which they schemed against them' (18:11), Rashi explains 'in the very kettle in which they cooked, they were cooked' – measure for measure.

The righteous of the generations have said that even though Chazal said (Berachos 32b) 'Since the day the Temple was destroyed, an iron wall has separated between Israel and their Father in heaven', that is, the world is run in a hidden manner, yet, there is still reward and punishment 'measure for measure'. Anyone who contemplates the matter will recognize why he is being rewarded or punished – in order that he correct the afflictions of his heart and soul and where he needs to strengthen. Similarly any limb that something happens to, he knows that it needs correction, and a good measure is better than a measure of punishment, if one conducts himself properly then he will receive manifold measures of goodness and wonders.

A Parsha Was Added to the Torah in Yisro's Merit Bringing the Total of Parshiyos to רע"ה to Negate the Evil in the World

In this week's parsha, parshas Yisro, we will focus on the opening passuk (Shemos 18, 1): **וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ כֹּהֵן מִדְיָן: חֹתֵן מֹשֶׁה אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹקִים לְמֹשֶׁה וּלְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ כִּי הוֹצִיא ה' אֶת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם.** **Yisro, the priest of Midian, the father-in-law of Moshe, heard all that G-d did to Moshe and to Yisrael, His people—that Hashem took Yisrael out of Mitzrayim.** Rashi comments: **What report did he hear that prompted him to come? Krias Yam Suf and the war with Amalek.** The commentaries endeavor to explain and justify Rashi's comment. Why does Rashi specify that he heard about Krias Yam Suf and the war with Amalek? After all, the passuk only states that he heard about **“all that G-d did to Moshe and to Yisrael, His people—that Hashem took Yisrael out of Mitzrayim.”** There is no mention of the war with Amalek.

Additionally, it behooves us to consider the fact that Yisro merited adding a passage to the Torah—the passage of **“וַיִּתֵּן תַּחֲזֹה”**. In fact, the very name **Yisro** alludes to this merit. As Rashi informs us in the name of the Mechilta (ibid.): **He was called by seven names—Reuel, Yeter, Yisro, Chovav, Chever, Keini and Putiel. He was named Yeter (which means “more”), because one more passage was added to the Torah on his account—namely, וַיִּתֵּן «וַיִּתֵּן» «תַּחֲזֹה. He was named Yisro, because when he converted and fulfilled the mitzvos, they added a letter (the letter “vav”) to his name.**

Simply understood, he merited this distinction, because he sanctified the Name of Heaven publicly by renouncing all forms of idolatry with the proclamation (ibid. 11): **“עַתָּה יָדַעְתִּי: כִּי גָדוֹל ה' מִכָּל הָאֱלֹהִים”** **now I know that Hashem is greater than all the gods.** Here, Rashi comments: **This teaches us**

that he was familiar with every form of idolatry in the world, that he did not leave a single form of idolatry that he did not worship. Notwithstanding, it is still incumbent upon us to explain why he merited such a great distinction—the addition of a passage to the Torah.

Invalidating the King and Kohen of the Klipah—Pharaoh and Yisro

We will begin our illuminating journey with an insight from the Zohar hakadosh (Yisro 67b). We learn that HKB”H purposely arranged for Yisro to convert and unite with Moshe prior to giving Yisrael the Torah. For, there is a king and kohen in the realm of kedushah; and, correspondingly, there is a king and kohen in the realm of the klipah. On the side of kedushah, HKB”H is the sovereign King, reigning over all of creation; the malach Michael functions as the kohen, who offers korbanos on the heavenly mizbeiach. We have learned in the Gemara (Chagigah 12b) that the fourth “rakia”—firmament—is called Zevul: **“שְׁבוּ יְרוּשָׁלַיִם וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ וּמִזְבֵּיחַ בְּנוֹי וּמִיכָאֵל הַשֵּׁר הַגָּדוֹל עֹמֵד וּמִקְרִיב עֲלָיו קֶרֶבן”** **it contains Yerushalayim, the Beis HaMikdash and the mizbeiach; Michael, the preeminent minister officiates and offers a korban on it.**

Correspondingly, on the side of the klipah, Pharaoh is the king, and Yisro is the kohen. As King of Mitzrayim, he opposed and refuted the sovereignty of HKB”H, the King of the World by declaring (ibid. 5, 2): **“מִי ה' אֲשֶׁר אֲשַׁמְעַ: בְּקוֹלוֹ לְשַׁלַּח אֶת יִשְׂרָאֵל, לֹא יָדַעְתִּי אֵת ה'”** **I should heed His command to release Yisrael? I do not recognize Hashem.** Whereas Yisro, the Priest of Midian, one of Pharaoh's key advisors, who embraced and

worshipped every form of avodah-zarah, functioned as the kohen of the klipah.

According to the Zohar hakadosh, it was impossible to give Yisrael the Torah until HKB”H shattered the king and kohen of the klipah. Pharaoh, who refused to recognize the sovereignty of HKB”H—as per his declaration, **“I do not recognize Hashem”**—was invalidated and subjugated via the “*eser makkos*”—the ten plagues. Thus, he was coerced into confessing (ibid. 9, 27): **“הטאתי הפעם ה' הצדיק: ואני ועמי הרשעים”**—**this time, I have sinned; Hashem is the tzaddik (Righteous One) and I and my people are the wicked ones.** His subjugation was enhanced by Krias Yam Suf, when his entire army was drowned. As explained, he alone remained alive to recount the wonders of Hashem, as it is written (ibid. 16): **“ואולם בעבור זאת העמדתיך בעבור: “האולם בעבור זאת העמדתיך בעבור: “because of this, I have left you standing, in order to show you My power and so that My name may be declared throughout the world.** Yisro, on the other hand, the Priest of Midian was subjugated when he abandoned every form of idolatry and declared: **“עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלהים”**—**now I know that Hashem is greater than all the gods.**

Upon further analysis, it is evident that first the king of the klipah was subjugated involuntarily by means of the makkos and Krias Yam Suf. After that, the kohen of the klipah, Yisro, submitted voluntarily. Initially, as one of Pharaoh’s key advisors, he chose to flee from Pharaoh. This is chronicled in the Gemara (Sotah 11a): **“שלשה היו באותה עצה: בלעם ואיוב ויתרו, בלעם שיעץ נהרג, איוב ששתק נידון ביסורין, יתרו שברח זכו מבני בניו שישובו בלשכת הגזית.”** **Three participated in that advice—Bilam, Iyov and Yisro. Bilam, who proffered advice (to drown the babies of Yisrael) was killed; Iyov, who remained silent, was subjected to afflictions; Yisro, who fled, his descendants merited sitting in the Chamber of Hewn Stone as members of the Sanhedrin.** Subsequently, he submitted totally by converting and proclaiming: **“Now I know that Hashem is greater than all the gods.”**

Thus, it is easy to comprehend why Yisro, the Priest of Midian, merited adding a parsha to the Torah. As pointed out above, Yisrael could only receive the Torah at Har Sinai after the king and priest of the klipah had been thoroughly shattered and subjugated. Therefore, it was only fitting that

he be awarded this tribute. After all, he complied voluntarily with the invalidation of the king and priest of tumah; so, it was in his merit that Yisrael received the Torah.

Nullification of the Star Named "רעה" via the רע"ה Parshiyos of the Torah

Following this line of thought, we will endeavor to explain in greater depth why Yisro merited adding a passage to the Torah. We will refer to a fantastic revelation from the divine kabbalist Rabbi Shimshon of Ostropoli, ztz”l, hy”d, in Likutei Shoshanim. In his remarks, he amplifies on Pharaoh’s statement to Moshe and Aharon (ibid. 10, 10): **“ויאמר אליהם יהי כן ה' עמכם כאשר אשלח אתכם ואת: “טפכם ראו כי רעה נגד פניכם”**—**he said to them, “So be Hashem with you when I will send you and your children! See that evil faces you.”** Citing a Midrash Aggadah, Rashi comments: **There is a star whose name is “רעה” (Ra’ah). Pharaoh said to them, “I see through my astrological predictions that a star ascending to meet you in the midbar; and it is an omen of blood and killing.” When Yisrael sinned with the “eigel,” and HKB”H wished to kill them, Moshe said in his tefilah (ibid. 32, 12), “Why should Mitzrayim say, ‘He took them out in Ra’ah?’ This is what he (Pharaoh) said to them, “See that Ra’ah (the star boding ill) is facing you.” Immediately (ibid. 14), “Hashem reconsidered regarding the star Ra’ah,” and He transformed the blood into blood of circumcision. For, Yehoshua circumcised them. That is evident from the passuk (Yehoshua 5, 9): “Today, I have rolled away the humiliation of Mitzrayim from upon you.” For, they (the Egyptians) would say to you, “We see blood decreed upon you in the midbar.”**

Rabbi Shimshon is perplexed by this comment. Very well! HKB”H transformed the omen of blood and death to the blood of “*milah*.” Nevertheless, how did He mitigate the negative effects of the star named Ra’ah? He refers to the following Midrash (Bamidbar Rabbah 18, 3): **“כל התורה כולה (רע"ה) פרשיות”**—**there are a total of 275 (רע"ה) parshiyos in the entire Torah.** Accordingly, we can suggest that the ill effects of the star named רע"ה are nullified by the Torah’s רע"ה parshiyos.

With this understanding, he explains the implications of the private dialogue Moshe Rabeinu had with HKB”H

ויאמר משה אל האלקים מי אנכי כי אלך אל פרעה וכי: (Shemos 3, 11) אוציא את בני ישראל ממצרים. ויאמר כי אהיה עמך וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה. **Moshe replied to Elokim, "Who am I that I should go to Pharaoh and that I should take Bnei Yisrael out of Mitzrayim?" And He said, "For I shall be with you — and this is the sign for you that I have sent you: When you take the people out of Mitzrayim, you will worship Elokim on this mountain."**

Let us explain. As the head of the klipah of Mitzrayim, Pharaoh possessed 355 forces of tumah, the numerical equivalent of the name פרעה. We know that Moshe Rabeinu was 80 years old when he was sent to take Yisrael out of Mitzrayim, as per the passuk (ibid. 7, 7): **"ימשה בן שמונים—Moshe was eighty years old and Aharon was eighty-three years old when they spoke to Pharaoh.** As such, he possessed the capacity to negate the letter פ (with a numerical equivalent of 80) from the name פרעה; that left the three letters רעה intact, in full force.

This explains very nicely Moshe's objection to HKB"H: **"מי אנכי כי אלך אל פרעה? Pharaoh?"** Note that he mentions the words מ"י (50) and כ"י (30) in this objection; their sum possesses the gematria of the letter פ. Moshe argued that he only had the power to nullify the "pei" in the name פרעה. As such, he felt that he was not an adequate emissary, because the three letters רעה remained in full force.

To which HKB"H responded: **"For I shall be with you — and this is the sign for you that I have sent you: When you take the people out of Mitzrayim, you will worship Elokim on this mountain."** According to Rashi, HKB"H informs Moshe here that Yisrael are destined to receive the Torah at Har Sinai. In the merit of their future acceptance of its רעה—275—parshiyos, they nullified the remaining three letters of Pharaoh's name.

The Term "כ"יור" Is an Acronym for יש ו'שמו—There Is a Star Named Ra'ah

Let us now add a fascinating comment from the Kehillas Yaakov. He brings down this explanation of Rabbi Shimshon but adds a wonderful allusion in the passuk (ibid. 30, 18):

"ועשית כ"יור נחשת"—you shall make a copper "kiyyor" (wash basin). The term **"ועשית"—you shall make**—implies the act of tikun. The term **"כ"יור"** is an acronym for **כ"יור יש ו'שמו—there is a star named Ra'ah.** How will they accomplish this tikun? By means of **"נחשת"**. The Midrash (B.R. 17, 7) explains that this term is an abbreviation for: **"נובלות חכמה שלמעלה תורה"**—referring to the wisdom of Torah that trickles down from above. In other words, the tikun for the star named רעה is via the רעה parshiyos of the Torah.

We can now propose a novel idea. We have learned that Yisro was responsible for the addition of a parsha to the Torah. That addition brought the number of passages in the Torah to 275--רעה. In their merit, those three letters were negated in the name פרעה. Thus, the amazing partnership of Yisro and Moshe Rabeinu nullified the 355 forces of tumah of פרעה. Moshe Rabeinu nullified the פ; whereas Yisro helped nullify the three letters רעה.

We can now begin to comprehend the wonders of HKB"H's divine orchestration. Before assigning Moshe the task of taking Yisrael out of Mitzrayim, He arranged for him to flee to Midian, where he rescued Yisro's daughters from the other shepherds. As a result of his heroic act, he was invited into Yisro's house and was given Tziporah, Yisro's daughter, as a wife. Clearly, this entire scenario was set in motion, so that Yisro would ultimately advise his son-in-law, Moshe, to appoint officers of thousands; so that he would not bear the burden of leadership alone. Thus, a parsha would be added to the Torah, bringing the total number of parshiyos to 275--רעה. In this manner, Yisro and Moshe united to nullify the forces of tumah of פרעה, as detailed previously.

Furthermore, we learned in the Gemara above: **"Three participated in that advice—Bilam, Iyov and Yisro. Bilam, who proffered advice (to drown the babies of Yisrael) was killed; Iyov, who remained silent, was subjected to afflictions; Yisro, who fled, his descendants merited sitting in the Chamber of Hewn Stone (as members of the Sanhedrin)."** Since Yisro fled and objected to Pharaoh's רעה—his evil plans concerning Yisrael—he merited assisting Moshe Rabeinu in nullifying the forces of tumah of פרעה—specifically the three letters רעה.

Yisro Nullified the Four Sources of Evil in the Parsha He Added

It is with great pleasure that we can now focus on the revelation of the divine kabbalist Rabbi Shimshon of Ostropoli in Likutei Shoshanim. He analyzes the counsel Yisro gave Moshe in the passage that was added to the Torah (ibid. 18, 21): **“ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלקים אנשי אמת, שונאי בצע ושמת עליהם שרי אלפים שרי מאות שרי חמישים ושרי עשרות, And you shall see (appoint via “ruach hakodesh”) from among the entire people, men of means, G-d-fearing people, men of truth, people who despise money, and you shall appoint them leaders of thousands, leaders of hundreds, leaders of fifties, and leaders of tens. They shall judge the people at all times.**

He explains, in his own sacred way, based on the Tikunei Zohar (Tikun 37, 78b), the rationale for reciting the passuk at the beginning of Arvis every night (Tehillim 78, 38): **«והוא רחום יכפר עון ולא ישחית והרבה להשיב אפו ולא יעיר כל חמתו»— and He, the merciful One, pardons iniquity, and does not destroy; He frequently withdraws His anger, and does not arouse all of His rage.** This passuk is aimed at nullifying the four klipos: **אף, חַיְמָה, עוֹן, מִשְׁחִית**, that reign during the night.

Rabbi Shimshon explains that prior to converting, due to his dedication to avodah-zarah, Yisro was intimately connected to these four klipos. Therefore, to rectify this situation, he advised Moshe to appoint for Yisrael: **“Leaders of אלפים (thousands), leaders of מאות (hundreds), leaders of חמישים (fifties), and leaders of עשרות (tens).”** Note that the first letters of these four categories are the same first letters as the four klipos: **אף, חַיְמָה, עוֹן, מִשְׁחִית**. By appointing these tzaddikim to judge Yisrael at all times, they eliminated these four klipos from their midst. These are his sacred remarks.

Following this sublime path, we will explain why Yisro merited adding a parsha to the Torah aimed at combatting these four klipos. We will refer to a wonderful insight in Eretz Chaim (Mizmor 38)—a commentary on Tehillim, authored by the divine kabbalist, Rabbi Avraham Chaim HaKohen. He asserts that the reason HKB”H commanded us to offer four types of korbanos in the Beis HaMikdash—

namely, **חַיְמָה, עוֹן, מִשְׁחִית, אף**—was to abolish the four aforementioned klipos--**חַיְמָה, עוֹן, מִשְׁחִית, אף**—that share the same first letters.

Torah Study Is a Segulah to Eliminate the Four Major Klipos

Relying on this premise, I would like to propose an explanation for what we have learned in the Gemara (Menachos 110a): **“אמר ריש לקיש, מאי דכתיב זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם, כל העוסק בתורה כאילו הקריב עולה מנחה חטאת ואשם, אמר רבא האי לעולה למנחה עולה ומנחה מיבעי ליה, אלא אמר רבא כל העוסק בתורה אינו צריך לא עולה ולא חטאת ולא אשם.”** **Reish Lakish said: What is the meaning of that which is written (Vayikra 7, 37): “This is the torah (laws) of the olah, of the minchah, of the chatas and of the asham?”** **Whoever engages in the study of the Torah is considered as if he offered an olah, a minchah, a chatas and an asham. Rava said: This phrase—“of the olah, of the minchah . . .”—should be simply “olah, minchah . . . (without the letter ‘lamed’ as a prefix)”** **Instead, Rava explained: Whoever engages in the study of Torah does not require neither an olah, nor a minchah, nor a chatas nor an asham.** We will endeavor to explain the connection between Torah-study and these four categories of korbanos.

Based on the Eretz Chaim, we can suggest that Reish Lakish and Rava are teaching us a wonderful lesson. We know that the main way to abolish the klipos is via Torah-study. As we have learned in the Gemara (Kiddushin 30b): **“בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין, ואם אתם עוסקים בתורה אין אתם נמסרים בידו”—I have created the yetzer hara, and I have created Torah as its antidote. If you engage in Torah-study, you will not be delivered into its hand.** This teaches us that Torah-study subdues the yetzer hara, which is the source of all the klipos. Similarly, we learn in another Gemara (Shabbas 30b), that as long as David HaMelech was engaged in Torah-study, the malach-hamaves could not touch him.

This clarifies the statement of Reish Lakish very nicely: **“Whoever engages in the study of the Torah is considered as if he offered an olah, a minchah, a chatas and an asham.”** He specified these four korbanos--**עולה**

מ'נחה ח'טאת א'שם—that are aimed at abolishing the four klipos--ע'ון מ'שחית ח'ימה א'ף. This is why he said that whoever studies Torah is viewed as if he offered these four korbanos that abolish the four klipos.

This is also the implication of Rava's statement: **"Whoever engages in the study of Torah does not require neither an olah, nor a minchah, nor a chatas nor an asham."** If one studies Torah, he no longer needs to bring these four korbanos to subdue the four klipos; for, they are subdued by the Torah he studied. An allusion to this fact is inherent in the passuk: **זאת התורה לעולה למנחה** "ע'ון מ'שחית" equals **זאת התורה**—**אף וחמיה**—the four klipos eliminated by Torah-study.

Now, the "sitra achra"—the evil force—is called **"Ra'ah."** This is evident from an elucidation in the Zohar hakadosh (Introduction 12a) regarding the passuk (Mishlei 28, 14): **"אשרי אדם מפחד תמיד ומקשה לבו יפול ברעה"**—**praiseworthy is the man who always fears, but he who is stubborn of heart will fall into misfortune ("ra'ah").** In other words, a person should fear and revere Hashem at all times; however, if he is reluctant to do so and hardens his heart, he will fall prey to the evil force known as "ra'ah."

Now, we can rejoice by shedding some light on the parsha added to the Torah containing the counsel Yisro gave Moshe Rabeinu: **"ושמת עליהם שרי אלפים שרי מאות שרי"** **ח'מישים ושירי ע'שרות**. As we learned from Rabbi Shimshon, the leaders of **thousands, hundreds, fifties and tens**, were intended to nullify the four leaders of the klipos--**אף מ'שחית**--**ח'ימה ע'ון**. The addition of this passage brought the number of parshiyos in the Torah to **275**--**רע"ה**; they counteract the ill effects of the star named **Ra'ah** (whose gematria is 275) that is an omen for blood and death. Therefore, through this parsha, he provided Moshe Rabeinu with a tactic to combas the four leading klipos that cause death and destruction in the world.

Eliminating Amalek through the 275 Parshiyos of the Torah

Continuing onward on this sacred journey, we will now address Rashi's comment: **"Yisro heard"—what did he hear that prompted him to come? He heard about Krias Yam Suf and the war with Amalek.** To better

comprehend this comment, we will refer to a passuk that appears after the passing away of Aharon HaKohen (Bamidbar 21, 1): **"וישמע הכנעני מלך ערד יושב הנגב כי בא ישראל"—the Canaani, King of Arad, who dwelled in the south, heard that Yisrael had come by the route of the spies, and he warred against Yisrael and captured a captive from it.** Rashi clarifies: **"The Canaani heard" that Aharon died and the Clouds of Glory had vanished . . . "Who dwelled in the south" refers to Amalek, as it says (ibid. 13, 29): "Amalek dwells in the southern region." He (Amalek) changed his language to speak the language of Canaan.**

We learn from this passuk the klipah of Amalek and the **King of Arad** are one and the same. The Agra D'Kallah (ibid.) points out that the gematria of **ער"ד** (274) equals **רח"ל לא"ה** (238+36), implying that the klipah of Amalek opposes Rachel and Leah. As we know, Rachel and Leah are the Imahot, the matriarchs of Yisrael, who established the House of Yisrael. The berachah the people bestowed upon Boaz attests to this fact (Ruth 4, 11): **יתן ה' את האשה הבאה אל**—**may Hashem make the woman who is coming into your house like Rachel and like Leah, both of whom built up the House of Yisrael.** Therefore, Amalek, who opposes the kedushah of Yisrael is called the **King of Arad**; since the gematria of **ער"ד** equals **רח"ל לא"ה**.

I had a wonderful idea concerning the fact that Amalek is called the **King of Arad**. In the passage chronicling the battle with Amalek, it is written (Shemos 17, 10): **"ומשה ואהרן וחור עלו ראש הגבעה"**—**and Moshe, Aharon and Chur ascended to the top of the hill.** In Likutei Shoshanim, the holy Rabbi Shimshon of Ostropoli, zy" a, notes that the first letters of the names **מ'שה א'הרן ח'ור** are identical to the first letters of **מ'שחית א'ף ח'ימה**. This indicates that the kedushah of Moshe, Aharon and Chur negates these three klipos. Hence, the passuk specifies that they **"ascended to the top of the hill,"** alluding to the first letters of their names and the top of these klipos.

So, why doesn't the passuk allude to the elimination of the klipah of **"ע'ון"**? Because Moshe Rabeinu eliminated that klipah by raising his hands, inspiring Yisrael to perform teshuvah for their sins. The Torah describes

this event as follows (ibid. 11): **”והיה כאשר ירים משה ידו וגבר—ישראל—it happened that when Moshe would raise his hand Yisrael was stronger, and when he lowered his hand Amalek was stronger.** The Mishnah expounds on this passuk (R.H. 29a): **”וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוברות מלחמה, אלא לומר לך בזמן שישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין But do Moshe’s hands win a battle or lose a battle? Rather, the Torah comes to tell you that so long as Yisrael gazed upward and subjugated their hearts to their Father in Heaven, they would prevail; but if not, they would fall.**

Now, it is written (Bamidbar 24, 20): **”ראשית גוים עמלק”—Amalek is the first of nations.** This teaches us that Amalek is the source of all the klipos; it has the capacity to invoke against Yisrael the four klipos--**חַיִּמָּה, אֶף, מִשְׁחִית, עוֹן.** This is why it was necessary for Moshe, Aharon and Chur to ascend with their kedushah to abolish those four klipos. It appears that this is why Amalek is referred to as the **King of Arad.** This appellation indicates that it possesses the power to arouse, chas v’shalom, these four klipos. This, however, was only true before Yisro counselled Moshe and added the parsha of **”ואתה תחזה”**; at that time, the Torah only contained **274** parshiyos, the numerical equivalent of the name **עֵר”ד**.

Hence, after Yisro’s counsel, and the addition of the aforementioned parsha—advising Moshe to appoint officers over groups of **אלפים, מאות, חמישים, עשרות**

(thousands, hundreds, fifties and tens) to nullify the four klipos with those same first letters (**חַיִּמָּה, אֶף, מִשְׁחִית, עוֹן**)—Amalek, represented by the King of **Arad**, could no longer summon those four klipos to wreak havoc on Yisrael. Thus, it turns out that since the addition of Yisro’s passage to the Torah, the Torah contains **275** parshiyos, which have the capacity to eliminate the klipah of Amalek, the King of **עֵר”ד** (274). As long as there were only **274** parshiyos in the Torah, he had power and control; however, when Yisrael are dedicated to the Torah, they overpower Amalek.

We can now comprehend the profundity of Rashi’s comment: **What events did Yisro hear about that prompted him to come join Yisrael? Krias Yam Suf and the war with Amalek.** Rashi is asking: What events inspired Yisro to come and add a parsha to the Torah? Rashi answers that he heard about the incredible miracle of Krias Yam Suf. Yet, Amalek still had the audacity to approach and attack Yisrael. Thus, Yisro concluded that the King of **Arad** possessed the power to reign and overpower Yisrael, so long as there were only **274--רע”ד**—parshiyos in the Torah. Therefore, he came to add one more parsha to the Torah to increase the number to **275--רע”ה**. As a result, they possessed the power to overpower the klipah of Amalek. If Yisrael study Torah, they will merit abolishing the klipah of Amalek and hastening the complete geulah, swiftly, in our times! Amen.

Our thanks and blessings are given to those who donated for the publication of our weekly dvar Torah for the merit of **אחינו בני ישראל**

Family Madeb for the Refuah Shelimah of Lea bat Virgini

לזכות Arthur & Randi Luxenberg of their wonderful parents, children and grandson

To receive the mamarim by email: mamarim@shvileipinchas.com

To sponsor or dedicate this publication, please call the Areivim office: 845-371-2760 or email info@areivim.com

Areivim

LIFELONG SUCCESS

EMERGENCY HOTLINE
Dial: 845-371-2760
or Text: 914-490-8129
and type the word
"EMERGENCY"

845-371-2760 | INFO@AREIVIM.COM | P.O. BOX 166 HILLBURN, NY 10931 | WWW.AREIVIM.COM

To subscribe to the Weekly Email, please email info@areivim.com and enter "Subscribe" into the subject line.

Please go to www.TorahAnytime.com to listen to Rabbi Shmuel Gluck, and other popular speakers, on TorahAnytime.

By Rabbi Shmuel Gluck

The Medrash in this Parsha (27:9) says, Shibartem "Na'ase", you broke the instruction to do what I tell you (by creating the Eigel). Hizoharu "Nishma", (at least) protect for yourself the second part, to listen. How can someone keep the Mitzvoh to listen if he doesn't follow the instructions of doing?

The message is one for each of us to consider. There are 2 distinct schools of thought after people do Aveiros. The first is regret. They are doing what they shouldn't; they may have grappled with it, but they failed. They feel bad because they know what they are doing is wrong. While they failed in the Na'ase department, they are still acknowledging the Nishma. They are still admitting that it is wrong and continue to believe in the Torah and this specific Mitzvoh.

Others, after doing something they should not do, begin to rationalize their actions in order to purge themselves of guilt. They will say that 1) others do worse things; 2) there is a lenient view; or 3) they did not really do what the Torah restricted. Sadly, some will say 4) I don't really care. Because they were weak and dropped the Na'ase, they felt compelled to drop the Nishma. In doing so, they have weakened themselves further and, in many cases, will go from one Aveiro to the other.

That is why Hashem asks of us all to acknowledge that what we did was wrong and not make excuses. So, although we fell short today, it is less likely that we will fall short tomorrow.

The Most Important Part of Any Plan

By Rabbi Shmuel Gluck

I often offer people a plan to help them improve their personal lives or the lives of their children. They will sometimes tell me that they were also speaking with someone else who offered a different approach. I respond that although I would suggest my plan, there is nothing wrong with following the other plan. But, what they must do is consistently follow the other plan.

That's because it is better to consistently apply what I may consider a mediocre plan than to inconsistently follow a better plan. Therefore, they can choose any approach they want but then they must stop speaking to multiple people which will cause them to change directions throughout the process.

Consistency is important in all areas of life. It allows people to know what to expect from each other. My wife knows when I am home, when I am in Shul, and when I am busy. I, in turn, know the same about her. **Knowing what people can or can't expect of others prevents misunderstandings.**

More important than being consistent in our behavior is to be consistent in our values, likes, dislikes and moods. Otherwise, we confuse others and we often confuse ourselves. Many people speak of values but do so with an "asterisk" mark. They will sincerely speak about Shabbos but sometimes come home 3 hours before Shabbos and other times minutes before candle lighting. Not only does his wife not know what to expect, Shabbos itself does not know what to expect from him. They will speak about Torah but barely make time to learn.

Here's another example, one related to how we interact with others

and, most importantly, our children. I remember this happening when I was a child and have also been told by many others that they have had similar experiences. It seems that this is a classic parenting oversight that applies with children until they are around 12 years old.

A child would make a joke, and one, or both, of the parents would smile, possibly even laugh heartily. A few days later, the child would make a similar comment, possibly only because they wanted to make their parents laugh again or wanted (deserved) attention from them. This time the parents were busy or stressed, and they became angry at the child for repeating the same behavior.

Parents must appreciate that children can't be expected to see the world as it is, that the parents have a completely separate life independent of their children which causes them (the parents) to be inconsistent. Children see the world as if they are the center of their parents' world. The parents work is trivial, not important in the greater picture. The same is true regarding bills, other family members, and everything else that parents deal with each day.

The mixed message is more damaging than people imagine. The child now has no standard to follow. He can't build his skills by learning what is appropriate behavior and what is not. He has not been able to find anything which consistently works, believing it's his fault (all young children assume their parents are consistent, always right, and it's their own fault for doing things wrong).

Because children find it difficult to interpret events, you have to be careful talking about Torah and then having them see that you didn't

"Knowing what people can or can't expect of others prevents misunderstandings."

LAYOUT BY RAMAPOST.COM

PARSHAS YISRO 5780

learn with your Chavrusa today. They absorb everything, especially contradictions.

A lack of consistency is most damaging when trying to help angry, or otherwise unsettled, children. When children are difficult, parents are often advised to be disciplined and loving. That means they should be try to be always nice to them, ignore their negative behaviors which are personal, but not allow them to mistreat parents or family members.

This isn't so easy. Some children have no problem asking their parents for money while screaming at them. The parents may be advised to be conciliatory to their child but that they won't help them if they were "rewarded" for mistreating them. What would be effective is to convey the message that their behavior doesn't allow others to care about them.

Many parents follow through with this first part well by not giving them the money they requested, but then they feel guilty and negate the message. Feeling bad, they will follow up with a text with an apologetic tone, sometimes even giving the children instructions on how to receive the money. The child interprets the text as regret on the parent's part and they were rewarded, even if only with a time delay. No lesson has been taught.

I know a parent who removed money from his son's account so that he shouldn't spend it on unhealthy things. (That is almost always a wrong decision.) But, then, through third parties, kept sending him money. The inconsistency did more damage than he can imagine. The boy still has money but is now angry for his money being taken away

which, eventually, will be given back to him.

Why do we act so inconsistently? Before people react, they must have a long-term plan and, more important, they must appreciate how that plan will help them. Many people ask advice but don't appreciate the advice for a few reasons.

1) The advice asks them to do things which take them out of their comfort zone. They have been accustomed to thinking that parents always have to be nice to their children, unaware that they always have to be effective, which only 99% of the time means being nice. The real mission is being effective.

2) Without a real understanding how being mean helps (it's not actually being mean), it's impossible to sustain doing so. I have found some parents responding well when I explain why they should be firm while others refuse to grasp why they should.

3) Some parents simply can't bear to listen to someone else's advice and they subconsciously sabotage it to confirm that others are not smarter than they are.

4) Finally, the pain is often too much for parents to stay the course. Sadly, their urgent need to make their children better contributes to their unhealthiness.

Nothing is more important than our emotional health and that of those we love. Supporting, or creating, their health is difficult. The first step is consistency, even if it may be the most difficult thing during stressful times.

Introducing the Daf Yomi Companion to Agados of Shas

Rabbi Shmuel Gluck is well-known for his life lessons and insights into the human personality. All of his teachings are based on the classic Torah sources. Many of his insights are gleaned from the Gemara, particularly the Agadeta.

With this in mind, Rabbi Gluck has created an invaluable resource for those learning the Daf or for anyone else who may be interested in this material.

The Daf Yomi Companion begins at the very beginning of Shas (B'rachos 2A) and provides a running commentary, in English, of much of the agadic material found throughout Shas.

There is no cost for the Daf Yomi Companion.

However, it is by subscription only. You can subscribe or unsubscribe at any time.

Please subscribe by emailing daf@areivim.com and writing 'Subscribe'. It's as simple as that.

Enjoy this sample:

מסכת ברכות דף מג עמוד ב

ועל יסב בחבורה של עמי הארץ

A Talmid Chochom should not eat together with an Am Ha'aretz. This instruction is not intended to promote bias against anyone in K'lal Yisroel. The advice is made necessary because all people, even those with strong values and an enormous amount of self-discipline, can and will be affected by their surroundings. This is true because our surroundings do not give us speeches, so we are unaware that we are being affected and our guard is down. It just happens.

Interestingly, many people, those without discipline, insist that they can hang out with anyone and it will not affect them. Their belief, while it may be an honest one, is mistaken, because they don't appreciate two things.

The first is that when it comes to one's character development, there is no risk, as small as it may be, which can be considered to be acceptable risk. The smallest change can still be damaging.

Secondly, many people do not appreciate that a weakening of their character is significant even when it's only in degrees. They see things as 'all or nothing' and can't imagine becoming a "nothing". Therefore, they won't see the risk. Our Chachomim, wisely, of course, see things differently.

MIZMOR L'DOVID

Divrei Torah Inspired by the Torah Commentaries of
RAV SHIMSHON RAPHAEL HIRSCH ZT"l

Parshas Yisro - Essence of Ten Commandments - David Gurwitz

My wife's father and my brother of blessed memory murdered by the Nazis, yemach shemam , share the same name, Binyomin.

The Torah teaches us that not only does a name match the *neshamah* of an individual, but a name in and of itself has great significance.

Who was Binyomin in the Torah and what was his significance?

Binyomin was the twelfth son of Yaakov Avinu. We are taught that Binyomin was one of four people who never committed a sin in their entire lives. He merited, out of all his brothers, to have the *Bais Hamikdosh*, in Yerushalayim, built in his *shevet's* portion of Eretz Yisroel.

Why? What made Binyomin so worthy of this gift?

The Torah teaches us that, in great part, his *zechus* came from his mother Rochel.

What did Rochel do in her life to receive such a son? What was so special about her?

Rochel died while giving birth to Binyomin. He was Yaakov's twelfth son. With his arrival, there would be twelve *shevatim*. *Kever Rochel* has always been a special place for *Klal Yisroel*. On its walls is a prayer which begs Hashem to judge us all with merit, to be *dan lekaf zechus*. Literally, it means *dan*, judge, *lekaf*, with your palm extended and open like a scale of justice, *zechus*, containing merit, or all the good that the one being judged has. It does *not* mean give someone the benefit of the doubt. There is no doubt involved at all. That is the whole point - to eliminate the doubt that tries to plague all of us, constantly, above everything and everyone we view. Amaleik, from last week's *parsha*, after the splitting of the sea, attacked the *Bnei Yisroel* and brought doubt into the world. His name has the same value as the word *safeik*, doubt.

Chazal tell us that Rochel's soul is arguing on our behalf constantly. She pleads with Hashem to judge us favorably. He listens to her.

Why, Rav Chaim Shmulevitz asks, does Hashem listen to the prayers of Rochel more than to the prayers of our holy ancestors? The reason for this is, he says, that although the others were known for their excellence in *mitzvos bein adam laMakom*, Rochel's outstanding quality was found in her observance of *mitzvos* regarding relationships with other people. She gave her opportunity to marry Yaakov first to Leah, and only a "person who yields to others can expect others to do the same thing." Just as she judged favorably in her situation, a mere human who overcame pain and disappointment to avoid embarrassing her sister Leah, she entreats Hashem to do the same and to judge us with merit.

How does this information about Binyomin and Rochel relate to *Parshas Yisro* and the giving of the Torah at *Har Sinai* - literally, Mountain of Hatred - since giving the Torah brought a new level of hatred into the world from those who wish to deny Hashem's system of revealed morality contained within the Torah?

In the *parsha*, Yisro comes to join his son-in-law, Moshe Rabbeinu. At this point, the subject of judges and how to set up a system of judges is discussed. Then, with tremendous fire and thunder, the *Aseres Hadibros* are given.

What are the *Aseres Hadibros*?

1. I am Hashem.
2. You should have no other gods.
3. Do not take Hashem's Name in vain.
4. Observe *Shabbos*.
5. Honor your father and your mother.
6. No murder.
7. No immorality.
8. No stealing.
9. No lying.
10. No coveting.

Why did Hashem place the concept of judging right before the giving of the *Aseres Hadibros*?

The *Aseres Hadibros*, from which all of the 613 *mitzvos* derive, define how we are obligated to live in this world. They define and separate right from wrong. They are the basis of all justice.

The *Aseres Hadibros* are the standard by which Hashem judges each and every one of us. Hashem created justice and He created law. Is it not logical that Hashem would give us the tools to live by, to turn ourselves into such tools, the means with which to create and recreate our lives, just as He does with His world every moment, even if we do not always see it?

There is a powerful message contained in the *Aseres Hadibros* as a group. Hashem is always sending us messages, especially in the packaging of the messaging. Too often, we stop at the package and do not look at the inner message. Even the package has a meaning when it comes from Hashem.

If we add up all the letters in the words of the *Aseres Hadibros*, we find something fascinating relating to the previous discussion.

There are 620 letters in total in the *Aseres Hadibros*. 620 is the numerical value of the three words, plus the three words themselves, which make up the expression *dan lekaf zechus*.

That is arguably the summary of the entire *Aseres Hadibros*.

Judge others favorably.

Literally, it means to carry in your palm the merits, the good character traits and actions, of who or what you are judging.

How does this relate to us?

Is this just for a *dayan*, a judge, to know? How does this affect our day-to-day life?

Judging is perhaps what we do more than anything else all day. What we eat. What we wear. When we get out of bed. What we say. What we should not say. How we should say something properly. When we should say something. There are dozens, if not hundreds, of other decisions.

We will be judging ourselves and whether we are keeping the *mitzvos* to the best of our abilities. Even when we put on *tefillin* and *daven*, we will be judging ourselves.

How do we know this? The word for *daveing* is *mispallel*, from the root *felill*, which means to judge yourself.

As Jews, we must evaluate every thought and action according to Hashem's standards. In fact, the word Jew comes from *Yehudah*, which means to acknowledge. Leah showed us that we can be grateful even when the circumstances of our lives have disappointment and heartache. Her behavior illustrates that life's challenges provide opportunity for closeness to Hashem. He gave us his Torah to be close to Him. Leah's sister Rochel teaches us to judge another person with favor.

Both of these messages combine to teach us the following: We must judge Hashem in the spirit of *dan lekaf zechus*.

We must try - and it is very, very hard - to judge our Creator favorably and trust that what we perceive as stumbling blocks or misfortunes are really opportunities to become the best person, and the best Jew, we can possibly be.

To think this way, to live this way, requires *ratzon*, willpower.

The numerical value of the words *kein yehi ratzon*, it should be according to His will, is the value of *emes*.

The Torah we received in *Parshas Yisro* is called *Toras Emes*. It is a lifetime of work to find and follow the truth. The rewards are endless and eternal.

That is another reason why the Torah is eternal, since it is total truth. So are the lessons of bravery and self-sacrifice and considering the feelings of other people, which led to the *shevet* of Binyomin having the Torah and the *Bais Hamikdosh* rest in its portion.

The word Binyomin is comprised of the letters that make up the words *bonei yomim*, building days.

We should build our days for peace and for completion of what Hashem wants from us, and the *Bais Hamikdosh* should be built speedily.

May this serve as a *zechus* for the *neshamos* of my brother Binyomin *ben* Tzvi, and my parents Tzvi *ben* Avraham, and Basya *bas* Yeshaya.

וישמע יתרו... את כל אשר עשה אלקים למשה ולישראל עמו
Yisro heard... everything that G-D did to Moshe and Yisrael, his people. (18:1)

Was Yisro the only one who heard about Hashem's wondrous miracles on behalf of the Jews? Shamu amim yirgazun... "Nations heard, they were anguished" (Shemos 15:14). The entire world heard, but only Yisro responded actively to the message. He came to join the Jews, realising that the deities he had worshipped until now were a sham. We all hear, but we do not all listen. The sound enters our ears, but not our brain. Hearing without cognitive processing does not relay the message, leaving the person as if he had never even heard.

Horav Chaim Vital, zl, writes that the remach, 248 organs of the body serve as the levush (literally garment), covering, mantle, for the 248 spiritual organs (each corresponding to a specific mitzvas aseï, positive commandment). When one is missing the performance of a specific mitzvah, the concomitant mitzvah will likewise be absent from his cumulative mitzvos. One who lacks an organ is sadly deficient in the functioning of that organ. It is not his fault, but it still does not make him whole. In the spiritual realm, one's body can be sorely lacking due to the multiple mitzvos in which he is deficient. Hashem responds to this situation, Shimu u'sechi nafshechem; "Listen, and revive your souls" (Yeshayah 55:3). Hashem says, "If a person falls from a roof, his entire body will suffer. The physician will patch him up with band-aids all over his body. I am not like the mortal physician," (says Hashem). Each person has 248 organs, among them the ear. The entire body may be (spiritually) soiled with sin; yet, if the ear listens (to the word of Hashem), it will catalyse the revival of the body. This is what occurred concerning Yisro, who had spent his life worshipping every deity until he "listened." His listening spurred his spiritual metamorphosis, catalysing him ultimately to convert.

When the ear listens, it will provide the therapeutic effect vital for the healing process of the entire body to occur. One who listens well to mussar, reproof, will change his ways and transform his life. This is what is meant by, "Listen, and revive your souls."

We attend a speech on a topic that addresses the need to refine our ethical behaviour, our religious commitment, and, at the end of the session, we pat ourselves on the back and proceed to continue along our merry way as we did earlier. Horav Reuven Karlinstein, zl, relates the story of the new oleh, émigré, to Eretz Yisrael, who, during his first Shabbos in the Holy Land, climbed a fig tree that was not his and plucked figs to his stomach's content and ate them. Not only did he steal the figs, he climbed a tree and harvested some of its fruit, an act of desecrating Shabbos.

Another Jew was walking by wrapped in his Tallis, having just concluded davening. He took in the whole scene. He called out to the man, "Do you realise how many prohibitions you have just transgressed? Shabbos, stealing, eating unchecked figs (they could be infested with bugs, prohibited for his consumption)." The oleh continued eating, ignoring the rebuke that was directed at him. The man said, "Eretz Yisrael is so wonderful. I could never have done this in the Diaspora. Here I am able to eat sweet figs and listen to words of Torah to accompany my meal." This man heard the rebuke, but did not listen to it. To him, it was words of Torah.

Horav Isser Zalmen Meltzer, zl, Slutzker Rav, moved to Eretz Yisrael and became the Rosh Yeshivah of Eitz Chaim Yeshivah. He lived in Batei Brode (a section of Yerushalayim) near Horav Aryeh Levin, zl, Mashgiach of Eitz Chaim. Rav Aryeh would teach a class to the congregants of the shul nightly before Maariv. Rav Isser Zalmen, who had been Rav Aryeh's Rebbe in Slutzk, had no problem imbibing his student's lecture.

One week, one of the women who listened to his nightly shiur (it was not so common for women to attend evening services and listen to the proceeding class) asked if Rav Aryeh could speak the following week prior to the end of Shabbos on the imperative of honouring one's wife. Apparently, her husband left much to be desired in his manner of treating her. She felt that requesting her husband to cease denigrating and humiliating her would not be as effective as a public class on the topic. This way, her husband would not feel singled out and might adjust his behaviour on his own.

Rav Aryeh obliged, and that week he spoke of the importance of treating one's wife with the utmost respect. He focused on the dictum, "He loves her as he loves himself, and honours her even more than he honours himself." Rav Isser Zalman came early to the shiur and listened intently taking in every word. Following Maariv, the venerable Rosh Yeshivah approached his Mashgiach and said, "Thank you so much. I am certain that you were speaking to me. It is appropriate that you brought up the issue. After all, when one is engaged all day with male students, upon coming home, he often forgets to honour his wife properly."

When Rav Aryeh heard his Rebbe thank him, he became anxious: "No, Rebbe. In no way was my intention to address the Rebbe." Rav Aryeh was speaking to the recalcitrant husband (who probably did not hear what he was saying), but Rav Isser Zalmen thought that it was meant for him. This is the meaning of shemiyah, listening.

לא יהיה לך אלהים אחרים על פני

You shall not recognise the gods of others in My Presence. (20:3)

The prohibition against having any other gods is quite simple: A Jew believes only in Hashem as the Only Source of anything in his life. To ascribe power of any form to any other entity is pure idol worship. The Sefer HaChinuch considers this the ikar gadol, great/primary principle concerning upon which all the mitzvos are dependent. As Chazal (Sifri, Parashas Re'eh 11:28) state: "Whoever concedes to avodah zarah, idol worship, it is as if he has denied the entire Torah." Essentially, a Jew by his very faith in Hashem must be totally committed only to Hashem, realising and acknowledging that at no moment of his existence may he think that he can "go it alone", without Hashem as his driving power source. For a Jew to say that he requires no help from Hashem is absolute kefirah, heresy.

Another aspect of our self-delusion is common. When we think about it, we subtly and inadvertently deny Hashem's powers every moment of our lives. Horav Yitzchak Zilberstein, Shlita, presents a simple, common situation. A person prays to Hashem for success in a given endeavour: a refuah sheleimah; to be cured of an illness; a shidduch, matrimonial match for a child; or financial undertaking. After much prayer, he receives a positive Heavenly

response. All goes well. He is now in the clear, home free. He feels great. Everything has worked out. He is in seventh heaven, jumping for joy. Now what? When someone asks him, "How's everything?" his reply is: *Ani k'var b'seder*, "I am all fine" or "I am good, I have nothing to worry about (any more)." At this point, he is expressing that he no longer needs Hashem. The Almighty "came through" for him. Now everything is on the up and up. It is at this point that he could lose it all. Why? Because he forgot about Hashem. Nothing is sustained unless Hashem sustains it; nothing lasts unless the Almighty wills it.

In his commentary to the words, *Va'ta'amod mi'ledes*, "And she ceased giving birth" (*Bereishis* 29:35) *Ibn Ezra* alludes to this idea. He explains that Leah *Imeinu* ceased to have children after Yehudah was born because she intimated that she no longer needed children. She was one of Yaakov's four wives, and she already had four sons. (There were initially supposed to be twelve. Thus, she felt that she had already received her quota.)

A similar idea applies to the *Shunamis*, mother of Chavakuk, whom the *Navi* Elisha blessed that she would have a child. Once she gave birth to the child, she stopped visiting the *Navi* until the child died, and she needed a miracle to bring him back.

Rav Zilberstein posits that this happens more than we care to acknowledge. We are in need of a Heavenly blessing. An individual prays and prays, pleads and beseeches Hashem until that moment that He responds affirmatively. Then, suddenly, he stops praying. His request was fulfilled. What should he pray for now that Hashem has fulfilled his request?

"I need nothing. It is all good in my life" is a statement that presents the speaker as a devout Jew who refuses to impose more on Hashem than is necessary. He asked. He was answered. He is now happy. Why bother Hashem? He is in error. It is never a bother for Hashem. On the other hand, his attitude indicates that all is well, when, in fact, it could change at any time. The only endeavour that can avert disaster is *tefillah*, prayer. We convince ourselves that all is well, not thinking that all is well only when Hashem wills it so. The *Brisker Rav*, *zl*, would constantly repeat the *pasuk*, *Lishiyuascha kivinu kol ha'yom*, "For Your salvation we hope all day" (*Shemoneh Esrai*). This was his way of reiterating his constant belief in Hashem as the only Source of salvation.

כבד את אביך ואת אמך

Honour your father and your mother. (20:12)

The *Sefer Hachinuch* explains that the *shoresh*, root, of the *mitzvah* of *Kibbud Av v'Eim*, honouring parents, is a sense of *hakoras hatov*, gratitude, to those who have acted kindly towards him. One who is a *kafui tov*, ingrate, is a *naval*, abominable person. He acts as if his benefactor, in this case his parents, are strangers to him. He quickly ignores the fact that his parents are the reason that he is here altogether. For this alone, he should honour them. One who does not honour his parents will soon present a similar attitude toward his Father in Heaven.

One has a relationship with his parents that is unlike any other relationship, because parents are his reason for being. They are a part of him, as he carries their DNA. Having said this, when a person has a low self-esteem or is just not happy with himself/herself, it might be reflected in the many ways he/she treats his/her parents. If parents are a part of a person, and that person has negative feelings about himself, these feelings will similarly be manifest towards his parents. The inverse is the intense love one develops for parents as the product of the positive feelings he has for himself/herself.

While honouring parents is (should be) a given, it becomes especially difficult when parents age, or become infirm, physically or emotionally. It requires extraordinary patience, commitment, love and extreme dedication to execute this *mitzvah* to the fullest extent

when conditions such as age, infirmity, and cognitive impairment prevail. Some do what they "must" and, when relieved of their "turn," breathe a sigh of relief and run. Others cherish every moment that they have with their parent(s) and consider it prime time. Both types should be aware that their own children are watching. So is their Heavenly Father.

We would do well to consider – over and over again – another aspect of parents: Parents never give up hope on their child – regardless of age and circumstance. Parents never forget about their child, because one does not forget about himself. The following incredible story underscores this verity.

It was October of 1973; the *Yom Kippur* war had broken out. *Horav Yisrael Lau, Shlita*, then chief Rabbi of Tel Aviv, sought an opportunity to alleviate, to some degree, the sad state of those young soldiers who had been wounded, and were suffering both physically and emotionally. He was told that the best place for him was the hospital, which meant working round the clock to address the needs of the wounded and tend to various crises that arose from their traumas. Some soldiers were hanging onto life by a thread. *Rav Lau's* presence and ability to talk to the soldiers could make a major difference in their attitude and willingness to fight for life.

Rav Lau immediately acted on the advice and proceeded to the local hospital, prepared to do whatever was asked of him. It happened to be that this hospital was a burn unit that cared for those who had been wounded in explosions and fires, and those whose bodies had been critically burned. The pain that these brave men sustained was beyond description. The screams that one heard from the rooms was something out of a bitter nightmare. The *Rav* went from room to room, bed to bed, offering whatever hope and solace he could provide. Alas, it was insufficient to assuage the terrible suffering these men were experiencing.

At the end of his visit, he entered a room where two physicians, a nurse and a middle-aged woman stood around the bed of a soldier who was yelling uncontrollably. The two doctors and the nurse were in the midst of speaking with the young man's mother. *Rav Lau* entered and immediately asked what he could do. The doctor replied that the soldier had been burned from head to toe. "There is nothing we can do for him. We keep on raising his morphine level to give him some relief. Nothing. We have been unsuccessful in our attempts to calm him down." *Rav Lau* whispered into the soldier's ear; perhaps his soothing words would help. Nothing. "Try to sleep," he said, "so that you will not feel the pain." Once again the response was continued screaming. Seeing that he could do nothing, the *Rav* left to stop by another room.

To hear a young, fellow Jew screaming loudly in response to excruciating pain is a devastating, emotionally painful experience. *Rav Lau* was shaken, his heart pounding, due to his feelings for the soldier and his inability to help him in any way. He paced back and forth, thinking to himself, "What can I do? What can be done to help this young man who had yet to commence the long road to recovery?"

Ten minutes passed, and *Rav Lau* realised that it had suddenly become quiet. No screams were coming from the soldier's room. He stopped pacing, owning up to the realisation that if the screaming had suddenly ceased, something terrible must have happened. He ran to the room, tears flowing freely from his eyes. As a *Rav*, he would don his "other hat" and pay his final respects to this brave young man.

The *Rav* went to the room and walked in to find the soldier sleeping peacefully with his mother sitting next to his bed. *Rav Lau* was incredulous, and it was quite obvious. "What happened?" he asked. "I was here fifteen minutes ago and your son was hysterical. How did this radical change take place?"

"*Rav Lau*," the mother began, "my son was burned from head to toe, from top to bottom. Everywhere his skin is raw. During

the entire time that he was screaming, I kept looking, searching for one spot, anything that was left unburned. Finally, I found a small spot behind his knee, about three inches in diameter, that I could put my finger on. I began to caress this spot and gently whisper to him, 'It is okay. Mommy is here. Mommy will not leave you.' I kept repeating this litany, as I continued to smooth his unburned skin. Before long, my son stopped crying and fell asleep."

An incredible story. Now for the postscript, and its connection to the concept of *Kibbud Av v'Eim*. Years later, *Rav* Lau would relate the story and add his own observation concerning a major verity in life (one which I feel we ignore more often than we care to admit): "Who was the one to give solace to the soldier? Who was the one to be able to quiet him down and help him forget about his pain? His mother. Not the doctor, not the nurse, not his friend, not even the *Rav*. It was his mother, whose entire goal in life was to care for her child and love him unequivocally. Someone like that who really, really cares never gives up. She will search and search (in every nook and cranny) until she finds that one clear, unburned spot for her to caress and give comfort."

As I prefaced the story, parents never give up on us. They always find a way to reach out and give comfort and hope. Why should we do the opposite?

לא תענה ברעך עד שקר

You shall not bear false witness against your fellow. (20:13)

Chazal (Pesikta Rabbasi 21) teach that each of the *Aseres HaDibros*, Ten Commandments, corresponds to one of the Ten Utterances, through which Hashem created the world. (Understandably, this concept is beyond the scope of this paper.) The *Midrash* goes on to identify which commandment coincides with which equivalent utterance. Interestingly, the prohibitive commandment, *Lo sa'ane b'reiacha eid shaker*, "You shall not bear false witness against your fellow," corresponds with Hashem's declaration that mortal man should be created, *Naase adam b'Tzalmeinu kidmuseinu*; "Let us make Man in Our image, after Our likeness" (*Bereishis* 1:26). How do these two (commandments) parallel one another?

Horav Baruch Dov Povarsky, Shlita, explains that when Hashem said, *Naase Adam*; He was intimating that man would be an elevated, holy creation – so holy that the Ministering Angels were prepared to sing *Shirah*, a song of praise before him. Adam *HaRishon* had a very G-d-like image. Since we have established that man is a sublime creation, representing the image of G-d in this world, man's primary essence, his defining nature, his identity in relationship with Hashem must (on a mortal level) maintain parity with the Heavenly Image. What about man allows him to rise above all other creations?

Clearly, since man was created in the likeness of the Divine, it is vital to focus on the identity (so to speak), the defining essence of Hashem. *Chazal (Shabbos 55A)* teach, *Chosamo shel HaKadosh Boruch Hu emes*; "The signature of G-d is truth." Just as an artist affixes his signature to his painting, so, too, has Hashem ingrained His signature in the universe, His creation. This concept is reiterated in the *Zohar HaKodesh* in its commentary to the last three words of the story of Creation: (*Asher*) *bara Elokim laasos*, "Which G-d created and made." The final letters of these words: *bara – aleph; Elokim – mem; laasos – saf*, spell *emes*. Hashem's artistry, His universe, is imbued with His signature of truth. As such, Hashem's identifying essence with which He signs His work is *emes*. His *mahus*, essence, is truth. He is, in fact, the only Absolute Truth; the only Reality, because He is eternal.

Therefore, reason dictates that man's endeavours/speech and activities must be characterised by truth as close to unvarnished, unembellished truth as is humanly possible, if he is to maintain this human parity with the Divine. Thus, one who bears false testimony, who prevaricates, essentially defames and destroys

the Heavenly Utterance of *Naase Adam*. To lie is to contradict the *Tzelem Elokim*, Heavenly image. To put it in everyday normative vernacular: One who lies removes himself from the realm of humanity as intended by Hashem. He created us in His Image, which demands that we be the paragons of integrity. When we fail to live up to our Heavenly mission, we undermine our humanity.

An added caveat concerning *emes* provides food for thought. We hear the term, "hidden truth," commonly used to stress that there is more to what we hear and see. (As the saying goes, "Hidden truths are unspoken lies.") Perhaps we might explain the idea of hidden truth as truth, which, at times, requires time to be revealed, to be understood. Our Sages observe that the final letters of the words, *Bereishis bara Elokim*; "In the beginning of G-d's Creation," spell the word *emes* (similar to the words of the *Zohar* quoted earlier), alluding to Hashem's signature as *emes*. We wonder why, if *emes* is so important, Hashem's signature is alluded to only at the end of the word. Hashem should have commenced the Torah with words whose opening letters comprise *emes*.

We must say that the essence of truth – or what we would suggest is the meaning of "hidden truth" – is determined at the end of a journey, not at the beginning. (It happens more often than we are willing to concede.) We begin a project, an endeavour, but the path of truth appears to be riddled with holes and obstacles – not very pretty. Yet, as time goes on and we persevere, we realise that at the conclusion, the end of the journey, the path of *emes* was the only way that we could have arrived safely and successfully at our destination. Truth often remains elusive and hidden, leaving us to raise questions and wonder if we have made the correct decisions. If we patiently persevere, we will see that Hashem's "signature" always prevails.

Va'ani Tefillah

רצה ד' אלקינו בעמך ישראל ובתפלתם
Retzei Hashem Elokeinu b'amcha Yisrael u'visfilasam.
*Be favourable Hashem, our G-d, toward Your People,
Yisrael, and their prayer.*

Following immediately after the *tefillah/brachah* of *Shomea Tefillah*, in which we ask Hashem to accept our prayers, is the *tefillah* of *Retzei*. While on the surface *Retzei* appears to be very similar to *shomea tefillah*, it is obviously formulated to express a new idea. *Horav Shimon Schwab, zl*, observes that in the previous blessing, we ask Hashem to accept *Tefillas Amcha Yisrael*, the prayers of Your nation, *Yisrael*. Now we ask that Hashem listen to *Amcha Yisrael u'visfilasam*, Your nation *Yisrael* and its prayers.

Notably, the primary focus is on the acceptance of the nation, as opposed to its prayers. Thus, the *tefillah* of *Retzei* asks Hashem to accept *Klal Yisrael* in its mission of instilling *Kiddush Hashem* in the world. We do not ask Hashem to give us something. All we ask is for the opportunity to spread His glory successfully.

Instead of being a *mekabel*, recipient, we ask to be a *mashpiah*, giver, to sanctify His Name in the world. *Rav Schwab*, thus distinguishes between the previous *tefillah*, whose focus is a reference to *tefillah* (service of the heart), and this prayer, which is *b'chol nafshechem*, with all our *nefesh/soul*, referring to our giving to make an imprint on the world in His honour.

To sponsor a *mazaltov*, *simcha* or *yartzeit*, email: peninim@dvar.info

Parashas Yisro

Hashem is Close

“You look frustrated, Yankel.”
 “I am, Mutty. I have been trying to call a professor who specializes in heart disease.”
 “What is the problem?”
 “He is so hard to get to. I keep calling the office. First they told me to call back, and then they kept me on hold for twenty minutes until I finally gave up. Next they took my number and he never called back. This is so frustrating! A person can have a heart attack just from trying to reach the cardiologist!”
 “I doubt that, but you have brought up an important point. A person has to be accessible in order for him to help you. The biggest expert in the world is of absolutely no use if you cannot reach him.”
 “You are 100% right Mutty. Do you have any advice for me?”
 “Yes, Yankel. I have a bigger expert for you to get in touch with. He is always available. His line is open twenty-four hours.”
 “Really? That is amazing!”
 “He is incredible. I will show you how to contact Him.”

Mutty pulls a small sefer out of his pocket. He opens it up and begins reading the words printed inside.

“Shir ha’maalos. *Esa einai el ha’harim, me ayiin yovo ezri?* (A song of ascents. I raise my eyes to the mountains; from where will my help come?) *Ezri me’im Hashem, oseh shomayim vi’arets.* (My help is from Hashem, the Maker of heaven and earth) [Tehillim 121:1,2].”

“Aha! I see what you mean, Mutty. The expert is Hashem, and I can reach Him any time with *tefillah* (prayer).”

“Precisely, Yankel. This fact is actually expressed in a verse in ‘Ashrei’. ‘Hashem is close to all who call upon Him – to all who call upon Him sincerely’ (Tehillim 145:18). The Chofetz Chaim, in his commentary on parashas Eikev exults, ‘How fortunate a person is in this world! He can attach himself to the Creator, and call out to Him whenever he wants, as the verse states, “Seek Hashem when he can be found; call upon Him when He is near” (Yishaya 55:6).’ In this world everyone can find Him, as stated in a different verse, ‘Wherever I will permit you to mention My Name I shall come to you and bless you’ (Shemos 20:21). Hashem can be reached by any Jew, any place any

time. He is completely accessible. When we reach the next world, after 120 years, the situation will be different. Whatever connection we have established with the Almighty will remain fixed. We cannot come any closer.”

“Oy vey!”
 “Yes, oy vey. Therefore, my dear friend Yankel, now is the time to act! Now is the time to call out to Hashem. He is always there. He always receives your calls. He always listens. He is All Powerful, and capable of granting all of your requests. Furthermore, He desires a close relationship with you. He wants you to call out to Him, look to Him, open your heart to Him, and trust Him. In return He will come close to you. That is the most precious relationship that a human being can ever

have. It gives you strength, comfort, and faith. It gives the Almighty *nachas ruach*, something more valuable than diamonds. And, it lasts forever. Your relationship with Hashem will continue in the next world . . . for eternity.”

“That is awesome.”

“Indeed. Call out to Hashem. He will cherish your call, and give you unbelievable reward.”

*Kinderlach . . .
 When you are down, Who do you call?
 When you are happy, Who do you thank?
 When you need something, Who do you ask?
 When you are alone, Whose company do you seek?
 Who is always there to listen?
 Who will always stay with you forever and ever?
 Only One. Hashem. We say every day in Ashrei, ‘Hashem is close to all who call upon Him – to all who call upon Him sincerely.’
 Take these words to heart, and call out to Hashem. He hears you, and He will relate to you. This relationship that you will establish is more precious than gold and silver. Cultivate, cherish it, guard it, and you will enjoy it forever. Call out to Hashem. He is yours.*

A Love of Torah

The Medrash Tanchuma relates that Yisro had seven names. One of them was Chovav, which means dear. Why was Yisro called Chovav? Because he cherished the Torah. HaRav HaGaon Mordechai Gifter zt”l passed away nineteen years ago. His love of Torah knew no bounds, as the following stories heard at the *hespedim* (eulogies) in Jerusalem illustrate.

Rav Gifter once went with his son-in-law, Rabbi Avrohom Chaim Feuer to a diamond dealer in Manhattan. The dealer explained to the Rav the details about the size and value of the diamonds. Some of the diamonds were so small that their beauty could only be appreciated with a microscope. Yet, the dealer was very careful with each and every diamond, no matter how small. Rabbi Feuer related that Rav Gifter valued each and every word of Torah as a great treasure, in the same way that the diamond dealer valued even the smallest diamonds.

Once Rabbi Feuer told Rav Gifter a *chiddush* (original Torah thought) on Mesecta Eruven from one of his congregants. Rav Gifter, upon hearing this was so elated that got up, took his son-in-law’s hand, and began dancing around the dining room table singing, “*Tov li Toras picha me-alfei zahav vokesef*” (The Torah of Your mouth is better for me than thousands in gold and silver - Tehillim 119:72).

The Rav was once giving a *shiur* (lecture) to the entire Yeshiva. His *shiurim* were very deep and complicated, and to interrupt him was unthinkable. A young student stood up in the middle of the *shiur* and asked a question. Rav Gifter walked several feet across the room, and gave this young man a big kiss on the forehead. That is how much he valued the student’s words of Torah.

The Radak explains the following verse in Tehillim (84:6). “Fortunate is the man whose strength is in You. It forms paths in his heart.” Constant learning and striving to increase his knowledge and wisdom of Hashem’s Torah will make paths into your heart. Each day you will traverse those paths and strengthen them. That is the secret to love of Torah. Learn it constantly. It will enter your heart.

*Kinderlach . . .
 Someone who loves another person cannot bear to be separated from them. They want to be together all of the time. A person who loves a particular place or thing also cannot bear to leave it. That is what we are striving for in Torah. Rav Gifter zt”l learned so much Torah with such fire, that his love for it grew very strong. So strong that he and the Torah became inseparable. In his memory, let us strive to emulate him. Try to increase your learning. And try to learn with real enthusiasm. Keep in mind that the Torah that you are learning is more valuable than diamonds.*

A Proper Environment - The Key to Growth

18:1 וישמע יתרו כהן מדין חתן 18:1
משה את כל אשר עשה אליקים למשה
ולישאל עמו, כי הוציא ד' את ישראל
ממצרים

“And Yisro, the minister of Midyan, heard all that Hashem did to Moshe and to Yisroel, His people; that Hashem took Yisroel out of Mitzrayim.” The Torah tells us that Yisro heard about what occurred to Moshe and Klal Yisroel, and he therefore wanted to join them. We know that it is truly special to be a part of the Chosen Nation – Hakodosh Boruch Hu’s nation. However, why did Yisro feel the need to actually join Klal Yisroel in the Midbar? Why not just convert to Judaism, and serve Hakodosh Boruch Hu from where he was?

יקח יתרו חתן משה את צפורה אשתו 18:2 “And Yisro, the father-in-law of Moshe, took Tziporah, the wife of Moshe.” Yisro took Tziporah and her two sons now, to teach Klal Yisroel a **מוסר השכל**, a very wise and important lesson for life. It says in Shemos Rabbah 1:32 that Tziporah was called as such because she purified her father’s house with the blood of the “צפורה” – “bird” which purifies a Metzora. Being that Tziporah was Zoche to be the wife of Moshe Rabbeinu, and because of it, her father’s entire household converted and became Geirim – they came under the Kanfei Hashechina, and were from the great people in Klal Yisroel, then certainly Klal Yisroel should take Mussar for themselves. If having a connection to Moshe Rabbeinu can have such a great effect on Goyim, how much more so can Moshe have a positive effect on Yidin, his brothers, his nation, by them being close to Moshe. “ואת שני בניה אשר שם האחד גרשם כי אמר” – “And her (Tziporah’s) two sons: of whom the name of one was Gershom, for he had said, ‘I was a sojourner in a strange land.’” “ארץ נכריה” – “a strange land” is a reference to Mitzrayim, which was called, “נכריה” to all of its residents, for they were constantly made to move from one location to another. Bereishis 47:21 “את העם העביר אתו” – “As for the nation, he resettled it by cities, from one end of Mitzrayim’s borders to the other.” Rashi explains that Yosef transferred all the people of Mitzrayim from one city to another, in order to demonstrate that individuals no longer had a claim to their former property. There was a great hunger in Mitzrayim, and Yosef had control over all of the food in Mitzrayim. In order to obtain food from Yosef, one had to give Yosef, the Kingship of Mitzrayim, all of their lands. By Yosef having them constantly move, it was apparent that they did not have any ownership rights in the land. Thus, they were called, “נכריה” – sojourners in their land. As the Arizal explains on the Posuk in Bereishis

15:13 – “כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם” – meaning that Klal Yisroel would be strangers in a land, that the land would not be the resident’s land – namely, the resident Mitzriyim were not owners of the land they inhabited. When Moshe went to Midyan, he married Tziporah, who was a “תושב” a resident in the land of Midyan. Moshe wanted a remembrance of his being a stranger in a land that was “נכריה” – the land of Mitzrayim, so he called his son, גרשם. All of the Mitzvos we perform we are to do, “זכר לציאת מצרים” – as a remembrance of our being Zoche to leave the land of Mitzrayim. We must remember that we were slaves in Mitzrayim, and Hakodosh Boruch Hu took us out of Mitzrayim, in order that we serve Him: learn Torah and perform the Mitzvos of the Torah. (בן איש חי)

It says in the Sefer דרדקי that the reason that Yisro wanted to join Klal Yisroel was because he heard of the great attribute of Klal Yisroel, that they did not go to battle against the Mitzriyim, even before they were told that the Yam would split for them. Klal Yisroel were Zoche to a miracle where the Yam split for them, and they did not battle against the Mitzriyim. One could have advanced an argument and said that it wasn’t that Klal Yisroel chose not to fight against the Mitzriyim, but that they did not fight because they had no idea how to. They were servants in Mitzrayim for years, and did not know how to fight, and therefore they did not fight. The answer to this question is that we see clearly that this was not the case, for when it came to the battle with Amalek, Klal Yisroel did go out and fight them. We see that Klal Yisroel did know how to fight, and that which they did not fight against the Mitzriyim was because they did not want to be טובה, ingrates, against them. Klal Yisroel exhibited the great Midah of Hakoras Hatov, even though the Mitzriyim were not exactly nice to them, but Klal Yisroel were still in their land for many years, and did not want to fight them. When Yisro heard of the battle of Amalek, he then understood that Klal Yisroel did not fight the Mitzriyim because of Hakoras Hatov, and this made him want to be a part of Klal Yisroel. This is what Rashi means when he says, that Yisro hears Milchemes Amalek; Yisro heard about the Milchemes Amalek, and then he knew that Klal Yisroel had the amazing Midah of Hakoras Hatov. (מהר"י שטייף)

What did Yisro hear that caused him to join Klal Yisroel – he heard about Krias Yam Suf and Milchemes Amalek. “שמע ובא” – He heard and he came. Why does Rashi and others tell us that Yisro came because of Krias Yam Suf and Milchemes Amalek, when the Posuk tells us explicitly, “כי הוציא ד' את ישראל”

– “Because Hashem took Yisroel out of Mitzrayim?” Yisro sinned to some extent by his being an advisor to Paroah about the evil he perpetrated again Klal Yisroel, even though Yisro gave him good advice – not to harm Klal Yisroel, as the Gemara in Sotah 11a says. Makkos 5b – One who is part of a group of those who sin, even if he doesn’t actually sin, nonetheless he is punished along with the sinners. Yisro was part of a group of sinners, and was therefore liable. Yisro did much Teshuva for his being part of that group and turned away from Avodah Zarah. Nonetheless, now that he heard about Krias Yam Suf, he recognized the Midah of Hakodosh Boruch Hu, that everything is Midah K’neged Midah. Yisro understood from this that his Teshuva should also be Midah K’neged Midah. He therefore wanted the opportunity to give good advice to Klal Yisroel. That meant that he was required to give good advice to Klal Yisroel if the situation arose where he could give them good advice. Perhaps it was good enough for him to stay where he was and potentially give advice from there. Was there any reason that he had an obligation to do more than that, to actively seek to do whatever he could to give them advice? Perhaps he did not have to terribly inconvenience himself, or worse, by going through the Midbar with them. That was until he heard that Amalek advanced from faraway to attack Klal Yisroel. If to do evil to Klal Yisroel Amalek was willing to go far, then certainly he must act in kind and travel through the Midbar with Klal Yisroel in order to give them advice, and rectify his wrong. (חתם סופר)

While it is certainly a great privilege and wonderful thing to be a Yid, one must know that the way to grow in Yiddishkeit is to be around other Yidin, specifically Tzaddikim and Talmidei Chachomim, as they have a profound effect on all around them, and they help elevate all to a greater level of Ruchniyos. Klal Yisroel demonstrated great Middos, including the Midah of Hakoras Hatov. How can one acquire such a Midah if he does not have it? While a person can work on it on his own, his best chance of acquiring that Midah is by being around those who live it. The more one sees it and becomes accustomed to it, the more he will be attracted to it, and will end up doing it as well. Yisro also wanted to have a direct opportunity to assist Klal Yisroel. He wanted to do for others, and if he was far away from them, he would not have had the opportunity to help others. May we be Zoche to be in a proper environment which helps foster our continued growth in Yiddishkeit.

PARSHA WITH

Rabbi Shmuel Brazil

YESHIVA ZEEV HATORAH

www.zeevhatorah.org

For sponsorship and to subscribe please email Yaakov@zeevhatorah.org

PARSHAS YISRO

CAN ONE EVER PREPARE ENOUGH

Chazal tell us that *Moshe Rabbeinu* added on a day of preparation to *Matan Torah*. Hashem requested from *Bnei Yisrael* to prepare *ומחר* today and tomorrow. Moshe added a third day of preparation. Hashem gave the Torah after Moshe's added day which conveyed that He agreed with Moshe's decision (Shmos 19,15 Rashi). Why did *Moshe Rabbeinu* feel it necessary to add on to the instructions of Hashem of only a requirement of two day preparations? Some *meforshim* explain that it was to demonstrate the power of the *Chachamim* and *Torah Sh'bal Peh*. We would like to suggest to you three thoughts on this matter.

For the attainment of any qualitative mitzvah fulfillment, one has to prepare for it and think about the significance of the *avodah* he is about to perform. This is one of the reasons why our *chachamim* instituted the saying of a *beracha* prior to its fulfillment. By making preparations before the fulfillment of the mitzvah, one allows himself the possibility of infusing the mitzvah with freshness and enthusiasm, without which it would fall into the category of rote and habitual conduct. However, sometimes even the preparation can become rote. Let us take for instance the recital of *berachos* before the performance of *mitzvos*. They were initially instituted in order to supply us with the fervor and devotion that we might have been missing without it. But alas, they too have become *mechanical* and are recited without concentration and feeling. So what are we supposed to do in order to kindle the natural fire of the *neshamah*? This is a real problem that every spiritual growth oriented person has to constantly grapple with and face time and time again.

The *minhag* by Chassidim and others is that the *Birkas Hazimun* before *bentching* begins with the Yiddish calling of *מיר וויעלן בענשין* instead of *רבותי נברך*. I once read that the purpose of this alteration is because the *Birkas Hazimun* was instituted by our *Chachamim* as a preparation for the mitzvah of *Birkas Hamazon*. However, over time, since this is a mitzvah of the *Rabbanan* it also eventually became rote and habit and became viewed merely as an elongated *Benching* thereby losing its identity of being a preparation for benching. So in order to get everyone's attention and at the same time to preserve the *Birkas Hazimun* as being recognized as a preparation for benching, the custom has become to say *רבותי נברך* in Yiddish. In this way, everybody will realize that the purpose of *Birkas Hazimun* is to prepare to bench and to get one's thoughts together. Obviously the *Anshei Kenneses Hagdolah* did not speak the Yiddish language and therefore the *Zimun* is not an elongated attachment to the *nusach* of *benching*, but rather only our added introduction to serve as our calling to prepare for this great mitzvah of *Birkas Hamazon*.

Let us apply this same thought to Moshe's added day of preparation for *Matan Torah*. With Hashem's command to prepare two days in advance there lies a twofold challenge. His commandment of preparation can be looked upon as part of *Matan Torah* and not as a preparation to it. Another added hurdle to these two days of preparation is the *Chazal* that tell us that a person who is commanded to perform a mitzvah is greater than the one who fulfills the mitzvah voluntarily. *Tosfos* explains that the reason for this is because when one is commanded to fulfill the mitzvah, his *yetzer harah* is working with his full bag of tricks against him not to fulfill Hashem's will. This is in contrast to one who performs a mitzvah when he is not commanded to do so, for the *yetzer harah* does not invest his energy to stop such an individual since he would only be capturing a booby prize.

Moshe felt that it was necessary to add a one day preparation originating from Man thereby separating the preparation from being mistakenly being connected to *Matan Torah* itself. As the preparation remains a preparation and not lost in the forest, it will inspire increased devotion, excitement, and *kavannah* for the mitzvah of *Kabbalas Hatorah*. Preparation that stems from Man also protects the preparation from being stymied and extinguished by the *yetzer harah*, in contrast to one that is commanded by Hashem.

A second thought on the matter relates to an explanation that is given why there were 49 days of *Sefirah* before *Matan Torah*. The interpretation is that the *Mishnah* in *Avos* states that there are 48 prerequisites in order to acquire the Torah. The first 48 days are designated to make these acquisitions. The 49th day is to realize that with all our work, we have not yet even begun to prepare for this colossal otherworldly gift. As paradoxical as it sounds, only with this stark realization of our inadequacy, we are now really prepared to receive the Torah.

This same concept is repeated in the *Nishmas Kol Chai tefillah*. We say that if our mouths were full of song as the oceans, our lips as wide as the heavens, our eyes as brilliant as the sun, our tongues abundant with song like the waves of the sea, we would be totally inadequate and incapable to praise You for your unending kindness etc. Yet after we finish stating our declaration of total inefficiencies, we say in the same breath that with the limbs You created us with, we will praise, thank, bless, elevate, accept your kinship, bring out your holiness, etc? The answer is that the moment

PARSHA WITH

Rabbi Shmuel Brazil

YESHIVA ZEEV HATORAH

www.zeevhatorah.org

For sponsorship and to subscribe please email Yaakov@zeevhatorah.org

we realize that we are void of any power that could come near to praise You Hashem even an iota, only then we are given the permission to do our best and within our capability to praise You.

Moshe Rabbeinu felt that we shouldn't be deceived into thinking that it is within our human means to sufficiently prepare for *Matan Torah* and the revelation of Hashem at *Har Sinai* even if Hashem commands us to do so. The extra day of preparation parallels the 49th day of *Sefirah* by which we came to the realization that we haven't even begun to prepare and we must start again.

Likewise, after preparing ourselves to *daven* the *Shemoneh Esrai* by the prior reciting of *Birchos Hashachar*, *Pesukai D'zimrah*, *Birchos Shmah*, *Yetzias Mitzrayim* and *Kerias Yam Suf*, we nevertheless still approach the *Shemoneh Esrai* with the *passuk* supplicating *אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך* Hashem I am incapable of opening my mouth to say your praises please open my mouth. Only with this introductory *passuk* it is proper to stand and *daven* before the King of Kings the creator of the cosmos and universe. Similarly we find that first *daf* of every *Mesechta* sends the same message by beginning with the second *daf*. It is as if it is sending the message that no matter how much you learn in this *mesechta* look at yourself as if you never even got started with *daf aleph*. With this realization you can now begin to start learning. Likewise *Moshe Rabbeinu* wanted *Am Yisrael* to come to that realization that even with two days of commanded preparation, it is considered as if you didn't even start preparing. Only with this realization you can now go and receive Hashem and His Torah the following day.

A third thought on this matter is the *chait* of *Aitz Hadaas* happened because Adam added a non prescribed attachment to the commandment of Hashem. Hashem told Adam not to eat from the tree. However, Adam added in his instructions to Chavah, a safeguard to distance herself from eating the fruit, and that was the prohibition not to even touch the tree or its fruit. The problem was that he did not reveal to her that touching the tree was added by him and not by Hashem. The Nachash being aware of Adam's communication to Chavah concerning the added prohibition of contact with the tree, cashed in on the opportunity to intentionally push Chavah against the tree. With its malicious and deceptive character, by doing so it proved that just as she didn't die by transgressing the command of Hashem not to touch the tree, she won't die by transgressing the prohibition of eating from the tree. Convinced of the Nachash's reasoning and logic, she partook from the tree and gave it to Adam as well.

Concerning this explanation of the cause of Man's falling from Hashem, Chazal say in Sanhedrin גורע המוסיף גורע. Anyone who adds, in reality detracts. Therefore, in order to bring a full *tikkun* to the *chait* of *Aitz Hadaas* which was rectified at *Matan Torah* פסקה זוהמתן (Shabbos 146), Moshe reenacted the conduct of adding but made sure that this time it was not a detraction but just the opposite. Therefore Moshe added on a day of preparation without first speaking to Hashem, similarly to Adam adding on the prohibition of touching the tree without telling Chavah about the addition. With this addition Yisrael became greater prepared for *Matan Torah* and not only did it not detract from the initial statement that was made by Hashem, but it reinforced it as well.

At *Matan Torah* Moshe added and Hashem agreed. This is not always the case with adding. One must make a *cheshbon hanefesh* when he decides to add on to Hashem's words. In the *Shma Yisrael* there are two enlarged letters in the first *passuk*, the *ayin* of שמע and the *dalet* of אחד. It spells the letters of דע to know, עד to be a witness to Hashem, and in the English pronunciation it reads עד to add. Before one decides to add stringencies or upgrades to the Torah, he must דע know himself well to discover what is behind his motivation to add. Has he fulfilled everything that is expected of him with exactness that he is ready to journey on to new additions? One must remember that all his actions must be a עד testimony to Hashem to the all-knowing judge. He can fool and deceive the populace but testimony to Hashem must be the truth the whole truth and nothing but the truth. Don't add if by doing so you will come to neglect Hashem's and the Chachamim's previous obligations.

One would be better off to first speak it out with a *Chacham* or a *Rebbi* prior to adding on to what you think is important. I would like to share with you a personal story which I call the Legend of the White Sox. As a *bachur* I started the *minhag* to wear white socks for Shabbos since the Ari was *makpid* to wear four white garments and I was a *ben bayis* Shabbos guest by a local Rebbe who did the same. Sunday morning my Rebbi ztl Rav Shlomo Freifeld called me over and asked me what's with the white socks on Shabbos? (I grew up in Boston whose home team was the Boston Red Sox in contrast to Chicago's White Sox. Until today I wonder if my Rebbi had this *kavannah* in mind as well as an opening line for the conversation). I replied the *minhag* of the Ari and *kovod Shabbos*. He smiled only the way he alone could smile, with both love and *mussar* asking, Are you *maavir* the *Sedrah* תרגום ואחד מקרא שנים which is a *halacha* in the *Shulchan Aruch* which has greater priority than a *minhag*? The message to me was clear. It feels much better and it is easier to fulfill *kovod Shabbos* with white socks than to be *maavir* the *Sedrah*. Maybe that was my rationalization and cover up on my shortcoming of not always completing the *parsha* as I should have, thereby not honoring the Shabbos properly with the basics. The struggle to תרגום ואחד מקרא שנים in honor of Shabbos is more of a *kovod* to *Shabbos* specifically because it requires greater sacrifice of my comfort zone than white socks. *Baruch* Hashem my Rebbi *socked* it to me, and implanted in my head the light of what it means to become a deeper *ovaid* Hashem.

Gut Shabbos | Rav Brazil

Zera Shimshon

Yisro

The Zera Shimshon, Rav Shimshon Chaim ben Rav Nachmon Michael Nachmani, was born in 5467 (1706/1707) into an illustrious family with great Rabbinical lineage. He studied the revealed and concealed parts of the Torah by the Torah greats of his day.

He served as Rav of Modena, Pisa, Sayna and Rigiov, Italy, and was recognized as a holy and pious individual, as well as a tremendous Torah scholar in all areas of Torah. He passed away on the 6th of Elul 5539 (1779).

His Seforim were named, Toldos Shimshon (The 'Offspring' of Shimshon) on Pirkei Avos and Zera Shimshon (The 'Seed' of Shimshon) on the Parshi'os of the Torah. In his introduction, he explains that since his only son had died during his lifetime, he wrote his Seforim to perpetuate his own memory after his passing.

The following is his passionate request to learn his works.

"I implore of you with ten terms of supplication to choose from my Chiddushim (novella) the piece that finds favor in your eyes, for your learning will sooth my soul etc..."

"This righteousness will stand by you forever – to 'eat' in this world, and be satiated in the next. In this merit, Hashem will repay you with children, health and sustenance.

"...and now my brothers and friends etc. do a true kindness, and with your eyes you will see children and grandchildren surrounding your table, houses filled with all that is good, wealth and honor will not cease from your children..."

לדבר נשמת

רבינו שמשון חיים בן רב נחמן מיכאל זצ"ל

בעל הזרע שמשון זיע"א

ויה"ר שיתקיימו בנו ברכותיו של אותו צדיק

זכות רבינו זיע"א יעמוד
לנו ולכל ישראל לכל
מילי דמיטב
שבת שלום ומבורך

וישמע יתרו וגו' את כל אשר עשה אלקים למושה ולישראל עמו כי מוציא ה' את ישראל ממצרים (יה' א')

Yisro heard everything that Hashem did to Moshe and the Yisroel, His people, that Hashem had taken Yisroel out of Egypt (18:1).

Rashi, quoting the Gemara (Sota 12b), says that Yisro heard about the splitting of the Yam Suf and the war with Amalek and these two events caused him to join the Jewish people.

The Zera Shimshon asks how did Chazal know that it was specifically these two things that made Yisro join the Jewish people in the desert. As well, it seems that it was both of these happenings together that made Yisro come and that one or the other by themselves would not have made Yisro decide to come and join the Jewish people?

The Zera Shimshon explains that, earlier (Shemos 1:10), Rashi explains that the Egyptians decided to get rid of the Jewish people via water. They chose this method because they were aware that Hashem punishes measure for measure and He had already promised that He would never punish the world again with a flood. What they did not understand was that although Hashem promised not to bring a flood on the *entire* world, He never promised not to eradicate a country with a flood. As well, Hashem promised not to bring a flood upon dry land, however, He still could punish those that sinned with water by bringing those that He wanted to punish to the water itself.

The difference that Yisro saw between these two possibilities that Hashem still had even thought He had promised not to bring a flood was that by bringing a flood on only one country and not the world, that would be considered acting craftily (Chas VeSholom) to get around His promise. Whereas not bringing a flood at all and just having the Egyptians come by themselves into the water and drowning is not since Hashem didn't bring any form of flood.

When Yisro saw that Hashem chose to bring the Egyptians to the water as opposed to bringing a flood to Egypt, he was close concluding that in other promises Hashem would not do something (that Yisro deemed) crafty to get out of the promise He made. Namely, the promise He made to the forefathers that He would not destroy the Jewish nation.

Technically, Hashem could have said that this promise was only if they acted properly but if they stepped out of line, the promise is irrelevant. Now that Hashem chose to bring the Egyptians to the water and they themselves entered the water, rather than bring the flood on them in their own land, Yisro decided to join the Jewish people because he was almost convinced that Hashem wouldn't evade His promise not to destroy the Jewish people.

This however was still unclear to Yisro since the Medrash (Rabba Bereishis 97:3) says that when Moshe Rabbeinu was taken out of the Nile, all the other babies that were thrown into the Nile came out alive. Thus, in reality, the Egyptians did not kill any of the Jewish children. For this reason, Yisro thought that perhaps that was why Hashem didn't bring the flood on the Egyptians in Egypt but rather brought them to the water. Therefore, Yisro was still undecided how Hashem dealt with His promises.

However, this was only firmly proven to Yisro when the Jews fought Amalek. At that time, the Jews were not in the best state as the passuk says (Shemos 17:7), they doubted Hashem by saying, *"...Is Hashem among us or no?"* Still, Hashem did not allow Amalek to destroy them. This proved to Yisro that indeed, even when the Jews were not good, Hashem did not look for a way out of His promise not to destroy them. That is when he decided to join the Jewish people.

signup & dedications – zerashimshon@gmail.com

MENTION THIS AD FOR
10% OFF
 YOUR FIRST ORDER*
*RESTRICTIONS APPLY

WE ARE YOUR
ONE-STOP-SHOP
 TO MARKETING SUCCESS

WE ARE A ONE-STOP ADDRESS FOR ALL YOUR MARKETING, GRAPHIC DESIGN, PRINTING & MAILING NEEDS.

We take care of all details from start to finish - under one roof.

MARKETING

DESIGN

PRINT

MAIL

We need you
to *carry us*,
so that we can
continue to *carry you*
every shabbos.

Would You Ignore THESE UTILITIES?

INTERNET

GAS

ELECTRIC

TELEPHONE

WATER

DON'T IGNORE THE UTILITY THAT ALLOWS
YOU TO *carry worry-free* ON SHABBOS

WHEELCHAIR

GLASSES

BAGS

SEFARIM

DRINKS

KEYS

STROLLER

RAMAPOST.COM

**FOR MORE INFO & TO PAY YOUR ANNUAL DUES:
888.805.ERUV (3788) • WWW.ROCKLANDERUV.ORG**

התלמוד הירוק הי"ם פרק ז' - אשא עיני אל ההורים (כ"ד ס"ח ב')

הבנים מחקים את הוריהם

בספרו אורחות יושר סימן י', כותב רבינו על הדוגמא האישית של ההורים, המשיפעה ישירות על הילדים, נעתיקה בלשונו:

"הנה, חלק גדול מההינדך הוא הנהגת ההורים בבית. וכתבו הספרים שזוהו שאמדו (סנהדרין ע"א א) אם אין אמו שוה לאביו בקול, אינו נעשה בן סורר ומורה, שזה רמז ששם אביו ואמו אין משותף בדבריהם, וזה אומר ימין וזה אומר שמאל, והבן רואה המריבות, או אין מגיע לו מיתה, כשהוא בן סורר ומורה, כי לא הוא אשם בזה, רק הוריו, וכן כל כהאי גוונא..."

בקטע הבא עובר רבינו לכתוב הדרבה מעשית:

"וברך כלל, בית שזהירין שם במצוות וההורים מפחדים מאוד מעבירה וממכשול, והאב שזקד על התורה בהתמדה, זה משיפע ממילא על הילדים, כי רוב הבנים דרכם לחקות את האבות, ועל פי רוב יוצאים בנים טובים מביט כזה, אבל אם אינו כן, אין הבן אשם כל כך, כי הוא רואה מהוריו" עכ"ל ספר אורחות יושר.

וקיצור הדברים הוא, כי על ההורים לדעת כי ההתנהגות שלהם עצמם תשיפע מיד על הילדים, ולכן כדי שיהגדלו ילדים מחונכים ותלמידיו חכמים, עליהם להתנהג איפה בהתאם.

אנב, בדברי רבינו יש גם לימוד זכות גדולה מאוד על הילדים הגדלים בבתים להורים גרושים ל"ע, הילדים אינם אשמים בזה. וכשנשא בנשוא שידוכים האם אפשר לגשת להצעת שידוך שההורים הם גרושים, הוא משיב שאפשר, וכמוכין יש לבדוק כל נושא לגופו האם הדבר השפיע על המדובר או לא. ומטופר, כי אב מוטדר בא אל רבינו בדאגה, ואמר לו שבנו הילד כל היום אוחז בשחק משהקה משונה מאוד, הוא לוקח חוטי ארזים וכורך אותם על היר, כאילו והם רצועות תפלין, ואחרי זה שם קובית לגו במצח במקום הנחת תפלין, והאבא אינו יודע את נפשו מצער, מי יודע אולי הבן גלגול של אחד שלא הגיח תפלין וכדומה.

רבינו השיב לו על אתר: מסתבר שאתה מניח תפלין בבית, והילד רואה אותך עושה את זה ולכן הוא מחקה ועושה אחרך...

להיות כלי מלא במדות טובות

יראת שמים

סח רבינו: המגיד הנודע רבי יעקב מדובנע בעל 'אוהל יעקב' שאל פעם את רבינו הגאון מוילנא ז"ע כיצד אוכל להשיפע על האחרים ולעודד אותם ליראת שמים?

השיב לו הג"ר א" במשלו: נתאר לעצמנו, שלפנינו עומד כלי גדול כמו גביע וסביב לו עומדים כלים קטנים - גביעים קטנים, ואנו רוצים למלא את כל הכלים, מה הדרך הבטוחה ביותר למלא את כולם?

פשוט ביותר: מוזגים מן המשקה וממלאים את הגביע האמצעי הרבה עוד ועוד, ואז כשהוא כבר מלא

לגמרי, ככל שתשפות עוד ועוד, הוא ימלא גם את כל הכלים שסביב לו, וככה כל הכלים כולם, יתמלאו גם הם. אבל כל עוד הכלי הגדול עצמו עוד לא מלא, הוא לא יוכל להשיפע על האחרים להתמלאות. (ורבינו בטעמא דקרא פרשת פנחס מביא משל זה להסביר הפסוק עשאו ככלי מלא וגדושי ע"ש ברש"י).

ורשכבה"ג מרן הגרא"ל שטינמן זצוק"ל היה מביא משל זה בכנסי חינוך השונים, והיה מעורר כי כל עוד המחנך או הרבה אינו שופע ביראת שמים ומדות טובות, אך הוא יוכל להשיפע על אחרים, הרי הגביע עוד לא מלא על גדותיו, לכן על ההורה והמחנך לראות להשלים את עצמו יותר ויותר ביראת שמים ובמדות טובות ובכך יוכל להשיפע על אחרים.

רשכבה"ג מרן הגרא"ל שטינמן זצוק"ל נושא דברים בכנס חינוך, לצידו האדמו"רים מביאלא, וינוציץ שליט"א.

רבינו מחקה את דבותיו

מי לנו גדול מרבינו שליט"א, שבכל התלוכות החיים כולם הוא רואה מול עיניו ומתנהג ממש צעד אחר צעד כמו רבו הגדול מרן החזון איש זצוק"ל, ואביו רבו מרן בעל הקהילות יעקב זצוק"ל. הוא מחשב בכל פסיעה ופסיעה כיצד היה עושה רבו הגדול, ומה היה אומר על זה אביו, נביא כאן עובדא הממחישה יותר מכל, שנשלחה על ידי תלמידיו חתנו הגאון רבי שרגא שטינמן שליט"א.

היה זה בחודש אלול שנת תשנ"ב. נכדו הגדול של רבינו שליט"א, החתן אליעזר שטינמן (לימים מרביני ישיבת 'תורת דוד' ורב קהילת בית אהרן, בני ברק) מכבירי ישיבת פונביז, בא בברית האירוסין בשעה טובה עם נכדת מרן רבי מיכל יהודה ליפקוביץ זצ"ל, רבינו שליט"א הורה לא לשהות, ולעשות את גמר השידוך ושמתח האירוסין תיכף ומיד, וכך נחוג שמתח האירוסין בבית צנוע בחברת בני משפחה סבים וקרובים בלבד.

עד להיום לא ברור מדוע, אך משהו סיפר לראש ישיבת פונביז מרן ראש הישיבה הגרא"מ שך זצ"ל, כי האירוסין היו באולם חגיגי ובמעמד קהל רב. הדבר לא היה כלל לרוחו של מרן הרב שך, הוא סבר שהודש אלול כולו קודש להכנות ליום הדין, ואין זה הזמן המתאים לערוך בו חגיגות, יהיו מה שיהיו.

לפני החתונה, בחודש שבט תשנ"ג, בכנסו החתן ואביו הגאון רבי שרגא לחזיק את מרן הגרא"מ שך להתנהג ולקבל את ברכתו. הם רק נכנסו, והרב שך מודקק

ושואל את רבי שרגא 'עשיתם חגיגת אירוסין בחדש אלול?'

רבי שרגא השיב לו שהם לא עשו חגיגה רק סגרו את השידוך בבית המחוק, בהשתתפות מספר בני המשפחה, והוסיף לו כי חמיו רבינו שליט"א אומר בשם רבו מרן החזון איש כי אדרבה, ענין הוא להינשא בחודש אלול, שכן זה יוסיף עוד זכות ליום הדין. 'באותו רגע ראיתי העיד רבי שרגא, כי הרב שך היה מופתע ואמר לעצמו, אך בכל דבר הוא חושב את רבו החזון איש, אך בכל ענין הוא יודע את החזון איש...' כי באמת מי שלא מכיר קצת את חמיו, לא מסוגל להבין כמה הוא חי את רבו ומורו מרן החזון איש, הוא נושם אותו במלא מובן המילה. הוא נוהג בדרכו בכל ענין ונושא.

התפלא שמרן שליט"א 'נושם' בכל דבר את החזון איש. גדולי הדור בחתונת הגאון רבי אליעזר שטינמן שליט"א.

הדבר היחיד שמעניין אותו

ואם עסקנו בקשר העמוק בין רבינו למרן החזון איש, נוסף:

הרבינית הצדקנית ע"ה אשת חבר לרבינו, אמרה פעם למקורב, כי היא יודעת שחזן מלימוד התורה שום נושא אינו מעניין את רבינו שליט"א, אבל כשבא אחד שהסתובב אצל מורו ורבו החזון איש, או אז הוא מקשיב בהתעניינות רבה ומקשיב לשמוע עובדות והנהגות על רבו הגדול.

כך גם היה לא מזמן, עת הגיע הג"ר אברהם קניו שליט"א, שעוסק וחוקר הרבה אחרי כתבי היר, מכתבים ותולדותיו של מרן החזון איש זצ"ל, והראה לרבינו תכריך מלא בכתבים וענינים שונים, רבינו פנה מזמנו כשעה ועיין בהכל, כמו דג המרווה את צמאנו במים זכים.

רבינו מביט בהתעניינות במסמכים ותמונות אודות מרן החזון איש

ליצירת קשר: ✉ ig0533145900@gmail.com

🏠 רבי יהודה הנשיא 52 בני ברק

☎ 077-2092005 📠 053-3145900

ניתן לתרום גם במכשירי "קהילות" ו"נדרים פלוס" בבתי הכנסת,

יש ללחוץ על לחצן 'קופות נוספות' ובחירוש 'דברי ש"ח', או בטלפון:

📞 נדרים פלוס 03-7630585 שלוחה- 1586

קהילות 073-2757000 שלוחה- 4310

גיליון מס' 374 פר' יתרו
תש"פ שנה שביעית

גליון זה יוצא לזכות ולהחלמתו
במהרה לידדינו החשוב
צבי בן גולדה
נבקש לומר פרק תהילים לזכותו

דברי שי"ה

ממרן רשכבה"ג שר התורה הגר"ה קניבסקי שליט"א

פנינים על הפרשה

"וישמע יתרו וגו'" (יח, א)

צ"ב בכל הפרשה פעם קורא אותו ופעם חותן משה ופעם יתרו חותן משה. ואפשר לומר דבמקום שקורא אותו יתרו הוא מצד עצמו ובמקום שקורא חותן משה הוא מצד שהוא חותן משה ובמקום שקורא שניהם הוא מצד שניהם ובוזה מדויק כל הפרשה דבתחלה וישמע יתרו חותן משה הוא ששמע ב' דברים את אשר עשה למשה ולישראל ומצד מה ששמע לישראל ע"ז אמר וישמע יתרו היינו שמחמת זה נתעורר לתשובה ולבא ומצד מה ששמע מה שנעשה למשה קוראו חותן משה דבשביל שהוא חותן משה העירו לבו לבא וכן ויקח יתרו חותן משה את צפורה וגו' היינו דמצד שהוא יתרו מחמת עצמו בא וגם מחמת שהוא חותן משה רצה להביא לו את אשתו ובניו וכן בסמוך ויבא יתרו חותן משה וגו', אבל ויחד יתרו וגו' ויאמר יתרו וגו' הוא מצד עצמו ולא מחמת שהוא חותן משה שזה אין שייך למשה, ויקח יתרו חותן משה עולה וזבחים וגו' היינו שהביא תודה גם על מה שעשה לישראל וגם למשה, וירא חותן משה וגו' ויאמר חותן משה אליו וגו' זה רק משום שה' חותן משה חס על חתנו שלא יתיגע ביותר ולכן כתיב רק חותן משה וכל הפרשה מדויק.

אגרות וכתבים

(מכתב שכתב רבינו שיבלחט"א למרן הגרא"ל שטינמן זצוק"ל)
כך היא דרכה של תורה

בס"ד כ"ט שבט תשע"ה
כבוד מרן מחותני שליט"א, יישר כח על הספר החדש ימלא פי תהלתך. מה שהעיר מרן שליט"א בדף סג א' על מה שאמרו באבות כך היא דרכה של תורה פת במלח תאכל וכו', ובזמנינו אין אנו רואים זה, לכאורה כוונת חז"ל שזה דרכה של תורה שאפי' אם רק פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה אתה מקבל על עליך שתלמד תורה, וזה בודאי יכול לקבל עליו גם בזה"ז. והקב"ה יזכהו להדפיס עוד ספרים אחרים עד ביאת הגואל בב"א. חיים קניבסקי

(אגרות וכתבים דרך אמונה היו"ל בימים אלו ב' חלקים)

זכרון להולכים

זכר לנשמתם של הגאונים המופלגים רבי נתן דוד פרידמן ורבי צבי כהן זצ"ל (עקב חוסר מקום) א"י"ה יובאו בשבעות הקרובים. (טעמא דקרא)

עלי שי"ה

רשימות אישיות קצרות. מפנקסיו של תלמיד רבינו הגאון רבי יצחק שלמה קרליבך זצ"ל, ממה שזכה לראות. לשאלו ולשמוע במחיצת רבינו מרן שליט"א (תודתנו נתונה לאחי הגאון רבי יחיאל שליט"א על מסירת הדברים לע"ג רבי יצחק שלמה בן שמואל) פרק י"ב

- שאלו האם השתתפות של יששכר וזבולון להצני יום האם זה מועיל ענה - כן.
- שאלה: האם אומרים תהילים בליצה וענה - טוב לא לומר. שאלתי א"כ האם מותר לומר על נהרות בבל וגו' - מותר כי זה חלק מברכת המזון.
- אמר מו"ר לא טוב להכניס האצבעות זה בזה עפ"י קבלה, אבל בהפיכת הידים מותר להכניס את האצבעות.
- שמעתי וכך כתוב אצל ממרן החזו"א זללה"ה שאסר למכור מכונית למהלל שבת דהוי מסייע לעבירה וגם אם הקונה נתן את כל הכסף שיתחמק המוכר ממנו מכל מיני תירוצים ולא לעשות עמו עסקה.
- סיפר לי הרב אוהב ציון שהיה אצל מו"ר הרב שליט"א ביום א' י"ד טבת תשע"ה ויצא מב"ב בשעה שבע וחצי בערב והגיע לי-ם בשעה תשע וניזכר שלא קידש את הלכנה, השמים בי-ם היו מעוננים ולא ראה במשך כחצי שעה אפשרות לקדש, התקשר לבית הרב לשאול מה לעשות והרב ענה שיחזור לב"ב, מיד שב וכאשר הגיע רח"ו עזרא ירדו גשמים עזים ונכנס לדרמן לקחת סידור והתחיל לומר את הפזמונים וכאשר הגיע לברכה נתפזרו העננים ונראתה הלכנה כרתה, גמר לומר קידוש לבנה וחזרו העננים וכו', וכאשר ביום שני הגיע שוב לב"ב סיפר למו"ר הרב את הנעשה, הוסיף הרב בענוותנותו אל תהי ברכת הדיוט קלה בעיניך כפשוטו.
- אמר מו"ר שאת תאריך יום הולדת של גר או גורת מחשבים מיום שנתגירו, ולא ביום הביוזוגי.
- ילד בן 11 וחצי אין לו חשק ללמוד גמרא מה לעשות אמר מו"ר - תקנה לו מתנה יפה ויתחיל ללמוד.
- יום שני לפר' בא תשע"ה מו"ר שליט"א אמר לי שהולך לחופה אמרתי לו שאני שאר לשמור על החדר, הוא אמר לר' ישע"ל אפשטיין לשלם לי על השמירה פרוטה... אמר ר' ישע"ל אני הולך לחפש לו פרוטה, השיב מו"ר שליט"א אני רוצה שתתן לו פרוטה אדומה הוציא מארנק של מו"ר שליט"א מאתיים ש"ח ומו"ר שליט"א לקח ונתן לי, והוסיף ברכות מברכות שונות הון ועושר בריאות וכבוד וכו', ואח"כ הוסיף ואמר איני יודע אם אהזור בעוד עשרים דקות או יום או יומיים לא תוכל ללכת כי אתה שומר שכו', כשהזר אחר כעשרים דקות הובא לפניו כוס תה התעקש שיתנו לי ג"כ והגיש את כוסו לפניי, אמרתי לו שאם מו"ר שליט"א עדיין לא שתה זה לא שווה כי אני רוצה שירי, בירך ושתה קצת ואמר קח עכשיו זה בשבילך ולא מנוח עד ששמע שאני מברך, ברכתי והנחתי את הכוס בצורה שיוכל לקחת [ראיתי שהוא מאד צמא] ובאמת לקח, ולאחר זמן מועט הגיע כוס רותחת עבורי והוא שם ללבו שלקח את הכוס ואמר אוי גזלתי עברתי על לא תגנוב, אמר לי שתתה את התה שהביאו לך, אמרתי זה רותח ואי אפשר לשתות וגם זה לא שווה זה לא שיריים, נתתי לו את הכוס הרותח והוא נתן לי את כוסו שכבר לא היה רותח וגם כמות קטנה המותרת לי ועל הכל שיריים מפה קדוש ואמר לי שתתה יהיה לך בריאות מזה וכל הברכות יחולו עליך אכ"ר.

להצטרפות לרשימת מקבלי הגליון במייל ניתן לשלוח בקשה לכתובת: divreysiach+subscribe@googlegroups.com
ניתן לתרום ולהקדיש ע"ג הגליון לע"ג, לרפואה ולהצלחה וכד', נשמח לקבל עובדות, הנהגות, ושונות מריבנו.

תמיד אומרים תודה רק על הייסורים, לא אומרים תודה על העבירות.

עכשיו, מישוהו שאל אותי, הוא אומר תודה לה' שאין לו זיווג עד היום, והוא לא התחתן. האם הוא גם צריך להתפלל, או שישתפק בתודה. ברור שצריך להתפלל! בסדר, אמרת תודה ותקבל את הזיווג שלך. אבל כל דבר צריך לצייר אותו יפה. והתפילה היא מצייירת: "רבונו של עולם, תן לי זיווג, בת ישראל, בריאה בנפשה, בריאה בגופה, לא עקרה, בת בנים, בעלת מידות טובות..." וגם הבת צריכה להתפלל: "...תן לי זיווג שיהיה בריא בגופו בריא בנפשו, בריא בשכלו..." כל הזמן לזכור, גם כשמתפללים על ילד, כשאישה בהריון, מאוד חשוב לבקש על השלשה דברים האלו: "בריא בגופו, בריא בנפשו, בריא בשכלו..." שלא יהיה עקר, שיהיה בן בנים, שלא יהיה כעסן, לא יהיה קמצן, לא יהיה נואף, בעל מידות טובות, מידת השמחה, מידת האמונה. וכו'! להתפלל! תציירי! התפילה מציירת. כשאני התפללתי שהי יתן לי בית, אז התפללתי בדיוק איך אני רוצה שיהיה לי בית, שיהיה חצר, וגינה, ויהיה לי כזה גדר ירוק, שלא יראו אותי מבחוץ ואני אוכל להתבודד בפנים, ואיך שהתפללתי קיבלתי. כי התפילה מציירת! התודה מבטלת את הצרות, אתה אומר רבע שעה תודה, ושמונה פעמים מזמור לתודה, ישתבח שמו, התבטלה לך הצרה. עכשיו צריך להתפלל, לצייר את הדבר, התפילה מציירת את הדבר. כמו שמביא האור החיים הקדוש את המעשה מאותו אחד שהיה במדבר וביקש מה' חמור, והגיעו איזו שיירה והביאו לו איזה עיר קטן, אותו אחד נתקע עם העיר, ונסחב איתו במדבר. כי אותו אחד היה צריך לבקש יתן לי חמור **לרכב עליו**, צריכים תמיד לצייר עם התפילה, לצייר את הדבר בשלמות. מתפללים לא בגלל שלא מאמינים, מאמינים אבל מציירים גם. מתי שתראה ה' לתת לי זיווג, מתי שתראה אז שיהיה כך וכך. וככה בכל עניין. והעיקר בשמחה!

שברחובות אנשים יעשו חתונות! בחצרות יעשו חתונות! אתם תראו את זה עין בעין! ר' נתן אמר שאם עם ישראל היו שומעים לקול צדיקי האמת, להאמין שהכל לטובה, והיו אומרים תודה לה' בין על הטוב בין על הרע. בוודאי היו מתבטלים כל הצרות וכל הגלויות לגמרי! ויבוא משיח צדקנו! בלי טילים, בלי מלחמות!

כל מקום ששומעים אותנו, רואים אותנו, כולם לאמץ את הדרך הזו! רק להגיד תודה כל היום! תודה על הטוב, ותודה על הרע, גם יתבטלו לך כל הצרות, והגאולה תרוץ! אין! עכשיו בחודשיים הקרובים היא תרוץ הגאולה! פשוט!

וכולם לעסוק בהפצה!

זה לא שעכשיו אני מברך, זה פשוט חוק! חוק! צריכים לדעת שזה חוק!

הבעל שם טוב אומר שהעוון הכי גדול שיהודי שוכח שהוא בן יחיד של הקב"ה!

כל אחד צריך לזכור 'אני בן יחיד של הקב"ה!' ואז הוא יגיד 'אבא, אוהב את הבן יחיד שלו, עושה לו רק טוב. תודה לך אבא!'. ואז אדם יזכה להגיד תודה מכל הלב על כל מה שנראה רע.

אדם שוכח שהוא בן יחיד של הקב"ה זה העוון הכי חמור.

בעל התניא כותב באגרות קודש, שאין רע בעולם, ומי שאומר שיש רע זה בחינת עבודה זרה.

כמו שלמדנו היום. אדם אומר 'אה! תראה! רע לי! תראה מה הולך!', זה עבודה זרה!

וכשאדם אומר תודה, מחזיק באמונה, נמתק החרון אף שבא על גסם עבודה זרה, ונמשכים עליון רחמים רבים, כמו שהסביר ר' נתן, שהרחמים האלו אין בהם צמצומים, והם נמשכים לכל המקומות, גם יהיה לו זיווג, גם יהיה לו מליארד דולר בצד, בקיצור הכל.

עוד כותב רבנו הקדוש בספר המידות: "עיקר הישועה הבאה אינה אלא על ידי **אמונה**". והתודה זה האמונה.

רבנו כותב בספר המידות שאדם שיש לו אמונה הוא חביב אצל הקב"ה כמו אישה לבעלה.

עוד כותב רבנו: "מי שנשמר מהירהורי עבודה זרה..." יש לו אמונה בקיצור, הוא רק אומר תודה, הכל טוב, אבא עושה רק טוב לילדים שלו – "...זוכה בכל פעם לבטחון עד שאינו דואג מה יאכל למחר..." כמו הבעל שם טוב, הוא לא דואג, ולא חושב בכלל על מחר – "...והוא במדרגת ברון ה' יום יום. ועל ידי זה הקב"ה לא הביט אוון ולא ראה עמל בו..." – ה' לא רואה בו שום עוון ושום רע – "...וכל הנוגע בו כאילו נוגע בבת עינו" – של הקב"ה. כשאדם מגיע לאמונה הקב"ה אוהב אותו כזו אהבה, שמי שיגע בו כאילו נגע בבת עינו של הקב"ה. כמה חשוב! לדעת לעבוד רק על אמונה!

עכשיו, יש כמה שאלות, שאנשים שאלו אותי. מישוהו שאל אותי, אמר שהוא כעסן, שאל אם הוא צריך להגיד תודה על שהוא עושה עבירות. מה פתאום! תגיד תודה על הייסורים שיש לך מזה שעדיין יש לך מידת הכעס. תמיד אומרים תודה על הייסורים, לא על העבירה. או שאדם אומר תודה על שהבן שלו יצא לתרבות רעה, לא. אומרים תודה על הייסורים שיש לך על זה שהבן שלך התרחק.

העלון

לכבוד נשמתו הטהורה והקדושה של הצדיק הקדוש אדונו מורנו ורבנו נחמן בן פיגא זצ"ל.
וכן לעילוי נשמת הצדיק הקדוש רבי יהודה זאב בן רבי יחיאל צבי ע"ה

וכן לעילוי נשמת חברי הקהילה ארז בן דליה ע"ה ובעדן בן חמיה ע"ה וכן לעילוי נשמת פערל בת ר' מאיר ע"ה וכן לעילוי נשמת שלמה בן נעמה ע"ה בתור שאר כל נפטרי ישראל ולהבדיל לרפואה שלמה של משה בן אידה שיחיה וכן לרפואה שלמה והצלחה של בת שבע בת ימימה שתחיה וכן לרפואה שלמה וחזרה בתשובה שלמה בלי ייסורים של כל בני ובנות ישראל בארץ ובעולם

וכן להצלחת כל התורמים והתורמות ברוחניות ובגשמיות

לתרומות: 0527161619

לקבלת העלון במייל: elitzur424@gmail.com

לעילוי נשמת יפה בת גולסטאן ע"ה, וכן לעילוי נשמת יוסף חיים בן אברהם ע"ה

בהרבה מיני רחמנות בכל המקומות ובכל העיניים
שהוא צריך רחמנות".

עכשיו, ר' נתן הסביר לנו, שאמנם תמיד הכל זה רק רחמים, אבל יש רחמים לאדם שעדיין אין לו אמונה שלמה, ואז יש עליו רחמים סתם, וכשיש רחמים סתם אז אי אפשר לרחם עליו בכל המקומות, זה על חשבון זה, וזה מכפר על זה, הכל על פי דין ומשפט, כיוון שיש עליו עדיין חרון אף, שהוא בא על ידי קלקול האמונה.

רבנו כותב בספר המידות: "שמבטל הרהורי עבודה זרה על ידי זה מוחלין לו כל עוונותיו".

ז"א שכשאדם זוכה להשלים את האמונה שלו, אז מימלא אין לו הרהורי עבודה זרה ועל ידי זה מוחלין לו כל עוונותיו. עכשיו, זה עוד דבר, שמסביר את העניין הזה שכשאדם אומר תודה מתבטלים כל הצרות, למה? כי כשהוא אומר תודה אז יש לו אמונה שלמה, ואז נמחלים לו כל עוונותיו! מוחלים לו את כל עוונותיו! לא תגיד 'טוב, כמעט הכל...', הכל מוחלים לו! ואז ממילא אין שום עוון שיעכב לו את הישועה. לכן אדם שאומר תודה מתבטלים כל הצרות שלו! כי נמחלים לו העוונות! כי אמרנו שתודה זה אמונה שלמה, ונמחלים לו כל העוונות, ישתבח שמו.

כמה פעמים דיברתי עם אנשים, באים אליי כל הזמן, אפילו היום מישהו סיפר את הצרות שלו, וכל הזמן הם מצדיקים את עצמם, שיש להם ייסורים, וכו'. טוב, אני מקשיב להם, ואומר 'טוב, אתם צודקים, באמת. אבל בכל אופן, בואו נחליט שאנחנו כן מאמינים בה' יתברך. נכון שאת חושבת שה' שונא אותך, נכון? לפי דעתך ה' לא אוהב אותך נכון? לפי דעתך ה' לא שומע את התפילות שלך, נכון? בקיצור כל זה, זה נקרא הרהורי עבודה זרה! לחשוב שה' לא אוהב אותך, או לחשוב שה' יתברך לא שומע את התפילות שלך, או שה' עושה לך רע, כל זה נקרא עבודה זרה!

ר' יונתן אייבשיץ כותב שה' יתברך אוהב כל יהודי בתכלית האהבה! מאוד שמחתי מהלשון שלו 'בתכלית האהבה'!

אז אם אתה חושב שה' לא אוהב אותך, ואתה הולך עם הרגשה שרע לך, כל זה נקרא הרהורי עבודה זרה. ואדם לא מבין את זה, חושב שהרהורי עבודה זרה זה שאולי הוא חושב על איזה פסל... – רבנו לימד אותנו שקלקול האמונה זה עבודה זרה! כשאין אמונה בשלמות זה עבודה זרה! אתה חושב שה' לא אוהב אותך? זה הרהורי עבודה זרה! אתה חושב 'ההוא עשה לי' ובגללו אני סובל', וכל מיני דיבורים כאלו, הכל זה הרהורי עבודה זרה.

כי ה' יתברך אוהב כל יהודי בתכלית המסירות נפש! וה' יתברך אוהב כל יהודי, ומסור לכל יהודי במסירות עצומה!

דבר ראשון אדם צריך לדעת – ה' אוהב אותי!

נזכרתי בשבועות האחרונים, נזכרתי במשהו נפלא מאוד.

בערך איזה חודשיים לפני שכבוד רבי ומורי רבי יהודה זאב ליבוביץ' עלה לשמיים, אז היינו איתו באומן. וכל הלילה היינו בציון, כל הלילה, ולא היו אנשים כמעט, אז עוד לא היה מפורסם העניין של אומן כמו היום. וכל הלילה רבי יהודה זאב חזר על כמה משפטים, ושמעתי אותם באותו לילה, לא שלא התייחסתי, רק ששמעתי, ואני חי את

הדבורים האלו, ולכן לא שמתי לב לזה כל כך. אבל פתאום הבנתי, לא לא, משמיים יש פה מסר לעם ישראל.

רבי יהודה זאב חזר כל הלילה, בכל מיני לשונות: "אבא, אף פעם לא עושה רע לילדים שלו! אבא, עושה רק טוב לילדים שלו! אבא, אוהב תמיד את הילדים שלו!", כל פעם הוא חזר על הדיבור בלשון אחרת, כל הלילה! ועוד פעם הוא חוזר: "אבא, אוהב תמיד את הילדים שלו, אבא עושה רק טוב לילדים שלו...". ואז באמת הבנתי – זהו! זה המסר! כל אחד שרוצה להגיד תודה, אז ככה הוא צריך להגיד תודה, עם אמונה. כי מה אמרנו? האמונה היא מבטלת את החרון אף. כי החרון אף בגלל מה בא? בגלל קלקול האמונה. לכן אדם צריך להגיד לעצמו דיבורי אמונה ואז להגיד את התודה.

כשהייתי משתעל השבוע, כל פעם שהשתעלתי הייתי אומר לעצמי: "אבא, עושה רק טוב לילדים שלו! תודה רבה שאני משתעל!". וככה אמרתי רבע שעה תודה, עם הדיבור הזה של 'אבא'. אח"כ שמונה פעמים מזמור לתודה, וכמעט נעלם כל השיעול. נשאר טיפ-טיפה כי ה' יתברך רוצה שאני יעשה עוד רבע שעה, רק שלא היה לי זמן.

אדם שאומר תודה מתבטלים כל הצרות! אין! זה חוק! חוק! אתה אומר תודה מתבטלים כל הצרות. תלמיד שלי, עבר דירה. בעל הבית הראשון מתקשר אליו ואומר לו: "אתה יודע שחתמת על החוזה שאתה צריך לצבוע את הדירה אחרי שאתה עוזב, וכל זמן שאתה לא צובע אותה אתה צריך להמשיך לשלם שכירות, אז כל יום 200 שקל, עד שתצבע את הדירה". אז מה עשה תלמיד שלי, אברך. הלך עשה רבע שעה תודה: "רבונו של עולם, תודה לך! אבא עושה רק טוב לילדים שלו! זה מה שהחלטת ישתבח שמך לעד, שאני אשלם עוד שכירות, כל יום, וגם אני צריך לצבוע עכשיו דירה שעזבת, תודה!". אמר ככה רבע שעה תודה, אמר שמונה פעמים מזמור לתודה. בדיוק אחרי שגמר את זה עשה שעה התבודדות. וכמוכן בשעה התבודדות סוגרים את הפלאפון. הוא פותח את הטלפון אחרי שעה, רואה 26 שיחות שלא נענו מהבעל הבית. יעני, בקיצור זה משהו, טירוף הדעת! טוב, מילא אדם התקשר, אתה רואה שאין מענה, תנסה עוד רבע שעה. אתה רואה שאין מענה, תנסה עוד רבע שעה, מקסימום ארבע שיחות! לא, 26 שיחות! אז הוא מתקשר אליו, הבעל דירה אמר לו: "תשמע! כל מה שאמרתי לך בטל ומבוטל! תשכח מהכל! אתה בחוץ!".

כי זה חוק! אדם שאומר תודה מתבטלים כל הצרות! אין!

הבן שלי סיפר לי שהוא התחיל לקרב מישהו, ליטאי מובהק, אבל הוא למד את הספרים. הוא קצת היה חולה בדלקת ריאות, לא על אף אחד מישראל, שכולם יהיו בריאים. והוא, כשכולם ישנו קיבל התקפת כאבים משהו נורא, מה עשה? עמד ואמר שעה תודה על הייסורים, נעלם לו הכל כמוכן. ישתבח שמו. תראה, לא אמבולנס, לא טיפול נמרץ, לא חילולי שבת, תראה מה זה! איזה חוק! אתה אומר תודה מתבטלים הצרות! פשוט! עכשיו הייתי בשידור, אז דיברו איתי שיש כל כך הרבה רווקים ורווקות. אז אמרתי: "בבקשה! כל מי שמקשיב לי, כולם! כל יום יגידו רבע שעה תודה, תודה לך בורא עולם! אבא עושה רק טוב לילדים שלו! אז תודה! כי אם עד היום אין לי שידוך, ולא התחתנתי, אבא עושה רק טוב לילדים שלו, תודה לך!". ככה יגידו רבע שעה, יגידו דיבורים של אמונה ותודה. ואח"כ יגידו שמונה פעמים מזמור לתודה, כל יום. רק מה, כדאי להם כבר להזמין אולמות, למה? כי לא יהיו אולמות, לא יהיה מקום. אז אמרתי טוב, שישומו אהלים, ישומו אהלים ברחובות ויעשו חתונות. אם באמת ישמעו לי, כי אני לא מגזים שלא יהיו אולמות! אתה תראה

איזה מליארד דולר, זה לא סכום גדול. וכמובן שהכל יסתדר עם זיווגים, וילדים, אנחנו מבינים מה זה רחמנות.

אז ר' נתן שואל: הרי, אם ה' יתברך החליט שיהיה איזה עיכוב או שתהיה איזו בעיה, כי זה לטובת הבנאדם! אז מה עכשיו, אנחנו יותר חכמים מהקב"ה?! זו השאלה של ר' נתן.

ור' נתן מסביר לנו: "...אך באמת כל זה הוא בבחינת רחמים סתם". כי רבנו כותב בפירוש, בתורה שלמדנו היום, ס"ב חלק שני, שקלוקל האמונה הוא גם כן בחינת עבודה זרה. גם בתורה א' חלק שני כותב רבנו שיש שלוש דברים שמפסידים את התפילה. אם אדם רוצה שהתפילות שלו יתקבלו ויהיה לו חשק, ורצון להתפלל, ותהיה לו ממש הצלחה בתפילה, הוא צריך להזהר בשלושה דברים: א'. אל תהיה בז לכל אדם, שלא לבזות שום אדם.

ב'. עבודה זרה, ואפילו קלוקל האמונה, שאין האמונה בשלמות, הוא גם כן בחינת עבודה זרה.

ג'. שמירת הברית. היינו מי שאין שומר הברית כראוי, הוא גם כן מפסיד את התפילה.

אבל פה הזכרתי את כל זה בשביל העניין מה שרבנו אמר, שמה זה נקרא עבודה זרה, היית אומר שמדובר על אדם שעובד עבודה זרה בפשיטות. אבל אומר רבנו שלא, אפילו קלוקל

האמונה, שאין האמונה בשלמות זה כבר נקרא עבודה זרה.

טוב, אז נחזור עכשיו לשאלה של ר' נתן. ר' נתן מסביר לנו, שכשאתם יש לו קלוקל האמונה, כשאתם יש לו פגם באמונה, שזה פירושו בחינת עבודה זרה. יש עליו חרון אף. ואז יש עליו רחמים סתם. והיינו שהרחמים שיש עליו הם רחמים על פי דין ומשפט. "...ועל כן יכול להיות שהיסורים ח"ו יהיה רחמנות כי השם יתברך יודע. שעל ידי זה יהיה לו טוב במקום אחר. ז"א שאם אדם אין לו אמונה בשלמות יש עליו רחמים סתם, שהם רחמים על פי דין ומשפט, והם לא מחייבים שאדם יהיה לו טוב בכל מקום, בכל העניינים, והכל יסתדר לו.

"...אבל אנו מבקשין שהשם יתברך ירחם עלינו בבחינת רחמים גדולים רחמים רבים ושם כולו רחמים וחסד. ואז יוכל השם יתברך למסור בידינו הרחמנות ... שאנחנו בעצמנו נרחם עלינו ולא יזיק לנו ח"ו בשום אופן..." – ולמה? – "...כי גם שם במקום אחר ייטיב עמנו גם כן ברחמי המרובים כי בוודאי ממנו יתברך לא יפלא כל דבר ובוודאי הוא יתברך יכול להטיב להאדם בכל הענינים ובכל האופנים שבעולם רק שהרחמים הם בצמצום עדיין בחינת רחמים סתם בהכרח שלפעמים יהיו היסורים ח"ו לטובה מצד הרחמים כי אם לאו יפסיד ח"ו יותר מזה במקום אחר וכו"ל. אבל כשזוכין לבחינת רחמים רבים שם אין שום צמצום ודין ויוכל להספיק הרחמנות לכל הענינים והאופנים ועל כן אז בוודאי יוכל למסור בידינו הרחמנות ... שאנחנו בעצמינו נרחם עלינו ברצוננו כי לא יזיק לנו ח"ו במקום אחר כי גם שם ירחם עלינו ברחמי המרובים... ובשביל זה הם נקראים רחמים רבים. כי הם רחמים רבים שמרחם על האדם

רבי נתן בליקוטי הלכות [עירובי תחומין ג' אות א'] שואל שאלה: "לכאורה קשה להבין דברי רבינו ז"ל כי מאחר שבאמת כוונת השם יתברך לטובה והיסורין שעושה לאדם ח"ו הוא באמת רחמנותו כי כוונתו יתברך לטובת האדם אם כן מה זה שכתב שאנו צריכין שיתן בידינו את הרחמנות... שאנחנו בעצמינו נרחם עלינו כנ"ל ואיך נוכל לרחם עלינו בעצמינו אם באמת אין זה טובה..." ור' נתן נותן משל: "...למשל השם יתברך יודע שזה האדם אין צריך שיהיה לו ממון..." – לא צריך שתהיה לו פרנסה בשפע, רק הכל בצמצום. הוא יודע ה' יתברך שזו הטובה שלו – "...והוא טובה לפניו כי אם יהיה לו ממון יהיה לו היזק בענין אחר ובשביל זה אינו נותן לו ממון. וכי זו היא טובה שימסור הרחמנות ביד האדם כנ"ל והאדם ירצה שיהיה לו ממון ועל ידי זה יגרום לעצמו היזק גדול מזה במקום אחר ויהיה הפסדו מרובה משכרו..." – אז מה הרווחנו פה? האדם פתר בעיה קטנה ונכנס לבעיה יותר גדולה.

ידוע הסיפור משלמה המלך, שאיזה אחד ביקש ממנו שילמד אותו שפת החיות והבהמות. אמר לו שלמה המלך: "לא כדאי לך". אותו אחד הפציר בו והפציר, ושלמה המלך אמר לו בכל פעם: "לא כדאי לך!", ואותו אחד התעקש מאוד, עד ששלמה המלך הסכים ולימד אותו.

אותו אחד, באמת קלט את הכל, והתחיל להבין מה החיות מדברות. הוא שומע שהפרות שלו מדברות אחת עם השנייה: "הלילה הולכת להיות פה שריפה כזו, שכל המחסן תבואה, הון תועפות ישרף לבעל הבית שלנו". והוא היה מבסוט! שמח! איזה יופי שלמד את שפת החיות. ובאמת הוא חיכה אותו לילה, וברגע שפרצה האש הוא כבר היה מוכן, ומיד כיבה אותו.

בקיצור אח"כ הוא שמע את התרגולים, את היונים, כל פעם הציל לעצמו משהו אחר. עד שהגיע למצב שהוא שוכב גוסס במיטה. למה? מה קרה? אמר לו שלמה המלך: "אמרתי לך שלא כדאי לך נכון? אם לא היית לומד את שפת החיות והבהמות ולא היית מציל כל פעם את הממון שלך, אז זה היה מכפר לך, וזה היה מציל אותך. כי היו מגיעים לך איזה שהם ייסורים, אז כבר זה מכפר לך, וזה הולך כפרה עליך, וכו'. אה, אתה הצלת? עכשיו תן חיך..."

כמו שסיפרתי לכם פעם מהרבי מגור, שאחד מהתלמידים שלו הגיע למצב של עניות קשה מאוד. ואשתו אמרה לו: "יש לך דוד עשיר! תכתוב לו מכתב!". טוב, אותו אחד שאל את הרבי, והרבי אמר לו: "אל תכתוב שום מכתב". בקיצור ככה קרה שלוש פעמים, שהוא מגיע לרבי, ומבקש אולי יש אפשרות לכתוב מכתב לאותו דוד עשיר, והרבי אומר לו: "אל תכתוב!". אשתו אומרת: "תיגיד לי, קצת הגיון! מה צריכים כל דבר לשאול את הרבי?! קצת שכל! תכתוב מכתב! תראה מה הולך!...", טוב, כתב מכתב, והדוד שלו שלח לו סכום גדול של כסף. ואותו תלמיד של הרבי מגור, מיד נהיה חולה, עד שהגיע למצב על גסיסה ממש, לא יכל להגיע לרבי, רק שלח פדיון על ידי שליח. הרבי אמר לו: "אמרתי לו שלא ישלח מכתב לדוד... עכשיו שיש לו כסף, שיחפש מי שיכפר לו..."

אז אותו דבר אומר ר' נתן שאם ה' ימסור את הרחמים בידיים שלנו, ואנחנו מבינים בפשיטות שרחמים זה להיות בריאים וחזקים, ושיהיה לנו, לא הרבה כסף בצד, רק שכל אחד יהיה לו, מספיק איזה מליארד דולר בצד. תשמע, אנחנו לא אנשים עם עיניים גדולות, אנשים פשוטים, רק

את עמו ישראל בשלום

יתכנו טעויות בשל מרצת הכתיבה

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה / העליון מוקדש לזכותו של מורנו הרב
שלום בן יונה שישיה ויארץ ימים בבריאות איתנה עד מאת ועשרים שנה

דיקא. הינו שהשם יתברך יתן לנו הרחמנות, שימסר את הרחמנות בידינו. – יגיד לנו יקחו את הרחמנות בידיים שלכם ואתם תרחמו על עצמכם. עכשיו רבנו יסביר, אומר רבנו: "...כי אצלו יתברך יכול להיות, שגם החולאת הקשה וכל היסורין הם הרחמנות שלו, כי בודאי כל מה שהשם יתברך עושה להאדם, אפלו יסורין קשים, הכל הוא רק רחמנות. אבל אנו מבקשים, שיתן וימסר בידינו את הרחמנות..." – כביכול אומרים לקב"ה: 'תשמע, נכון, אתה כל מה שאתה עושה הכל טוב, והכל זה רחמנות, הכל הכל זה רחמנות. אע"פ כן, אנחנו מבקשים ממך, תן לנו את הרחמנות, שאנחנו נרחם על עצמנו...!'

"...כי אין אנו מבינים הרחמנות שלו..." – כמו שאני שר שיר [בניגון יעוד אבינו חי]: 'לא מבין כלום, לא מבין כלום, רק מאמין, רק מאמין שהכל לטובה. תודה רבה לך ה' יתברך על הייסורים...' – כל אחד יגיד מה שעובר עליו, זה שאין לו זיווג, אחד על זה שאין לו בנים, אחד על זה שהוא חולה, וכו'. לא מבינים! אבל אנחנו מאמינים.

ואע"פ כן אנחנו אומרים לקב"ה: 'תשמע, אנחנו לא מבינים מה שאתה עושה, לכן הכי טוב שתתן לנו להבין. תתן לנו לרחם על עצמו, ואז אנחנו נבין שהכל זה רחמנות...'

אומר רבנו עוד דבר: "...וגם אין אנו יכולין לקבל אותו הרחמנות שלו..." – לא יכולים! בסדר, מבינים שהכל זה רחמנות, אבל קשה לבנאדם, בנאדם הוא רק בנאדם. יש לו כל מיני נסיונות בחיים, שהוא לא יכול לקבל את הרחמנות של הקב"ה, לא יכול!

"...רק שהשם יתברך יתן בידינו את הרחמנות, שאנחנו בעצמנו נרחם עלינו, ואצלנו הרחמנות בפשיטות, להתרפא מן החלי וכיוצא בזה..."

עכשיו יש פה עוד חידוש שחידש רבנו, ויש בזה

מסר: "...זהו ישראל - ראשי תבות: אל-ש-די יתן לכם רחמים" – וז"א, שכשאתם הוא בדרגת ישראל, אז הוא זוכה שה' נותן לו את הרחמנות לרחם על עצמו. בטח כל אחד יגיד ימה, אני יהודי! אני ישראל! נכון, בתעודת זהות כתוב שאתה ישראלי, אין בעיות. אבל, אפילו ר' נחמן מברסלב, היה שואל את התלמידים שלו יתגידו לי, איך זוכים להיות יהודי?! היו מסתכלים עליו בתמיהה, אם אתה, רבנו הקדוש, קודש קודשים, אתה שואל איך זוכים להיות יהודי, מה אנחנו נגיד!?

טוב, עכשיו, עד פה דברי רבנו הקדוש.

איזה אבא, הבן שלו עצבן אותו. אמר לו: "תדע לך! כל פעם שאתה מעצבן אותי נהיה לי שיערה לבנה!". אמר הילד: "אה! עכשיו אני מבין למה סבא כולו שערות לבנות!" ☺

איזה מוסר השכל זה...

היום נפתח בדיבור, ששמעתי מכבוד מורנו ורבנו רבי יורם אברגיל זיע"א. ממש דיבור חזק מאוד – שהקב"ה מוחל על כל העוונות שיש בעולם, אפילו עוונות שנאמר עליהם 'יהרג ואל יעבור', אפילו על העוונות הכי חמורות בתורה, אמר שאם אדם יעשה תשובה ה' ימחל לו. יבקש מה' סליחה, וכו'. אבל על כפיות טובה הקב"ה לא מוחל.

כפיות טובה, כמו שזכיתי לכתוב בספר 'שערי בתודה', כפיות טובה זה פירושו בנאדם רע. הטוב מתחיל מהכרת הטובה, והרע הוא תוצאה של כפיות טובה. אדם שהוא טוב הוא אומר תודה לכל אחד, כל הזמן הוא רק הולך עם תודות והודיות, ממילא הוא חי את האמונה, ממילא טוב לו בחיים.

נוהגים להגיד אחרי תפילת הדרך 'יחיד ורבים הלכה כרבים', אני מוסיף: חיוך ועוד חיוך, שמחה גדולה. תודה ועוד תודה, ניסים ונפלאות, ישועות ונחמות, וגן עדן בעולם הזה.

שבוע שעבר שאלתי שאלה, ואח"כ ה' זיכה אותי למצוא שר' נתן מברסלב שואל בדיוק את אותה שאלה.

קודם כל נלמד את השאלה ואח"כ נראה איך ר' נתן עונה על השאלה.

רבנו הקדוש לימד אותנו [בליקוטי מוהר"ן תנינא, תורה ס"ב] שכשאתם יש לו קלקול האמונה זה נקרא עבודה זרה, ואז יש עליו חרון אף, כמו שאמרו רבותינו שכשיש עבודה זרה בעולם, יש חרון אף בעולם. ולכן כל הצרות שיש לבנאדם זה בגלל שחסרה לו אמונה.

וכשיש לאדם אמונה אז נמתק עליו חרון אף ונמשכים עליו רחמים.

רבנו הקדוש, רבי נחמן מברסלב, חידש, חידוש נפלא מאוד - שלא סתם רחמים נמשכים על האדם שמחזיק באמונה, אלא רחמים כאלו שה' יתברך נותן בידיים של הבנאדם שהוא ירחם על עצמו.

כשאתם זוכה להשלים את האמונה, כותב רבנו: "...נמתק החרון אף, ונמשך רחמנות. ועקר רחמנות הוא בבחינת (בראשית מ"ג): "ואל-ש-די יתן לכם רחמים" - 'לכם'

גן הדעת חידושים לפרשת שבוע

פנינים חסידות ברסלב

הפסיד מן הרווחין זכרונן לברכה, נהג לבוא אל רבנו זכרונן לברכה פעמים בשנה: לשבת פרשת "יתרו" ולשבת פרשת "ואתחנן". בנותנו טעם לזה, "כשום שאת התורה רצה אני לקבל אצל רבנו". וקחת שקרון אז בעשרת הדברות, על כן פא אז. (שי"ק - ג רכ)

פעם אחת בימי מוהר"ת זכרונן לברכה היה אהד שנטעא אשה רעה מאד, והוא לא ידע מה קרה מקדם, נק לאחר הנשואין נדע לו לאת, ולא ידע מה לעשות כי הקניטה אותו מאד, ושאל למוהר"ת זכרונן לברכה עצה מה לעשות. השיב לו, שיתפלל להשם, יתברך על זה קושר זמן בכל יום שעה קיחת וכו'. (אבן"ה ברזל שם סמו"ט).

מוהר"ת היה אומר: מלכות גוג וקוג אינו נפרד בקולת ספרים, ונשמע מה, שהיה אפיקורסות בעולם, וזה היה עקר הנשוי שלנו. (אבן"ה ברזל, שם סעיף ט).

"וישאלו איש לרעהו שלום", נשלם תיקון האיבה שהיה בין קין להבל.

מכל זה נלמד, שכאשר יש לנו תחושות מסוימות לגבי אנשים מסוימים יש לדברים שורשים נסתרים לא נבין לא נדע, ולגל הוא שמסובב בעולם כך או אחרת.

מקבל עליו שבע מצוות בני נח. ככל שעבר הזמן בו יתרו היה קרוב למשה, כך ההשפעות החיוביות הבוקעות ממושה מטיבות עם יתרו. לימים, אסף את בני עירו והודיעם, שאין ברצונו לכהן עוד בתפקיד האפיפיור משום שזקן הוא, וכתגובה לדבריו נידהו, שלא יזדקק לו אדם ולא יעשה לו אדם מלאכה. זה הטעם שהוציא את בנותיו לרעות את הצאן, ונסתבב הדבר שיפגוש אותם משה, וישיעם מיד הרועים שגירשום בגלל אותו נדוי. שמע יתרו דבר זה "ויאמר אל בנותיו ואיו למה זה עזבתן את האיש קראן לו ויאכל להם". יתרו הבין שישועת נפשו השלמה תלויה בקרבה לאיש הזה, שעושה צדק ונלחם עליו. ואכן, כאשר הגיע משה לבית יתרו, יש דעה שאומרת שלא ליתר נתן יתרו את בתו צפורה למשה, לאחר שהבין מי האיש העומד למולו.

ובכל אותו הזמן שהיה משה רבנו בבית יתרו, היו נושאים ונותנים בכל רזי החכמה הידועים לשיניהם, התקדם יתרו בדרכי האמונה. ומשה כדרך כל האבות היה מתבודד במדבריות, בנתיב לא ידוע ציט, ולא שפנתו עין איה, עד שהגיע למעמד הסנה בו נתבשר "לך ואספת את זקני ישראל... ואנכי אהיה עם פיך והוריתיך אשר תדבר". חזר אל יתרו והודיע על דבר השליחות, ברכו יתרו בעין טובה שילך לשלום ויצליח בשליחותו. ומאז שהלך משה היה יתרו מחכה לראות מה יעלה בדבר נבואת משה. וכאשר שמע על הניסים והנפלאות שנעשו לעם ישראל, הלך לקראת משה וברגע שנכשו

מבואר בשער הגלגולים להאר"י ז"ל (הקדמה ל"ו ועוד) שיתרו ומשה היו בסוד גלגול קין והבל. וכל השתלשלות המאורעות ביניהם היה בשביל לתקן אותו קשר אחים שהתחיל גרוע מאד. והטעם, כי קין בלידתו נולד עם הרבה סיגים, וחלק הרע שבו היה רב כל כך שהוא השתלט עליו. ורק אדם בעל עיבור קוסה, ובעל כוחות גדולים כמו משה היה יכול להכריח את חלקו הרע של קין לטובה. וכך השתלשלו הדברים. כאשר הגיע משה לבית פרעה כבר היה שם יתרו כאחד מן היועצים הראשיים, ומבואר במדרש שהיה זה יתרו שהציל את משה התינוק שלקה לפרעה את הכתה, בטענה שזה רק מעשה נערות ואין מחשבה מכוונת במעשיו. זאת אומרת, מיד במסגף המוגלגל הראשון שלהם יתרו מתחיל לגונן שלא במועד על משה. גם כשמושה התבגר, ויגדל משה... ויך את הפצרי ויטמנהו בחול, מצרי זה היה גם מושרש קין, וכאשר הרגו משה, זה בא כתגובה למה שקרה בעברם המשותף ויקם קין אל הגבל אחיו וינהגו. בתגובה לאותו מעשה שהכניע עוד קצת ניצוצות קין בעולם, נכנסו ביתרו ויתר הרחוקי תשובה, ובו ביום הוא עזב את פרעה והלך לו אל ארץ מדין. לא עבר זמן רב עד שנהיה יתרו הכומר הראשי לכל העבודות זרות, וקיבל את התואר "כהן מדין". כלומר, יתרו של אז היה כמו האפיפיור של היום. עובר זמן מה ומשה מגיע גם הוא לארץ מדין, ובבואו של משה לתחומי של יתרו מתחילה הארת נשמת משה להשפיע עליו עוד והוא

הרה"ג ר' ירון אשכנזי שליט"א ר"כ חושן משפט בישיבת "חוט של חסד" מנהל רוחני ב"קו ההלכה"

קו ההלכה הספרדי: *3030

שו"ת של חסד ע"י בית הוראה-חוט של חסד

לקחתי מחבת טפולן, שברית (שלא השתמשו בה בבשר בתוך 24 שעות) ובישלתי בה תבשיל חלבי, מה דין המחבת ומה דין התבשיל?

התבשיל עצמו מותר, מכיון שהמחבת אינה בת יומה" ולכן טעם הבשר שיש בה כבר נכנס. אמנם המחבת צריכה הגעלה, אמנם נחלקו הפוסקים במחבת עם ציפו טפולן כיצד הכשרו, לספרדים - ציפו הטפולן נחשב לפלסטיק ולכן ניתן להכשירו על ידי הגעלה פעם אחת. בין ישראל לעמים (פרק י"ד אות כ"ט) בשם האגרות משה (חלק אבן העזר חלק ד' סימן ז). והאשכנזים מחמירים להגעילה ג' פעמים ברותחים. על פי שו"ת משנה הלכות (חלק י"ב סימן ט).

אדם שקם קודם חצות הלילה והסתפק אם נרדם, ועל כן הסתפק אם מחוייב לברך ברכות התורה, וביקש מחברו שיוציאו ידי יכול לברך שוב בעצמו או שיצא ידי חובה?

כיון שיצא ידי חובה בברכת חברו בחצות לילה, לכאורה אינו יכול לברך בבוקר, אמנם אם אמר מסורש שאינו רוצה לצאת בברכת חברו אלא עד הבוקר נראה שיוכל לברך. על פי כף החיים (סימן תרל"ט סעיף קטן צ"ה) בדמקום שיש ספק או מחלוקת הפוסקים יכול לעשות כוונה נגדית.

צריך ליטול ידיו ויברך על נטילת ידיים, מכיון ששתי האכילות מצטרפות ונחשב כאילו נוטל ידיו ליותר מכביצה. (הגאון הרב יהודה נקי שליט"א בספר מעין אומר חלק א' עמ' רפ"א).

השומע קול רעמים בתוך ברכות קריאת שמע שבתפילה, האם יכול לברך ברכת "שכוחו וגבורתו מלא עולם"?

אם הוא נמצא בין הפרקים, דהיינו שנקט סיים ברכת "יוצר אור" ועוד לא התחיל "אהבת עולם" או שסיים "אהבת עולם" ולא התחיל "שמע ישראל", יסיק ויברך בשם ומלכות, כיון שהיא מצוה עוברת, והוא הדין שאם רואה את הקשת בין הפרקים, בדרך "זכר הברית ונאמן בבריתו וקיים במאמרו". (ביע אומר חלק ד' סימן ג).

אלו דברים אפשר לענות עם הציבור כאשר אני נמצא בסוף תפילת שמונה עשרה באלוקי נצור?

רשאי להפסיק לעניית חמשה אמינים ראשונים של הקדיש (עד דאמירן בעלמא) ועונה "יהא שמייה רבה" עד "יתברך". כמו כן יכול לענות "קדוש" ו"ברוך" בלבד בלי מילוק, וכן יכול לענות עם הציבור "ברוך ה' המבורך". אבל שאר אמינים של ברכות בין ברכות המצוות ובין ברכות הנהנין לא יענה. (הליכות עולם חלק א' פרשת בשלה אות ט).

משאלות שנשאלו בקו ההלכה

לגבי נטילת ידיים שלפני הסעודה, באיזה מקרה אפשר לאכול לחם בלי נטילת ידיים, אימתי נוטלים ולא מברכים, ומתי צריך לברך על נטילת ידיים?

אם אוכל פת פחות מכזית (29 גרם) מעיקר הדין אינו צריך ליטול ידיו כלל, אלא מברך המוציא ואוכל בלי נטילת ידיים, ואם דעתו לאכול יותר מכזית אבל פחות מכביצה בלא קליפתה (פחות מ56 גרם) חייב ליטול ידיים אבל אינו מברך "על נטילת ידיים", לכן במקרה כזה מונג ידיו ומברך מיד המוציא, ואם אוכל יותר משיעור כביצה, נוטל ידיים ומברך "על נטילת ידיים" ואחר כך מברך המוציא. (שלחן ערוך סימן קנ"ח סעיפים ב' וז). והמחמיר ליטול ידיו בלי ברכה גם על פחות מכזית, תבא עליו ברכה. (ילקוט יוסף סימן קנ"ח אות ב', והלכה ברורה סימן קנ"ח אות ז).

מה הדין אם התחיל לאכול על דעת שיאכל פחות מכזית, וכגון שחשב לאכול 20 גרם, וקעת רוצה לאכול עוד 35 גרם, כך שביחד עם האכילה הראשונה יש לו יותר מכביצה, האם יברך על הנטילה, או שאינו יכול לברך אלא אם מתכוין לאכול עוד 56 גרם נוספים אחרי הנטילה?

מאמר ראש הישיבה -המשך-

פסגת העונג

בפרשת השבוע שלנו, לפני הפסגה הגדולה של הגאולה שהיא מתן תורה, נצטוו כל ישראל לפרוש מהתאוות שמעוררות את הדמיונות וגוללות מאתנו את האושר האמתי; כדי להכין אותנו לקבל את התורה שמעלה אותנו אל העונג האמתי שהוא העונג השכלי והנפשי.

רק לאחר מתן תורה שבו יצאו עם ישראל מהדמיונות, היו יכולים לשוב לחיי משפחה בריאים כמו שאמר להם "שוב לכם לאהליכם", ולזכות לקשר הזוגי האמתי שהוא קשר של מצווה, קשר של שמחה בחלקו, ושמחה במציאות.

כי הקשר הזוגי האמתי הוא קשר של מציאות ולא של דמיונות. והמציאות היא שאתם שני בני אדם והקשר ביניכם הוא קשר נפשי, קשר של דיבור, קשר של תשומת לב, קשר של הקשבה והבנה, קשר של התחשבות. וזה האושר האמתי שבישואים, וכל עוד כבולים בדמיונות לא ניתן להגיע לאושר זה.

הצעד הראשון

אם אתה רוצה לחפש משמעות, אם אתה רוצה לחפש עונג מימי יציב - אתה חייב קודם כול לעשות את הצעד הראשון שהוא "סור מרע". כאשר אתה מתנתק ונגמל מהשפעת הדמיונות - אתה מכיין את עצמך לחפש ובעזרת ה' למצוא עונג אמתי בחיים.

וזו עבודת ימי השובב"ם. ימי השובב"ם מגלים לנו שכל התאוות והדמיונות הם למעשה גלות מצריים, הם למעשה סבל גדול מאוד, עבדות ושעבוד. והדרך לצאת מצריים היא דרך תיקון הברית כלומר, יצירת קשר אמתי עם בורא עולם ושמירה על הקשר הזה.

וכבר כתבנו ואנחנו חוזרים ומעוררים שוב - שהעבודה על תיקון הברית אין פירושה לוותר על העונג, אלא פירושה הוא לוותר על תענוג שקרי שסופו סבל נפשי, כדי לזכות לעונג אמתי שגורר סיפוק מימי.

והעבודה הפשוטה שלנו היא להתנתק מהמכשירים שרק מעוררים ומגבירים את הדמיון. וכן העבודה של הגברים לשמור על העיניים שהם השער לכל הדמיונות כמו שאמרים הז"ל "אין יצר הרע שולט אלא במה שעינו ראות". והעבודה של הנשים היא לשמור על הצניעות, כי כאשר אישה אינה הולכת בצניעות, היא מסלאת את עצמה בדמיונות של גברים אחרים, וכן מגבירה את הדמיונות אצל גברים אחרים, ובה היא הורסת לעצמה את כל הבסיס לאושר בחיים.

וזו הדרך לזכות לתורה באמת, כמו שלמדנו בפרשה שהדרך לזכות לתורה היא דרך של יתור על הדמיונות, וזו היא הדרך לכל התקדמות בחיים בגשמיות וברוחניות. יהי רצון שנזכה לאושר אמתי ולעונג אמתי ולסיפוק אמתי מתוך קדושה וטהרה.

בברכת שבת שלום ומבורך

לשמעו אמונה כל יום כל היום
קו האמונה 02-6444250

סיפור לשולחן שבת

מעלת עניית ה"אמן"

בזמן הגאון רבי מרדכי יפה בעל לבושים אשר מימיו אנו שותים, אירע המעשה. הגאון רבי מרדכי יפה היה בתחילה אב"ד בק"ק קטנה, וה' הרים והגדיל כסאו למעלה ושולחים מוק"ק פוזנא באו לקבלו עליהם לאב"ד ו"רו והביאו לו שטר רבנות כנהוג והשיב הגאון הנ"ל להמשולחים אקבל השטר רבנות מכאן אמנם אין אני יכול ליסע עמכם תכף ומיד מפני שעדיין לא למדתי חכמת עבוד החודש והמולדות ואין שום אדם בכל המדינה שאוכל ללמוד ממנו, על כן אלך תחילה למדינת איטליה לונציה לחכמי הספרדים שהם בקיאים בחכמה זו ושם אלמד את החכמה הזאת. נסע הגאון בעל הלבושים ולמד אצל חכם אבודי הספרדי כרבע שנה למד ממנו כל החכמה הנ"ל באר הטיב כאשר נראה החכמתו בספרו לבוש בהלכות ראש חודש. בסוף הזמן אירע שבמקום לימודם היה שם תינוק אחד בן הרב החכם כבן חמש שנים, ואכל פרי וברך בורא פרי העץ בקול רם וענו כל בני הבית אמן על ברכת התינוק, והגאון בעל הלבושים לא ענה אמן שלא במתכוון. בימים ההם עדין לא הייתה מודעות חזקה לכוונה ועצמתה של עניית האמן. החכם רבו של הבעל לבושים ראה שלא ענה אמן על הברכה של התינוק כעס עליו כעס גדול נידה אותו וגער בו בניזיפה. המתין בעל הלבושים עד שעברו שלשה ימים כפי הדין כשרבי מחרים לתלמידו, ואח"כ בא רוצה לפייס את רבו אך הוא לא רצה למחול לו. רוב ביקש את רבו שימחל לו ויאמר לו מה פשעו ומה חטאתו נגדו ומה חרי האף הגדול הזה! השיב לו החכם: ידוע תדע שאהבה גדולה ושלמה שאינו תלוי בדבר אהבתך יותר מבני, אבל תדע נאמנה שהיית חייב מיתה בשעה שלא ענית אמן על הברכה של התינוק, אמנם באמת ובתמים אני מוחל לך רק בתנאי זה שכל מקום וקהילה אשר תדרוך כך רגליך תדרוש ברבים ותודיע להם את החטא והכגם הגדול של מי שאינו עונה אמן על כל ברכה ששומע מישראל. וגם תצווה לבניך ולבני בניך עד סוף כל הדורות שיספרו את המעשה הגדול והנורא שאספר לך.

במדינת שכניא היו קהילות קדושות קודם גזירת תתנ"ו והייתה שם עיר ואם בישראל. באותה המדינה היה מלך אחד שרצה לגרש את היהודים כמה פעמים, והיה שם אב"ד חסיד ועניו גדול ועושר גדול והיה נושא חן בעיני מלך, ובכל פעם שהיה דעתו לגרש את היהודים היה החסיד הנ"ל מפיר עתם ומבטל דעתם. יום אחד כעס המלך על היהודים וצווה לגרש אותם. באו כל בני הקהילה להחסיד הנ"ל שילך למלך להסליף בעדם לבטל הגזירה כפעם בפעם. והחסיד שמע לדבריהם והלך עימם לחצר המלך. כאשר ראה אותו המלך נשא חן בעיניו וירץ לקראתו ויחבקו וינשקו. משראה החסיד כך סבור היה בדעתו שבוודאי יבטל המלך הגירוש. ודיבר עם המלך על דא ועל הא. לפתע נכנס אל המלך אורח חשוב, כומר אחד ממדינות רחוקות. נמל הכומר על רגליו של מלך ובירך את המלך ברכה

ארוכה חשובה בלשון ל"ע, והחסיד הנ"ל לא הבין את דבריו וכשראה החסיד שיעבור הזמן תפילת מנחה הלך לקרן זוית אחת להתפלל מנחה, בדעתו חשב החסיד שיסיפק לסיים תפילתו עוד לפני שייסיים הכומר את ברכתו הארוכה. כשהיה החסיד עדיין באמצע תפילת העמידה, קם הכומר והוא מעל רגליו וצווה לכל ב"ב וכל הנוכחים העומדים שם לענות אמן על הברכה בעבור שתתקיים ברכתו וענו כלם יחדיו אמן. אך החסיד לא הבין את לשונם ולא ענה אמן, וגם טרם סיים את תפילתו. שאל הכומר אם ענו כל ב"ב אמן השיבו כן, ושאל אם ענה היהודי אמן, והשיבו כי לא ענה אמן כיוון שהיה מתפלל. כאשר שמע הכומר שלא ענה היהודי אמן תלש את שערות ראשו וצעק צעקה גדולה ומרה ואמר הוי על מעשה הרע הזה שבעבור היהודי הזה לא נתקיים הברכה שלא ענה אמן על ברכתו. כאשר שמע המלך את דברי הכומר קצף המלך מאוד על היהודי והתחפך לאכזר וציוה את עבדיו להרוג את החסיד ולנתחו לנתחים ונפטר החסיד במיתה משונה רח"ל, ואחר כך גירש המלך את היהודים.

היה שם עוד חסיד אחד, שהיה חברו של החסיד הנהרג, והוא ידע מחסידות וצדקתו של אותו חסיד הנפטר, אך בליבו שפט אותו שבוודאי עבר איזה עבירה בצנעה כי אין הקב"ה חשוד הלילה במעשיו. והיה החסיד מתענה ובוכה ומתפלל שיודיע לו מן השמים על איזה חטא נהרג החסיד חברו הנ"ל במיתה משונה? והתבודד החסיד בחדר אחד יושב ומשתומם על החסיד הנהרג. לפתע נתגלה חברו החסיד הנפטר מעולם האמת. ויחדר החסיד חדרה גדולה. מייד הרגיעו חברו הנפטר ואמר לו החסיד הנהרג אל תירא ואל תחת. שאלו החסיד החי: "יודע אני שחסידי גדול היית רק אמור לי על מה עשה ה' לך ככה ומה חרי האף הגדול הזה?!", השיב החסיד הנהרג: "אני אמור לך באמת מימי לא עשיתי שום עבירה רק הקב"ה מדקדק עם הצדיקים כחוט השערה, רוב העולם אינם נזהרים בזה החטא. אירע פעם אחת בירך בני הקטן ברכת המוציא לחם וכו' ושמעתי ולא ענית אמן על הברכה והאריך לי הקב"ה אפו עד המעשה שנעשה לי בעמדי לפני מלך בשר ודם שלא ענית אמן על ברכת המלך ויחר המלך מאד, באותה שעה דנו אותי על שלא ענית אמן על ברכת בני. לכן הורשיתי לבוא ולספר לך את סיבת המעשה למען תספר באזני בנך וכן בנך ולכל באי העולם את המעשה הזה ותזהרים על עניית אמן, ויכרה לו איש האמת ...

כשסיים החכם הספרדי הנ"ל לספר את המעשה הזה לרבי מרדכי יפה בעל הלבושים אמר לו: "אל תתרעם עלי שנידית אותי כי עשיתי זאת למען תהיה הבושה ההיא כפרה על עונך, ואני מוחל לך אבל בתנאי שתדרוש ברבים ותספר להם את הסיפור הזהזרים על עניית אמן."

(גירסה אחרת סוברת שהסיפור היה בביתו של רבי רבי מתייהו דלקראט שאצלו למד רבי מרדכי קבלה. אך תוכן הסיפור לא השתנה)

פעילות האנרכים בבתי חולים

הסדרה לשלום הבית
מאת הרב שלום ארוש
052-2240696

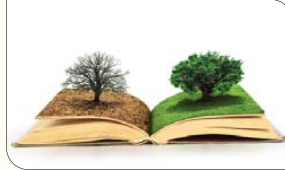
שלום הבית שלי

הרב שלום ארוש שליט"א

התפילות של משפחתם, ואז הדינים מתמתקים ביתר קלות, ובדרך זו בסופו של דבר היא ובעלה יצליחו בחיים ויגיעו גם לאותו "שלום בית" מושלם ונכסף, ובעיני ראייתו את שני צידי המטבע בצורה קיצונית: מצד אחד - נשים שהבעל שלהן היה גרוע ביותר, ורחוק מכל עבודה עצמית, לא מוכן לשמוע לשום רב ולא מקבל מאף אחד, חושב שרק הוא צודק וכו', אבל הייתה להן, לאותן נשים, סבלנות. הייתה להן ענווה. הייתה להן אותה "חכמת נשים", והן עשו שעה התבודדות כל יום ושמתו בחלקן, בבעל שה' נתן להן, כמו שהוא, ומצאו את הנקודות הטובות שבו, וידעו שכשיגיעו ועמלים, אזי כל נקודה שמשגיגים נותנת אושר וסיפוק רב, ועל אף כל הקושי הן לא סבלו הרבה, כי הרי עשו תשובה כל יום, וממילא לא היו עליהן דינים, וכך הן העמידו את כל הבית, חינכו את הילדים, ואף הפכו את הבעל לעובד ה' בתפילותיהן, הרי אומר: חכמות נשים בנתה ביתה... ומצד שני - נשים שזכו לבעל פי כמה וכמה יותר נח, שמלא ברצון טוב ומוכן לשמוע, ומוכן להודות בטעויותיו ולעבוד על עצמו ולתקן וכו', אבל מטבע הדברים עדיין טעה במה שטעה, נכשל במה שנכשל וכו', ואותן נשים לא רצו לקבל את התיקון שלהן, לא היו מוכנות לעבודה, לא היו מוכנות לקבל את המציאות שהאדם בא לעולם הזה לתקן, רק רצו שהכל יהיה להן מושלם תכף ומיד, והן גם לא עשו את שלהן בתפילה, בתשובה וכו', רק האשימו את הבעל ורטנו, והתוצאה הייתה: או שהתגרשו, או שהבית שלהן לא הצליח, הרי אומר: ואיוולת בידה תהרסנו...

כל החסרונות שיש בו, היא יכולה להגיע לשליחות שלה ולתיקון שלה ולייעוד שלה.

כי זאת צריכים להבהיר היטב, שאין לשום אשה "פסור" מתשובה, או "פסור" מאמונה בהשגחה פרטית, או "פסור" מקבלת החיים בשמחה ובענווה וכדומה. אשה שמאבדת את הסבלנות לנוכח הטעויות של הבעל, שבועטת בייסורים, שמאשימה את בעלה בכל ייסוריה, שלא מפסיקה לבזות אותו ולדרוש ממנו שייתן לה חיים מושלמים של אושר ורוך, אחרת היא תמרח לו את החיים ואף תתגרש ממנו - אשה כזו הורסת את ביתה ואת עצמה, ועליה נאמר: ואיוולת בידה תהרסנו. לעומת זאת, אם יש לה את נקודת האמת להבין את כל הדברים שמונינו, ויש לה מוסדות הענווה, ששמחה בחלקה ויודעת שגם לה יש מה לתקן, ומבינה שהיא צריכה להמתין הרבה, ובינתיים להתפלל ולבקש ברחמים ובתחנונים מה' שייתן לה חיים טובים, שקטים, שייתן לה שמחה ושלוה וכו', והיא מבקשת מבורא עולם שיזכה אותה לעשות תשובה, ושיזכה אותה להתפלל הרבה תפילות - אשה כזו בונה את ביתה, ועליה נאמר: חכמות נשים בנתה ביתה. כי בזכותה יבנה הבית.

לכן - כל אשה צריכה לעבוד על מידת הענווה, ולעקור את מה שחושבת שמגיע לה בעל מושלם וחיים מושלמים בלי שום יגיעה ועבודה של תשובה וריבוי תפלה.

- כל אשה צריכה להכיר בכך שהיא לא התחתנה עם מלאך, אלא עם אדם שצריך לעבוד הרבה בשביל לתקן את עצמו.

- כל אשה צריכה לדעת שאם יש לה ייסורים, אזי הכלל ש"אין ייסורים ללא עוון" חל גם עליה, והיא צריכה לעשות תשובה, ולא לתלות את האשמה בבעלה, על אף שהייסורים שלה באו דרכו.

- כל אשה צריכה לדעת שה' יתברך לא חייב לה כלום, והבעל שהיא קיבלה זה הבעל הכי טוב שבבילה, ותהיה שמחה בחלקה, שרק על ידו, עם

כי ביחד עם עבודת הבעל, שעובד בעצמו על מידותיו, ומתפלל ועושה תשובה, גם היא עושה תשובה, ומוסיפה את התפילות שלה ל"סל

לאורם נלך

היולולא דצדיקאי

רבי חיים פלאג'י
י"ז שבט

רבינו חיים פלאג'י זצוק"ל נולד באיזמיר בשנת ה'תקמ"ח, לאביו רבי יעקב פלאג'י ולאמו מרת קאלי קאדין. סבו מצד אמו היה רבי יוסף רפאל בן חיים הזן מחבר ספר "חקרי לב" אשר בערוב ימיו עלה לארץ הקודש ושימש בה כראשון לציון. כמו כן למד תורה מפיו. התמודדותו ושקידתו בתורה הייתה לאין ערוך, כפי שהעיד על עצמו: "מועיד אני עלי שמנים וארץ כי מיום עומדי על דעתי עד יום היותי בן כ' שנה הייתי שוקד על לימודי ביום ובלילה בלי שום ביטול כלל, כי לא הייתי מתעסק בשום ענין מעניני העולם כלל".

רבי איזמיר, שעמדו על גדולתו סמכוהו בהיותו בן כ"ה שנה בלבד למשרת חכם ודיין, ולבסוף קיבל את התואר 'הרב הכלול', שהיא דמות רבת הוד ביותר, וגדול כבודה אף בעיני השלטונות. דרשותיו היו בטוב טעם והיו שובים את לב השומעים, ובעל כשרון הבעה מבורך אשר נתן את ביטויו הן בדרשותיו והן בספריו. רבנו דאג לחינוכו של הדור הצעיר ע"מ שלכל הפחות ידעו לאחוז ספר לימוד וספר תפילה, וראה ברכה בעמלו. בנוסף לגדולתו בתורה, הייתה יראת הטאן קודמת לחכמתו והיה בעל מידות ותכונות אצילות, בקדושה ובחסידות. היה משתדל היה לקיים כל החומרות שראה בספרים, וחשש אף לדעת המיעוט.

כ"כ היה נדיב לב ומסור גדול לצדקה. והיה דואג לכלל כאשר היה מסתגף ומתענה לטובת הכלל והפרט. ועקב כך היו מודיעים לו בחלום על גזרות המתרגשות לבא לעולם, והיה הרב פונה לנוגעים בדבר כדי שישבו בתשובה, ואף הוא עצמו לא מנע עצמו מכך, והיה מתענה ומתפלל עבורם. הכלל היה

בס"ד בר"ה

זמן לעצמן

שיעור שבועי

ע"י הרבנית מרים ארוש תחי'

ימי ראשון

בשעה 21:00

שמואל הנביא 13 ירושלים

בישיבת "חוט של חסד"

ברוכה הבאה

02-5308000

בשנת ה'תרכ"ח בחג מתן תורה בשעת קריאת התורה קרא רבינו חיים את הפסוק "וימת שם משה ו" ופרץ בבכי, בשעה זו הבינו אנשי קהילתו כי ימיו קרובים ופרצו אף הם בבכי מה, וכן ביום י"ז שבט יום לאחר שסיים את ספרו "ברכת מועדיך לחיים" נפטר רבינו חיים זצוק"ל זיע"א, בשיבה טובה. ויבנו כל העדה על האבידה הגדולה. זכותו תהא מן וציונה עליו ועל כלל ישראל א"כ".

ילדון הידודון

בין הפותרים יוגרלו מתנות

מי עוד, חוץ מנשה, הוא חתן של יתרו?

תשובה פרשת בא: לאחר מכת בכורות פרעה מבקש מנשה שילכו ממצרים "וברכתם גם אותי" (י"ב, ל"ב). רש"י שם כותב שביקש "התסללו עלי שלא אמות שאני בכור"

הזוכה: ב. זיו, אור הגנוז.

פתרונות לשלוח למייל | פקס:

al5308000@gmail.com | 02-5812252

חיזוקית-

שבט | התחדשות ופריחה

נצחון כל המלחמות מתחיל בהתחלות חדשות.

(א.ב. של החיים)

לקבלת מסרים מחזקים: 052-6672221

יש לך סיפור תודה?
המערכת תשמח לפרסם אותו
al5308000@gmail.com

סיפורי תודה אמרת תודה ונושעת?

תמיכה מקבדת

נרצון מאת ה' יתברך קמתי יגיע.

וקבר כתב רבי אלימלך מליז'נסק זצ"ל בסיפורו "נעם אלימלך" (פרשת בשלח) ש"אם היה האדם בוטח בלב נאמן, היתה פרנסתו זקוקת לו שלא בצער ועבודתו קלה, וינודת היתה לו פסטר הזה ההולך שלא ביועיה". וכל הסבה לגיעה הנדרשת מבני האדם היא אחת: "וצאוא העם", פשהאדם קחטר בטחון ויצא מהבטחון בקב"ה, או אז "ולקטו דבר יום ביומו", צריכה להתחדש אליו הלקיטה מחדש. וזה השיר שאנחנו שרים ככר שנים: 'לא מבין כלום, לא מבין כלום, רק מאמין, רק מאמין, שהכל לטובה'. השכל הזה שלקטנו, זו הפננה והפריוש של המלים 'לא מבין כלום' - שזה באצקת נרצה רע מאד, רק אני מאמין שזה לטובה. פי האדם הוא מוגבל ורואה רק מה שבקשר ודם יכול לראות, את מה שבאצקת על פי השכל הוא לא לטובה, ואלו בורא עולם רואה תמונה

מפיצים קהישיבה שהפיצו בעיר הקדוש צפת, פגשו יהודי שספר להם על אברך אחד, שהיה מקבל תשע מאות שקלים תמיכה בכולל מקומי, וחי בדחק נורא מאד, ועשה כל מיני השתדלויות לשפר את פרנסתו, תשובה ותפלה וכד', ולא נושע, עד שקבל דיסק של הודעה והתחיל לעשות שעה התבודדות בכל יום, ולהודות לה' על כך שפרנסתו דחוקה, וברוך ה' שזו פפרתם והם גריאים וכו',

וכך בכל יום בקשף שעה, הודה ושכח בחלקו וכו', ותוך כפנה שבועות הגיע אליו יהודי שהוא לא מכיר אותו, וספר לו שהוא מחפש מישהו שילמד לעלי נשקתו של אביו והוא יחזיק אותו, ומאותו היום התחיל לתת לו בסביבות שבועת אלפים שקלים בכל חדש. פי זאת יש לדעת, כפאשר יש לאדם קשויים, והוא רוצה לשנות דברים בחייו, כגון שרופצה דבר קסים ואין בידו להשיג

זאת, או שפוטקשה בפרנסה וכו' בכל דבר ודבר סימן שזה רצון ה', וכפף יהיה לעת עתה. צריף הוא לבטל את רצונו, ולקבל את רצון ה' בשמחה, ולדעת שזה לטובה, שיהיה כף לעת עתה, ואת רצונותיו לשנוי יביע בתפלה ובהודאה. דהינו, שיקבע לעצמו זמן בכל יום - מעט או הרבה - ויהיה לה' על סצבו הנוכחי ועל כל השופע שהשפיע עליו הבורא עד עתה, ויהיה רק בשמחה. וצמין שלכל דבר יש עת

אמרת תודה ונושעת? 052-2240696

רוצה גם לזכות בהגרלה?
גם אתה יכול!

שלח לנו סיפור תודה ותיכנס להגרלה
al5308000@gmail.com

מתנה ושמה תודה
052-2240696

ילדים אומרים תודה סיפור בהמשכים לילדים

בלי קנאה ותחרות (חלק ג')

תקציה: גימגמתי לאיזיק בטלפון, לאחר ששאל אותי למה אני מציק לו, אבל איזיק מספר לי שהוא סולח לי ומגלה לי סוד- פנקס התודות בו הוא אומר תודה לה'.

אמרת לי: "תודה רבה לך בעזרת ה', אעשה כמו שאמרת". וכו' עשיתי.

והנה אחרי חדש, הודיעו בת"ת על מבצע מיחד בנושא של "בין אדם לחברו". כל תלמיד שמביא פתק מהורים על מעשה מיחד שעשה, כמו ותור בבית, עזרה לחבר, בקשת סליחה וכדומה - נכנס להגרלה. מה שהיה מאד מיחד במבצע הזה שהתסיס את כל הילדים וגרם לכלנו חשק לעשות רק מעשים טובים - היה הפרס הגדול: עשירה ילדים שיעלו בהגרלה, וזכו בפרס מיחד: "טיסה בשמי הארץ", ולזוכה במקום הראשון הבטח פרס נוסף: ארון ספרים מלא בספרים יקרי ערך.

ההתרגשות גאתה מעל ומעבר, הרי כל ילד חולם לטוס פעם בחיים שלו. ומוכן שגם אני התרגשתי והתאמצתי להביא

"אני מבקש ממך ה', שלהבא תעשה שאזכה בהגרלה, ואודה לך בפנקס הזה גם אם אזכה וגם אם לא אזכה". הפנקס היה מלא בעוד ועוד תודות. ואני קראתי וקראתי והתעוררתי להבין את הכח של האמונה.

"וואו", אמרתי, "עכשו אני מבין איך זכיתי בפרס היקר הזה".

"כתבתי את הפנקס הזה בדיוק במבצע האחרון", הסביר איזיק, "ובאמת, אמרתי תודה וזכיתי בהגרלה. ובזכות הפנקס, נהייתי מהזוכים כפלים: הדבר הקטן שזכיתי בו זה ההליקופטר, והדבר הגדול זו האמונה שהתודה פועלת ישועות בשלמות יותר מאשר הבקשה. חברי היקר, אני ממליץ גם לך לקחת פנקס ולכתב בו בכל יום לפחות עשר תודות חדשות".

כמה שיותר פתקים, כדי שהסכמי שלי לזכות יגדל. אבל הפעם, בנוסף למאמצים שלי במבצע, עשיתי עוד משהו. החזקתי בכיס את הפנקס שכתבתי בו המון תודות. ועכשו, בכל פעם שהיתה לי מחשבה של תודה להגיד לה, הוצאתי את הפנקס וכתבתי בתוכו.

המשך בשבוע הבא

לזכות רפואה שלמה:

מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

חינוך באהבה הרב יצחק אבוחצירה

לייעוץ טלפוני ללא תשלום
בימים ג' - ד' מועשה 8-10 בערב
נייד: 054-8434435

חיים במסגרת-פרק יז'

אחד הגורמים החשובים ביותר להצלחה בנושא החינוך-הביתי בכלל, ובנושא החינוך-הביתי לחוקים ומסגרת בפרט, הוא העקביות. חוסר עקביות, הוא אחד משורשי הבעיה מדוע איננו מצליחים בעבודה עם חוקים וגבולות. ההסבר הוא: כי אפילו הורה שיועד את מלאכת החינוך וילוו מעוניין להתחנך, במידה ואין עקביות אזי לא נפעל כמעט כלום בנפש הילד, וכאשר ההכנסה חסרה, עיקר יסוד ההרגל והחינוך חסר השבוע נמשך בע"ה עם הנושא: רמת העקביות כמדד הצלחה בחינוך לחוקים וגבולות.

חיים עקביים הם לא תפירת דיאטה

כמעט כל נושא שני של הורים המגיעים אלי לטיפול, הוא משמעת וגבולות בבית.

עדיין ב"ה לא נתקלתי בהורים שאינם מציבים גבולות, אך נתקלתי בהורים רבים שחסרה להם הדרכה מקצועית, איך מציבים גבולות שעובדים.

ברוב המקרים הבעיה היא גם "חוסר עקביות". כשאני משוחח עם הורים על בעיית חוסר העקביות שלהם, אני באמת לא יודע אם חוסר העבודה על "עקביות" קשור לעומס רגשי/נפשי, לעצלות, חוסר חשק, או שזה סתם חוסר הבנה עד כמה העקביות טובה ומועילה לבנות בית תקין.

הורים יקרים! אם לא נקפיד על ההוראות בתפירת של הדיאטה, הכי הרבה נזיה קצת מלאים (לא נעים, אך לא נורא), אבל חוסר עקביות בחינוך, הרי יוביל את הילדים לחוסר חינוך ולהדרת מסר עקיף של "לא אכפת לי", שיגרום אחר כך לזלזול בכל מידה טובה ולחינוך לחוסר סדר ועצלות.

הילדים שלנו אינם דיאטה או מוכן גמילה מעישון, ואם לא נחנך אנוח את ילדינו, אין מי שיחנך אותם במקומנו. אחרי הכול אנוח הורים של הילדים, ואין לנו אפשרות לברוח מזה ולכן נחליט מהיום על "שינוי" בתפיסה. כמובן שינוי בתפיסה יוכל להיות רק כאשר "נבין" שישנה כאן התנהגות הורית

בדיחות הדעת

נכה חוזר מאיזה באבא, שנתן לו קמיוע שיצליח לקום על רגליו פותח את הקמיוע רואה כתוב "נסראלה " חוזר לבאבא אומר לו מה זה? עונה לו הבאבא אם הבן אדם הזה הצליח באזעקה אחת להקים את הצפון אז מה זה בשבילו להקים בן אדם אחד?

חינוכיים ובמיוחד לאור זה שקשה לנו להיות עקביים- עלינו לעבוד "במנות קטנות".

להשתנות מהקצה אל הקצה ופתאום להתחיל להיות מסודר קשה מאוד. וכשטו שגם איננו יכולים לצפות שתוך זמן קצר הילדים יהיו מחונכים. אז מה עושים? ראשית "מתפללים" יש מי שמחכה לעזור לנו, הוא רק ממתין שבבקש! אח"כ בנחת נתחיל לעבוד בשיטת ה"מנות קטנות".

בשביל ההתחלה, נקבע בבית חוק שלא יהיה קשה לילדים לבצע אותו. ולנו לא יהיה קשה לעקוב אחר מילואו. ואפילו נחפש חוק שהילדים כבר כמעט רגילים לבצע אותו, נכנס את הילדים לסלון ונסביר ונשוחח על החוק כפי שלמדנו בפרקים הקודמים.

המפגש והשיח עם הילדים על החוק, הינם ראשית הדרך ליישום החוק. העקביות, הינה הערובה לקיומו. ועבוד על העקביות של יישום החוק שגם ככה קל לנו איתו (שהרי הבעיה בקביעות היא בד"כ גם אצלנו). נכין 2 טבלאות הצטיינות, אחת השינה) ואחת לילדים. כל יום שהצלחנו במשימת העקביות נסמן לעצמנו בדף המבצע של ההורים "וי". אם לא הצלחנו, ננסה בידח (שני ההורים) להבין מה הבעיה, ונרשום אותה בדף כדי שנוכל לעקוב ולראות איך ההתקדמות.

נעבוד בנחת, הסבלנות משתלמת. רק כך נוכל לעבוד לאט בלי לחץ בכל פעם על חוק אחר עד שב"ה עם הרבה תפילות נזכה לבית מוחנך ועקב. בהצלחה!

מבחן הסלע

מסוכר על מלך אחד, ששלח את בנו יורש העצה ללמוד חכמה בעולם הגדול. לאחר 3 שנים חזר הנסיך, הוא התקבל בכבוד מלכים בארמון והמלך רצה לנסות את חכמתו. המלך ובנו הנסיך יצאו לטייל בגן הסמוך לארמון, כשהגיעו למפל המים, אמר המלך לבנו: "אתה רואה את הסלע הזה? אם למדת חכמה בני, תעביר לי אותו בבקשה לתוך ארמון, אבל בזמן שאתה מעביר אותו, אל תשתמש בשום חפץ רק בידך".

עזב המלך את הגן והשאיר את בנו שוקע בהרהורים. הנסיך שהסתכל על הסלע לא הבין כיצד יוכל להרים סלע כזה ענק עד הארמון. הוא ניסה להיזכר בשיטות שונות שלמד בהשוואת כמות ומשקל, אך שום עצה לא עלתה במחשבתו.

לאחר כמה שעות חזר שוב המלך למפל וכשראה את בנו מדוכדך אמר לו: "בני היקר! אתה חושב שבקשתי ממך להביא לי את הסלע בשלמות? וכי אבקש דבר שאין בכוחך לעשות? פשוט אם למדת חכמה, היית צריך לשבור את הסלע לחתיכות ולהעביר לאט ובמנות קטנות את הסלע עד לארמון".

מנות קטנות

הורים יקרים! אותו הדבר בדיוק בחינוך: כדי להצליח בחינוך ובפרט כדי להקנות לילדים הרגלים

חתונה / בר מצווה / ברית ולכל שמחה

המזכרת שלא תשכח!

אבני חן - החוברות לחיים מאושרים מבית היוצר של הרב שלום ארוש שליט"א

עוד אחד מתוך סדרת התכשיטים שלנו. החוברות הקטנות שיעשו לך ישועות גדולות | אפשרות גם לעילוי נשמת

לסדרה המלאה ולהזמנות: 052-2240696

תלמוד תורה
ברסלב - "שילוח בנין"
מנשיאת מ"ד הרב שלום ארוש שליט"א
הרב שניי ישיבאל אה יישרלים 40-1997-01-01 סקס 01-8434435

הודעה חשובה

מתוך רוב שבה והודאה, מתוך רון שיר ואלל על החסדים העצומים והנפלאים האופפים אותנו בכל עת, לראות את ליוי חסדי הנפלאים עלינו ונתעלים בטהרה ויראת שמים, בדרך רב"ה/ח ותלמידיו, בדרך התורה והחסידות

הננו שמחים להודיע בזה על פתיחת הרישום לשנת הלימודים תשפ"א

לילדים שנולדו בין התאריכים:
ג' מנבת תשע"ז (01 ינואר 2017) עד י"ג מנבת תשע"ח (31 דצמבר 2017)

הרישום יעריך א"ה במשרדי התלת
ברחוב שבטי ישראל 56 בין השעות 15:30 - 13:00
נא להצטייד בתעודות זהות של שני ההורים + ספה מעורבן
הרישום יתקיים עד י"ג אדר תש"פ

במרכז
דוב נחת דקדושה
התגלה

פרשת יתרו

בס"ד בר"ה

חוט של חסד

גיליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרב שלום ארוש שליט"א

מאמר
ראש הישיבה

יו"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד"
רח' שמואל הנביא 13 | ת.ד. 50226 |
טל: 02-5812210 | פקס: 02-5812252
לכניות בנושא העלון: al5308000@gmail.com

אהבת אמת ביך לבין אשתך כאשר אתה נחשף כל היום לתמונות ולדמויות? האם תוכל לשמוח בחלקך באמת? האם היית רוצה שגברים אחרים יראו את אשתך ויתאוו אליה? האם היית רוצה שאשתך תהיה בקשר עם בחורים אחרים או אפילו רק תסתכל בצורה לא ראויה על גברים אחרים?

הוא לא היה צריך לענות לי כלום. התשובה על כל השאלות האלה מובנת מאליה.

כאשר אדם עומד מול האמת, כאשר הוא נדרש להגדיר את השאיפות האמתיות שלו - הוא לא יכול לשקר על עצמו.

הוא אמר לי שעל ידי הדיבורים האלה הוא קיבל את הכוחות להתנתק מהמכשיר. כל עוד הוא הרגיש שהאוויר שלו תלוי במכשיר - כל מה שהוא ידע לא עזר לו לותר על האוויר שלו. אבל ברגע שהוא הבין שהמכשיר הוא האויב של האוויר שלו - הוא קיבל כוחות. הוא הבין שהוא לא מוותר על כלום, אלא הוא פשוט מכשיר את עצמו להיות מאושר באמת.

חוזרים לגן עדן

אוויר אמתי בחיים הוא רק כאשר האדם שמח במציאות שלו, שמח בחלקו.

השאיפה של כל בני העולם היא להגיע לחיים של זוגיות ואהבת אמת. ואיך אפשר להגיע לאהבת אמת? רק כאשר אתם חיים את המציאות שלכם, כלומר שאתם רואה לנגד עיניך רק את אשתך ואת רואה לנגד עיניך רק את בעלך. עבורך אין אישה אחרת ועבורך אין גבר אחר. נאמנות מוחלטת, קשר פנימי. כל גבר זר או אישה זרה הם רק דמוין שמאיים על האוויר האמתי שלכם.

זה מה שאנחנו מברכים את החתן והכלה: "שמח תשמח רעים האהובים כשמוחך יצריך בגן עדן מקדם". בגן עדן היו רק גבר אחד ואישה אחת. אם תרגישו שאתם גבר אחד ואישה אחת בעולם, אתם בגן עדן!

המשך בעמוד 3

גיליון 660 כ' שבט תש"פ			
ר"ת	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	18:41	18:02	16:48
תל אביב	18:38	18:03	17:05
חיפה	18:39	18:02	16:56
באר שבע	18:42	18:04	17:07

להיות מאושר באמת

אל האושר האמתי היא חיפוש האושר במציאות, והסוד של האושר הוא **הבריחה מהדמויות**.

העונג של הדמויות הוא עונג שקר, עונג שסופו רע ומוך, עונג שמתפוצץ בפנים ומשאיר את האדם שבור בפניו. ולמרות שהדמויות לכאורה מענגים את האדם בשעתם - בכל זאת מדובר בזיוף עלוב, ולכן **הבריחה מהדמויות היא לא מניעת עונג, אלא היא הדרך להגיע לעונג האמתי, העמוק, הפנימי והחזק.**

וכך בדיוק זה בכל התאוות. כל התאוות מסעירות את הדמיון, אבל לא משנות כלום במציאות. אוי לו למי שהאוויר שלו תלוי בסיפוק תאוותי. זו מציאות קלסית של אדם שלא שמח בחיים שלו ולכן הוא בורה לעולם הדמיון.

הכוח לותר

זה יסוד חשוב מאוד שכל אחד צריך לשון ולהפנים. והיסוד הזה מסביר הרבה מאוד דברים:

השבוע נישא אלי בחור וסיפר לי שהוא רוצה להיפטר ממכשיר הטלפון "החכם" שלו, הוא מבין שזה אסור וזה מביא אותו לעבירות - אבל הוא לא מסוגל הוא כל כך מחובר לזה, הוא לא מסוגל להפסיק. בקיצור, הוא מכור. הוא שאל אותי מה עליו לעשות.

ואני ענית לו תשובה מאוד פשוטה. שאלתי אותו: "אתה סן הסתם רוצה להתחתן ולהקים בית בישראל, ואתה סן הסתם רוצה בית יציב, אושר בנישואין ואהבת אמת. האם אתה חושב שהמכשיר הזה יעזור לך או יפריע לך? האם תוכל להיות

מי האויב?

זה מאמר למי שרוצה להיות מאושר באמת.

מה האויב הגדול ביותר של האושר? מה אתם חושבים?

התשובה היא שהאויב של האושר הוא הדמיון, ונסביר למה הכוונה.

לדמיון יש כוח גדול מאוד. הוא נוטן לאדם חוויה של עונג מאוד חזקה. אבל הוא גם מסוכן ומתעתע, כי בסופו של יום האדם מתעורר מהדמיון מוצא את עצמו במציאות, וכאשר כל הדמויות שלו מתנפצים על קרקע המציאות, הוא מתחיל לסבול מהמציאות סבל רב. זו העדות לכך שהעונג שהוא חווה הוא עונג מזויף. זה לא אושר אמתי.

זה כמו אדם שעובר צרות בחיים ובורח אל השכרות ונכנס לתוך עולם "מתוק" של שקר - שכאשר הוא חוזר בחזרה למציאות, הסבל שלו רק גדל והולך; וכך הוא הולך ושוקע בהתמכרות לטיפה המרה, כלומר הוא הולך ובורח מהמציאות אל עולם הדמיונות.

יוצא שהאושר המזויף הוא האויב הגדול ביותר של האושר האמתי!

מאושר בחלקו

אבל האושר האמתי הוא אושר שמגיע מהמציאות, השמחה בחלקנו, במה שיש לנו, ולא השמחה בדברים שאין להם שום אחיזה במציאות. הדרך

הכנסים של הרב שלום ארוש שליט"א לשבוע הקרוב

חולון	ירושלים	אילת
יום ה', כ"ה שבט (20/02/20) בית כנסת ע"ש חללי צה"ל המעפילים פינת המצודה בשעה 21:30	יום ד', כ"ד שבט (19/02/20) ישיבת "חוט של חסד" שמואל הנביא 13 בשעה 20:30	יום א', כ"א שבט (16/02/20) בית כנסת "פחד יצחק" נחל עמרם 2 בשעה 20:00

רבינו על ידי שהרים את ידיו והחזיר את ישראל בתשובה על מה שחטאו, כמו שכתוב (שם יא): "והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל". ודרשו במשנה (ר"ה טו): "וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוברות מלחמה, אלא לומר לך בזמן שישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים היו מתגברים".

נמצינו למדים מזה כי עמלק בהיותו שורש כל הקליפות, כמו שכתוב (במדבר כד-כ): "ראשית גוים עמלק", היה בכוחו לעורר על ישראל ד' קליפות: עון, משחית, אף, חימה, ומטעם זה עלו משה אהרן וחור לבטל בקדושתם את ד' הקליפות. לפי זה נראה כי מטעם זה נקרא עמלק "מלך ערד", לרמז שיש בכוחו לעורר ח"ו ד' קליפות אלו, רק כל זמן שלא הוסיף יתרו פרשת "ואתה תחזה", שאז לא היו בתורה רק רע"ד פרשיות כמנין ער"ד.

אבל אחרי שהוסיף יתרו פרשה זו בתורה, שייעץ בה למשה למנות על ישראל שרי א'לפים, מ'אות, ח'מישים, ע'שרות, כדי לבטל ד' קליפות אף, מ'שחית, ח'ימה, ע'ון, שוב אין עמלק מלך ער"ד יכול לעורר על ישראל את ד' הקליפות הללו. נמצא לפי זה כי אחרי שהוסיף יתרו פרשה זו בתורה, הרי יש בתורה רע"ה פרשיות המבטלות את קליפת עמלק מלך ער"ד, ששלט רק כל זמן שהיו בתורה רק רע"ד פרשיות, וכאשר ישראל דבקים בתורה הרי הם מתגברים על עמלק.

הנה כי כן יאירו עינינו להבין מה עמקו דברי רש"י שפירש: "מה שמועה שמע ובא, קריעת ים סוף ומלחמת עמלק". כוונתו לשאול מה שמועה שמע יתרו, שגרם לו לבוא ולהוסיף פרשה אחת בתורה, לכן מיישב רש"י ששמע את הנס הגדול של קריעת ים סוף, ועם כל זה העז עמלק אחר כך לבוא להילחם עם ישראל, והבין מזה כי בהיותו "מלך ערד" יש בכוחו לשלוט על ישראל, כל זמן שיש בתורה רק רע"ד פרשיות, לכן הוסיף פרשה אחת בתורה והשלים בכך רע"ה פרשיות, המבטלות את קליפת עמלק מלך ער"ד, וכאשר יעסקו ישראל בתורה יזכו לבטל את קליפת עמלק ולקרב בכך את הגאולה השלימה במהרה בימינו אמן.

הנה כי כן ירווח לנו להבין ביתר שאת הטעם שזכה יתרו ליעץ למשה רבינו לבטל ד' קליפות הללו באותה פרשה שהוסיף בתורה, כי מאחר שעל ידי פרשה זו השלים את רע"ה פרשיות התורה המבטלות אותיות רע"ה שנסארו בקליפת פרע"ה, לכן זכה באותה פרשה למצוא הסגולה לבטל ד' קליפות הללו שלא יחזרו וישלטו בישראל.

ביטול עמלק מלך ער"ד על ידי רע"ה פרשיות התורה

הבה נמשיך במסע הקודש לבאר לפי זה מה שפירש רש"י: "וישמע יתרו, מה שמועה שמע ובא, קריעת ים סוף ומלחמת עמלק". נקדים מה שכתוב אחרי פטירתו של אהרן הכהן (במדבר כא-א): "וישמע הכנעני מלך ערד יושב הנגב כי בא ישראל דרך האתרים וילחם בישראל וישב ממנו שבי". ופירש רש"י: "וישמע הכנעני, שמע שמת אהרן ונסתלקו עניי כבוד... יושב הנגב, זה עמלק, שנאמר (שם יג-ט) עמלק יושב בארץ הנגב, ושינה את לשונו לדבר בלשון כנען".

נמצינו למדים מזה שקליפת עמלק היא "מלך ערד", וביאר ב"אגרא דכלה" (שם) כי ער"ד בגימטריא רח"ל לא"ה, לרמז שקליפת עמלק מתנגדת לרחל ולאה. ויש לפרש הכוונה בזה כי רחל ולאה הן האמהות של ישראל שבנו את בית ישראל, כמו שבירכו העם את בועז (רות ד-יא): "יתן ה' את האשה הבאה אל ביתך כרחל וכלאה אשר בנו שתיים את בית ישראל". לכן עמלק שהוא מתנגד לקדושת ישראל נקרא מלך ער"ד בגימטריא רח"ל לא"ה.

רחש לבי דבר טוב לבאר הטעם שעמלק נקרא "מלך ערד", על פי מה שכתוב במלחמת עמלק (שמות יז-): "ומשה אהרן וחור עלו ראש הגבעה". ופירש הקדוש רבי שמשון מאוסטרופאלי זי"ע ב"לקוטי שושנים", כי ראשי התיבות של מ'שה א'הרן ח'ור הוא ראשי התיבות של מ'שחית אף ח'ימה, לרמז שהם מבטלים בקדושתם את ג' הקליפות. וזהו שכתוב "עלו ראש הגבעה", שעלו לבטל בקדושתם את הראש של ג' קליפות הללו.

ונראה להוסיף תבלין לבאר הטעם שלא נזכר הביטול של קליפת עון, כי קליפה זו ביטל משה

מעתה יאירו עינינו וישמח לבנו להבין, מה שזכה יתרו ליעץ למשה רבינו בפרשה זו שהוסיף בתורה: "ושמת עליהם שרי א'לפים שרי מ'אות שרי ח'מישים ושרי ע'שרות", אשר כפי המבואר בדברי רבי שמשון התכוון לבטל בזה ד' ראשי הקליפות אף מ'שחית ח'ימה ע'ון, כי היות שעל ידי שהוסיף פרשה זו השלים רע"ה פרשיות, שהן מבטלות כוכב ששמו רע"ה שהיה סימן לדם והריגה, לכן זכה בפרשה זו ליעץ למשה רבינו לבטל ד' ראשי הקליפות המביאים הרג וחורבן בעולם.

ד' לשונות של גאולה כנגד הגאולה מד' קליפות

ועתה בא וראה כי דבר זה מתאים להפליא למה שהביא השל"ה הקדוש (מסכת פסחים מצה שמורה אות ב) בשם ה"תולעת יעקב", כי מה שתקינו חכמינו ז"ל לשונות ד' כוסות בליל פסח כנגד ד' לשונות של גאולה, מכוונות כנגד מה שהוציא הקב"ה את ישראל ממצרים ששלטו שם ד' קליפות הללו של הערלה הנ"ל, הנה הדברים בלשון קדשו:

"וזו לשון תולעת יעקב. טעם ארבע כוסות, כי כשגלו ישראל למצרים נפלו תחת הערלה ההיא שיש לה ארבע קליפות קשות, וכל מי שנופל תחתיהם שוב אין לו צד חירות כפי טבעו של עולם, ומפני זה נתיירא יעקב אבינו ברדתו למצרים, עד שאמר לו הקב"ה (בראשית ג-ג) אל תירא מרדה מצרימה וגו' אנכי ארד עמך וגו' ואנכי אעלך גם עלה... וכשהגיע עת הגאולה, הוצרך הקב"ה לשבר הקליפות ההם, כדי להוציא את ישראל לחירות... ולפיכך צוה הקב"ה למול את בני ישראל לצאת מתחת הערלה, וכשנבדלו מן הערלה מייד יצאו לחירות, כענין שכתוב (זכריה ט-יא) בדם ברייתך שלחתי אסיריך מבור אין מים בו.

וכנגד שבירת הארבע קליפות נאמר ארבע לשונות של גאולה בפרשת וארא, כדי להוציא את ישראל מתחת שעבודם, ונגדם נצטוונו לשנות ארבע כוסות, ובהסיבה דרך חירות. והבן כי יין המשומר בענביו היה סיבת גאולתן של ישראל ממצרים מתחת הערלה בעלת ארבע קליפות הנזכרת במרכבת יחזקאל הנביא ע"ה, ולפיכך ארבע כוסות של יין בלילי פסח ובכוס רביעית אנו גומרין את ההלל, לפי שאז אנו עבדי ה' ולא עבדי פרעה".

תודתנו וברכתנו נתונות לאלו שנדבו את הוצאת הגליון לזיכוי אחינו בני ישראל

יום הולדת שמוח לידידינו היקר, חסיד נלהב של הגאון הרב פנחס פרידמאן שליט"א,

הרופא הגדול שלוחו של מלאך רפאל דר. יצחק לייב בן חיים איסר גפנט, לוס אנג'לס,

אנחנו מאחלים לך הרבה שנים של שמחה ובריאות ללמוד וללמד ה"שבילי פנחס".

מזל טוב! מאת אברהם יצחק הכהן ולאה קפלן

משפחת מוהב הי"ו לרפואה השלימה
של האשה החשובה מרת לאה בת וירג'ני תחתי

לקבלת המאמרים באימייל: mamarim@shvileipinchas.com

פרשת יתרו תש"פ | ד

רבי אברהם חיים הכהן נכד הסמ"ע זצ"ל (מזמור לח), שמבאר הטעם שצוה הקב"ה להקריב בבית המקדש ד' מיני קרבנות: "והנה בזמן שבית המקדש קיים היו מבטלין עם הקרבנות חטאת א'שם ע'ולה מ'נחה ראשי תיבות ח'ימה א'ף ע'ון מ'שחית".

חשבת דרכי לבאר בזה מה ששינינו בגמרא (מנחות קי:): "אמר ריש לקיש, מאי דכתיב (ויקרא ז-לז) זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם, כל העוסק בתורה כאילו הקריב עולה מנחה חטאת ואשם, אמר רבא האי לעולה למנחה עולה ומנחה מיבעי ליה, אלא אמר רבא כל העוסק בתורה אינו צריך לא עולה ולא חטאת ולא מנחה ולא אשם". וצריך להבין מהו הקשר בין עסק התורה לד' קרבנות הללו.

לפי דברי ה"ארץ החיים" יש לומר כי ריש לקיש ורבא רמזו לנו בזה ענין נפלא, על פי מה שידוע כי עיקר ביטול הקליפות הוא על ידי עסק התורה, כמו ששינינו בגמרא (קידושין ל:): "בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין, ואם אתם עוסקים בתורה אין אתם נמסרים בידו". מבואר מזה שעל ידי עסק התורה מכניעים את היצר הרע שהוא שורש כל הקליפות. וכן מבואר בגמרא (שבת ל:) כי כל זמן שדוד המלך עסק בתורה, לא היה מלאך המות יכול לגשת אליו.

הנה כי יתבאר היטב מה שאמר ריש לקיש: "מאי דכתיב זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם, כל העוסק בתורה כאילו הקריב עולה מנחה חטאת ואשם". הזכיר דוקא ד' קרבנות אלו: ע'ולה מ'נחה ח'טאת א'שם, שתכליתן לבטל ד' קליפות ע'ון מ'שחית ח'ימה א'ף, ועל כך אמר כל העוסק בתורה, הרי זה כאילו הקריב ד' קרבנות אלו שמבטלים ד' הקליפות. לכך נתכוון גם רבא באומרו: "כל העוסק בתורה אינו צריך לא עולה ולא חטאת ולא מנחה ולא אשם", כי על ידי עסק התורה שוב אין צריך לד' קרבנות אלו להכניע את הד' קליפות כי הן נכנעות על ידי תורה.

ויש לרמז ענין זה בפסוק: "זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם", שכן זא"ת התורה בגימטריא ע'ון מ'שחית א'ף וחמ"ה, לרמז בכך שעל ידי עסק התורה הם מתבטלים. ויש להוסיף כי המצוה לקחת ד' מינים בחג הסוכות כדי לרמז שדידן נצח, היא כדי להכניע בכך ד' קליפות הנ"ל, ולכן אתרו"ג לול"ב הד"ס ערב"ה בגימטריא גם כן ע'ון מ'שחית א'ף וחמ"ה.

והנה הסטרא אחרא נקרא "רעה", כמו שדרשו בזוהר הקדוש (הקדמה יב.) מקרא שכתוב (משלי כח-ד): "אשרי אדם מפחד תמיד ומקשה לבו יפול ברעה". פירוש: "אשרי אדם מפחד תמיד", שמתעורר תמיד, ביראת ה': "ועל דא כתיב ומקשה לבו יפול ברעה, בההוא סטרא אחרא דאקרי רעה".

יתרו שהוסיף פרשה אחת בתורה השלים רע"ה פרשיות התורה המבטלות ג' אותיות רע"ה שנשארו מפרעה

תיקוני זוהר: אומרים "והוא רחום", לבטל ד' קליפות עון, משחית, אף, חימה, שנזכרו בתפלה זו

הקדוש רבי שמשון: שרי אלפים, שרי מאות, שרי חמישים, שרי עשרות, לבטל א'ף מ'שחית ח'ימה ע'ון

עמלק מלך ער"ד שלט רק כשהיו בתורה רע"ד פרשיות, כשהוסיף יתרו פרשה אחת בתורה נתבטלה קליפת

בתפלת ערבית הפסוק (תהלים עח-לח): "והוא רחום יכפר עון ולא ישחית והרבה להשיב אפו ולא יעיר כל חמתו", כדי להתפלל בכך על ביטול ד' קליפות: עון, משחית, אף, חימה, השולטות בלילה, ונרמז בפסוק זה: "והוא רחום יכפר עון", להכניע קליפת עון, "ולא ישחית", להכניע קליפת "משחית", "והרבה להשיב אפו", להכניע קליפת "אף", "ולא יעיר כל חמתו", להכניע קליפת "חימה".

בדרך זו מבואר בתיקוני זוהר (שם) הטעם למצות מילה, כי הערלה עצמה היא כנגד קליפת ע'ון, ויש לערלה ג' קליפין שהן כנגד ג' קליפות מ'שחית א'ף וחמ"ה, ועל ידי שמקיימים מצות מילה ומסירים הערלה מבטלים ד' קליפות אלו. ומי שפוגם ח"ו בברית ממשיך עליו ד' קליפות אלו ה' ישמרנו. לכן במבול שהשחית כל בשר את דרכו על הארץ ופגמו בברית קודש, נתגברו המים בעולם ד' פעמים כנגד ד' קליפות אלו: א. (בראשית ז-יח): "ויגברו המים וירבו מאד". ב. (שם ט): "והמים גברו מאד מאד". ג. (שם כ): "חמס עשרה אמה מלמעלה גברו המים". ד. (שם כד): "ויגברו המים על הארץ".

לפי זה מבאר רבי שמשון כי לפני שנתגייר יתרו, מצד היותו דבוק בעבודה זרה היתה לו אחיזה בד' קליפות אלו: עון, משחית, אף, חימה, לכן כדי לתקן ענין זה אחרי שנתגייר ייעץ למשה למנות על ישראל: "ושמת עליהם שרי אלפים שרי מאות שרי חמישים ושרי עשרות", שכן אלפים מאות חמישים עשרות ראשי תיבות א'ף מ'שחית ח'ימה ע'ון, כי על ידי שנתמנו צדיקים הללו על ישראל לשפטם בכל עת ביטלו מהם ד' קליפות הללו. אלו דבריו הקדושים.

עסק התורה סגולה לבטל ד' ראשי הקליפות

בדרך המלך נלך לבאר בזה מה שזכה יתרו להוסיף פרשה בתורה שבה ייעץ למשה לבטל ד' קליפות אלו, על פי מה שמציינו דבר נפלא ב"ארץ החיים" [פירוש על תהלים מהמקובל האלקי

ממצרים, סיבב שיברח למדין להציל את בנות יתרו מיד הרועים, וכך נתגלגל הדבר שהזמינו יתרו לביתו ונתן לו את ציפורת בתו לאשה, כל זה במחשבה תחילה כדי שיעץ למשה חתנו למנות שרי אלפים על ישראל, ויוסיף פרשה אחת בתורה להשלים רע"ה פרשיות, ועל ידי זה יצטרף עם משה לבטל את כוחות הטומאה בשמו של פרע"ה, כי משה שהיה בן שמונים שנה ביטל את האות פ', ויתרו שהשלים רע"ה פרשיות התורה ביטל ג' אותיות רע"ה.

ונראה לבאר לפי זה איך זכה יתרו להוסיף פרשה בתורה, להשלים בכך את רע"ה הפרשיות המבטלות ג' אותיות רע"ה משמו של פרע"ה, על פי מה ששינינו בגמרא (סוטה יא:): "שלשה היו באותה עצה [של "הבה תחכמה"], בלעם ואיוב ויתרו, בלעם שיעץ נהרג, איוב ששתק נידון ביסורין, יתרו שברח זכו מבני בניו שישבו בלשכת הגזית". הנה כי כן מאחר שיתרו ברח ולא הסכים לאותה עצה "רעה" של פרעה לענות את ישראל, לכן זכה לסייע למשה רבינו לבטל ג' אותיות רע"ה בשמו של פרע"ה.

יתרו ביטל בפרשה שהוסיף ד' קליפות שהן שורש הרע

הנה מה טוב ומה נעים לבאר בזה, מה שגילה המקובל האלקי הקדוש רבי שמשון מאוסטרופאלי ב"לקוטי שושנים" (ד"ה איתא בתיקוני זוהר). הטעם שיעץ יתרו למשה רבינו בפרשה שהוסיף בתורה (שמות יח-כא): "ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלקים אנשי אמת שונאי בצע ושמת עליהם שרי אלפים שרי מאות שרי חמישים ושרי עשרות, ושפטו את העם בכל עת והיה כל הדבר הגדול יביאו אליך וכל הדבר הקטן ישפטו הם והקל מעליך ונשאו אתך". וצריך ביאור מה שחילקם דוקא בסדר זה: "שרי אלפים, שרי מאות, שרי חמישים ושרי עשרות".

וביאר בדברי קדשו על פי מה שמבואר בתיקוני זוהר (תיקון לו עח): הטעם שתיקנו לומר כל לילה

זוהר הקדוש: ישראל קיבלו את התורה רק אחרי ביטול מלך וכהן דקליפה פרעה מלך מצרים ויתרו כהן מדין

משה רבינו שהיה מלך הלך עם אהרן שהיה כהן, כי יש בכח קדושתם להכניע מלך וכהן שמצד הקליפה

רבי שמשון מאוסטרופאלי: משה רבינו שהיה בן פ' שנה ביציאת מצרים ביטל את האות פ' של פרע"ה

"כוכב יש ושמו רעה", רמז על אותיות רע"ה שנשארו מפרעה ונתבטלו על ידי התורה שיש בה רע"ה פרשיות

ושמונים שנה בדברם אל פרעה", היה בכוחו להכניע את האות פ' בשמו של פרע"ה שהיא שמונים, ונשארו ג' אותיות רע"ה שלא נתבטלו.

הנה כי כן זהו שאמר משה להקב"ה: "מי אנכי כי אלך אל פרעה", הזכיר בדבריו תיבת מ"י עם תיבת כ"י שהן בגימטריא פ', כלומר הלא אין בכוחי רק לבטל את האות פ' בשמו של פרע"ה, אם כן "מי אנכי" כי אלך אל פרעה וכי אוציא את בני ישראל ממצרים", הלא ג' אותיות רע"ה שבשמו לא נתבטלו.

על כך השיב לו הקב"ה: "ויואמר כי אהיה עמך וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה". ופירש רש"י שעתידים ישראל לקבל את התורה בהר סיני, והכוונה בזה כי בזכות שעתידים לקבל את התורה שיש בה רע"ה פרשיות ביטול ג' אותיות רע"ה בשמו של פרעה.

"ועשית כיוור נחשת" כ'כוכב יש ושמו רע"ה

מה נפלאים הם דברי ה"קהלת יעקב" (ערך ק"ך צירופי אלהים) שהביא את דברי רבי שמשון הנ"ל, והוסיף על זה רמז נפלא בפסוק (שמות ל"ח): "ועשית כיוור נחשת" - "ועשית" הוא לשון תיקון, "כיוור" נוטריקון כ'כוכב יש ושמו רע"ה, ומפרש איך יתקנו זה, "נחשת" נוטריקון מה שמבואר במדרש (ב"ר י"ז-י): "נובלות חכמה שלמעלה תורה", כי על ידי התורה שיש בה רע"ה פרשיות מתקנים כוכב ששמו רע"ה.

מעתה אמינא מילתא חדתא, כי לפי מה שלמדנו כי יתרו הוסיף פרשה אחת בתורה, נמצא בזכותו להשלים בכך רע"ה פרשיות שבתורה, אשר בזכותו נתבטלו ג' אותיות רע"ה משמו של פרע"ה, ובכך הרי יש ליתרו שותפות נפלאה עם משה רבינו שביטל את האות פ' משמו של פרע"ה, ואילו יתרו שהוסיף פרשה אחת, סייע לבטל שאר ג' אותיות רע"ה.

יומתק להבין בזה נפלאות דרכי הקב"ה מסבב כל הסיבות, שלפני ששלח את משה להוציא את ישראל

פי הגילוי הנפלא של המקובל האלקי הקדוש רבי שמשון מאוסטרופאלי זצ"ל הי"ד ב"לקוטי שושנים" [נדפס בסוף ספר "קרניים" (דיבור הא'), שמבאר בתוך דבריו מה שאמר פרעה למשה ואהרן (שמות י-י): "ויואמר אליהם יהי כן ה' עמכם כאשר אשלח אתכם ואת טפכם ראו כי רעה נגד פניכם". ופירש רש"י בשם מדרש אגדה:

"כוכב אחד יש ששמו רעה. אמר להם פרעה, רואה אני באיצטגנינות שלי אותו כוכב עולה לקראתכם במדבר, והוא סימן דם והריגה, וכשחטאו ישראל בעגל וביקש הקב"ה להרגם, אמר משה בתפלתו (שם לב-יב) למה יאמרו מצרים לאמר ברעה הוציאם. זו היא שאמר להם [פרעה] ראו כי רעה נגד פניכם, מיד (שם יד) וינחם ה' על הרעה, והפך את הדם לדם מילה שמל יהושע אותם. וזהו שנאמר (יהושע ה-ט) היום גלותי את חרפת מצרים מעליכם, שהיו אומרים לכם דם אנו רואין עליכם במדבר".

מתמה על כך רבי שמשון, הן אמת שהקב"ה המתיק את הסימן של דם והריגה על ידי שהפכו לדם מילה, אבל עדיין צריך ביאור איך המתיק לישראל את הכוכב ששמו רעה. וביאר בדברי קדשו על פי מה שמבואר במדרש (במדב"ר יח-ג): "כל התורה כולה רע"ה פרשיות". לפי זה יש לומר שהכוכב ששמו רע"ה נתבטל על ידי שקיבלו ישראל את התורה שיש בה רע"ה פרשיות.

על פי האמור הוא מוסיף לפרש שיח סוד שניהל משה רבינו עם הקב"ה (שמות ג-א): "ויואמר משה אל האלקים מי אנכי כי אלך אל פרעה וכי אוציא את בני ישראל ממצרים. ויאמר כי אהיה עמך וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה".

הביאור בזה כי פרעה מלך מצרים, בהיותו ראש קליפת מצרים, היו לו כוחות הטומאה כמספר שמו פרע"ה, ומשה רבינו שהיה בן שמונים שנה כשנשלח להוציא את ישראל ממצרים, כמו שכתוב (שם יז-י): "ומשה בן שמונים שנה ואהרן בן שלש

שני פעמים זקן זקן, אלא הב' משוחים שנמשחו באותו שמן, מיכאל למעלה ואהרן למטה".

הרי לנו דברים ברורים כי כמו שמשה רבינו היה מלך למטה בהיותו מרכבה למלך העליון הקב"ה, כן היה אהרן כהן גדול למטה כנגד מלאך מיכאל שהוא כהן גדול למעלה, ואין זה סותר למה שנתבאר כי הכהן שמצד הקליפה הוא יתרו כהן מדין, שהוא עצמו שבר את הכהן שמצד הקליפה על ידי שנתגייר והודה לה', כי מה שזכה להתגייר ולהתעלות בצד הקדושה הוא רק בזכות אהרן הכהן.

אהרן הכהן בא לאכול לחם עם יתרו שנתגייר בזכותו

מה מאד יומתק לבאר בזה מה שכתוב בפרשתנו (שמות יח-יב): "ויקח יתרו חותן משה עולה וחבחים לאלקים ויבוא אהרן וכל זקני ישראל לאכול לחם עם חותן משה לפני האלקים". ופירש רש"י: "ומשה היכן הלך, והלא הוא שיצא לקראתו וגרם לו את כל הכבוד, אלא שהיה עומד ומשמש לפניו". וצריך ביאור מה ראה משה רבינו על ככה שלא הצטרף לסעודה אלא שימש לפניו.

לפי האמור יש לומר כי מאחר שאהרן הכהן בקדושתו שבר את הכהן שמצד הקליפה, ובזכותו נתגייר יתרו והקריב קרבנות לפני הקב"ה, לכן התחכם משה רבינו לשמש לפניו, כדי שיבואו אהרן וכל זקני ישראל לאכול לחם עם יתרו, כי לו נאה ולו יאה להיות בראש המשתתפים בסעודתו של יתרו שחזר בתשובה בזכותו.

והנה כאשר נתבונן נראה, כי תחילה נשבר המלך מצד הקליפה שהוא פרעה מלך מצרים בעל כרחו על ידי המכות וקריעת ים סוף, ואחר כך נכנע יתרו שהיה הכהן מצד הקליפה מרצונו הטוב, החל מכך שהיה מיועצי פרעה וברח ממנו, כמו ששינוי בגמרא (סוטה יא): "שלשה היו באותה עצה [של הבה נתחכמה]", בלעם ואיוב ויתרו, בלעם שיעץ נהרג, איוב ששתק נידון ביסורין, יתרו שברח זכו מבני בניו שישבו בלשכת הגזית". ואחר כך השלים את הכנעת הקליפה שבו על ידי שנתגייר ואמר: "עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלהים".

הנה כי כן יאירו עינינו להבין איך זכה יתרו כהן מדין להוסיף פרשה בתורה, כי מאחר שלא יכלו ישראל לקבל את התורה בהר סיני, רק אחרי שנשברו המלך והכהן מצד הקליפה, לכן יתרו שהשלים מרצונו הטוב את השבירה והביטול של המלך והכהן מצד הטומאה, לו נאה ולו יאה להוסיף פרשה בתורה כי בזכותו קיבלו ישראל את התורה.

ביטול כוכב ששמו "רעה" בזכות רע"ה פרשיות שבתורה

בדרך זו במסילה נעלה לבאר ביתר שאת הטעם שזכה יתרו להוסיף פרשה בתורה, על

יתרו זכה להוסיף פרשה בתורה להשלים בכך רע"ה פרשיות התורה המבטלות את הרעה בעולם

אלה לפניו לא ניתנה תורה, עד לאחר שבא יתרו, והודה ואמר, עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלהים. ברוך ה' אשר הציל אתכם וגו', אז התעלה הקב"ה בכבודו מעלה ומטה, ואחר כך נתן תורה בשלמות כששלטונו על הכל".

משה ואהרן בבחינת מלך וכהן מצד הקדושה

חשבתי דרכי לבאר בזה הטעם שסירב משה רבינו ללכת בשליחותו של הקב"ה להוציא את ישראל ממצרים, עד שצירף הקב"ה אליו את אהרן אחיו, כי משה רבינו היה מלך ואהרן כהן גדול, כמו שדרשו במדרש (שמו"ה מ"ח-ג) מקרא שכתוב (שמות א-כא): "ויהי כי יראו המילדות את האלקים ויעש להם בתים, ומה היו הבתים, בית הכהונה ובית המלכות, יוכבד נטלה כהונה ומלכות, אהרן כהן גדול משה מלך, שנאמר (דברים לג-ה) ויהי בישורון מלך".

לפי זה יש לומר כי משה רבינו ידע כי כדי להוציא את ישראל ממצרים ולתת להם את התורה, צריך להכניע תחילה את המלך והכהן שמצד הקליפה, וכאשר ראה שהקב"ה בחר בו להיות שליחו להוציא את ישראל ממצרים, הבין מזה כי בהיותו שלוחו של הקב"ה מלך העולם, יזכה גם הוא להיות מלך על ישראל למטה.

אולם מאחר שצריך להכניע גם כהן שמצד הקליפה, לכן סירב ללכת בעצמו עד שצירף אליו הקב"ה את אהרן הכהן, ובכך נתקיים מה שאמר דוד המלך (תהלים קלג-א): "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד", כי טובים השנים משה ואהרן מלך וכהן מצד הקדושה, להכניע את המלך והכהן שמצד הקליפה.

נפלא לצרף מה שהביא בשל"ה הקדוש (פרשת תרומה), ומקור הדבר מבעלי התוספות כפי שהובא ב"תוספות השלם" (פרשת שמיני אות ז) בפסוק (ויקרא ט-ד): "כי היום ה' נאיה אליכם - נרא"ה אותיות אהרן, אליכם" אותיות מיכאל, כשנתכהן אהרן למטה נתכהן מיכאל למעלה". והוסיפו עוד (שם אות ה): "זהו שאמר הכתוב (תהלים קלג-ב) כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן, למה נאמר

קרבנות במזבח של מעלה, כמו ששינו בגמרא (חגיגה יב:) כי הרקיע הרביעי נקרא זבול: "שבו ירושלים ובית המקדש ומזבח בני ומיכאל השר הגדול עומד ומקריב עליו קרבן".

והנה כמו שיש מלך וכהן מצד הקדושה, כן זה לעומת זה יש מלך וכהן מצד הקליפה, כי פרעה מלך מצרים הוא מלך מצד הקליפה, לכן התנגד למלך מצד הקדושה הוא הקב"ה מלך העולם, באומרו (שמות ה-ב): "מי ה' אשר אשמע בקולו לשלח את ישראל, לא ידעתי את ה'". ואילו יתרו כהן מדין שהיה מיועצי פרעה, והיה דבוק בכל עבודה זרה שבעולם היה בבחינת כהן מצד הקליפה.

ומבאר הזוהר הקדוש שלא היה אפשר למסור את התורה לישראל, רק אחרי ששבר הקב"ה והכניע את המלך והכהן מצד הקליפה, כי פרעה שאמר תחילה "לא ידעתי את ה'", נתבטל ונכנע על ידי עשר המכות שהביא עליו הקב"ה, עד שהודה בעל כרחו לומר (שם ט-כז): "חטאתי הפעם ה' הצדיק ואני ועמי הרשעים", ובפרט אחרי קריעת ים סוף שפרעה וחילו טבעו בים סוף, ופרעה נשאר בעולם כדי לספר נפלאות ה', כמו שכתוב (שם טז): "ואולם בעבור זאת העמדתיך בעבור הראותך את כוחי ולמען ספר שמי בכל הארץ". ואילו יתרו כהן מדין נכנע כשעזב את כל העבודות-זרות שבעולם ואמר: "עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלהים".

ומסיים הזוהר בלשון קדשו: "וכיון דהוא מלך וכהן אודו לקודשא בריך הוא ואתגברו קמיה, קדין אסתלק קודשא בריך הוא ביקריה על כלא עילא ונתא, ועד דאסתלק קודשא בריך הוא ביקריה פד אודן אליו קמיה, לא אתייהיבת אורייתא, עד לכתר דאתא יתרו ואודי ואמר, עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלהים. ברוך ה' אשר הציל אתכם וגו', קדין אסתלק קודשא בריך הוא ביקריה עילא ונתא, ולכתר יהב אורייתא בשלימו דשליטנו על כלא".

בתרגום ללשון הקודש:

"וכיון שאותו מלך וכהן הודו לקדוש ברוך הוא ונשברו לפניו, אז התעלה הקב"ה בכבודו על הכל מעלה ומטה, ועד שהתעלה הקב"ה בכבודו כשהודו

בפרשתנו פרשת יתרו דבר בעתו מה טוב להתבונן במה שפתח הכתוב את פרשתנו (שמות יח-א): "וישמע יתרו כהן מדין חותן משה את כל אשר עשה אלקים למשה ולישראל עמו כי הוציא ה' את ישראל ממצרים". ופירש רש"י: "מה שמועה שמע ובא, קריעת ים סוף ומלחמת עמלק". ונתייגעו המפרשים לבאר דברי רש"י, מה ראה על ככה לפרש ששמע קריעת ים סוף ומלחמת עמלק, שהרי בכתוב מפורש רק ששמע: "את כל אשר עשה אלקים למשה ולישראל עמו כי הוציא ה' את ישראל ממצרים", ולא נזכר כלל ממלחמת עמלק.

עוד ראוי להתבונן מה שזכה יתרו להוסיף פרשה אחת בתורה, פרשת "ואתה תחזה", ועל שם כך נקרא בשם "יתרו" כמו שפירש רש"י (שם בשם המכילתא): "שבע שמות נקראו לו, רעואל, יתרו, יתרו, חובב, חבר, קיני, פוטיאל, יתרו על שם שיתרו פרשה אחת בתורה ואתה תחזה, יתרו לכשנתגיייר וקיים המצות הוסיפו לו אות אחת על שמו". וצריך ביאור איך זכה יתרו לענין כל כך נעלה ונשגב להוסיף פרשה אחת בתורה.

בדרך הפשט יתכן שזכה לכך משום שקידש שם שמים רבים, כשביטל כל עבודת כוכבים באומרו (שם יא): "עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלהים". ופירש רש"י: "מלמד שהיה מכיר בכל עבודת כוכבים שבעולם, שלא הניח עבודת כוכבים שלא עבדה". אולם ברור שעדיין מוטלת עלינו חובת הביאור להבין ולהשכיל איך זכה לשכר כל כך גדול להוסיף פרשה בתורה.

הביטול של מלך וכהן פרעה ויתרו מצד הקליפה

פתח דברינו יאיר לבאר ענין זה על פי מה שמבואר בזוהר הקדוש (פרשתנו טז:), שהקדים הקב"ה בכוונה תחילה לסבב את הגירות של יתרו והתחברותו עם משה לפני שמסר את התורה לישראל, כי יש מלך וכהן מצד הקדושה, המלך הוא הקב"ה מלכו של עולם המולך על כל העולם במדת מלכותו, והכהן הוא מלאך מיכאל שמקריב

הודעה משמחת

הננו להודיע כי ניתן להשיג סדרת ספרים טיב התחזקות

תורה • שמחה • כיבוד אב • חסד • עינים

עבודת השי"ת ב' כרכים • מקומות הקדושים ב' כרכים

ספרים אלו ושאר ספרי רבינו

ניתן להשיג בחנויות הספרים

הנה עומד אני כעת באותו מצב עגום, זקוק אני נואשות להשתלת כליה בדחייפות. אך בניגוד גמור לבני המסורים של הרב רבי, כל אחד מצאצאי 'מתחמק' בתירוץ אחר... האחד עומד 'בדיוק' לצאת מן הארץ לחופשת 'סקי' בהרי האלפים שבשווייץ... ואילו השני מתכוון 'בדיוק' כעת לקראת התגייסותו למילואים... הבת הגדולה עסוקה מאוד בלימודים שבאוניברסיטה, ואילו הבת הצעירה סתם כך לא 'מתחשק' לה לעבור עכשיו ניתוח סכזה...

גם במקרה שלי, התאונן הזקן, התוכחו הילדים ביניהם, אך במקום שיתוכחו מי יזכה במצוה זו, הרי הם מנהלים ויכוח מהול ועד כלה! עלות לימודים אקדמאים יקרים מאוד, וכן את כל שאר צרכי החיים, מאומה לא וחסתי מהם! את הכל קיבלו ממני ועל גש של כסף!

הנה עתה בהגיעי לגבורות בשנות זקנה ושיבה, עזבו אותי כמעט לגמרי... וכשאני נצרך לעזרתם הרי הם בורחים ומתחמקים ממני... לפיכך, בראותי את ההבדל העצום שבין חינוך יהודי שורשי וקדוש, לבין החינוך הכפתי, כשנוכחתי בתוצאות המגוונות, כיצד מתקיימת לה מצות 'כיבוד אב ואם' הלכה למעשה! - על אף שבטוחני שהרב רבי לא 'פינק' את ילדיו בטיסות יוקרה לטיולים בזבזניים בחול' וכדומה... - לכן החלטתי לפחות עתה לשנות את דרכי הקלוקלת, וטוב מאוחר מלא כלום!

מטיב זה המעשה המולא, למדו עד היכן מגעת כוחה של מצות 'כיבוד אב ואם', שהשיפעה למרחק רב. ומתוכנה הגיע איש ישראל לשוב בתשובה, ולשנות את דרכי לטובה!

[שיחת קודש בחובת מצות 'כיבוד אב ואם']

-> <-

באחד מפרברי 'מנהטן' העשירה שבעיר ניו יורק, רבתי, התגורר איש יהודי עשיר גדול, אחד מאילי ההון שבארצות הברית. ברוב עשרו בנה לעצמו ולמשפחתו 'ארמון' מפואר רחב ממדים, מרפסות נוף מדהימות הקיפו את הטיחה, כשמדמסאות ענק עם עצי נוי ופרחים מרהיבים שטוחים סביב סביב. החצר האחורית של הארמון הנהדר שימשה כ'חוף פרטי', בהיותה סמוכה לנהר הגדול שבפאתי מנהטן. 'יאכטה' פרטית מפוארת עגנה לה אחר כבוד בצידו החוף, מוכנה בכל עת לצאת לשוט על פני המים... ובקיצור, כל תענוגי עולם הזה בשלמות עומדים מוכנים כאן ועכשיו!

העשיר הגדול בעל הבית עצמו, אמנם היה יהודי חרד לדבר ה', שומר תורה ומצוות, אבל הבן האהוב והמפונק כבר התרגל קצת אחרת... בתנאים מגושמים שכאלה, בארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות, גדל לו הבן מוקף בכל תאוות עולם הזה והבליו, מכשירים ממכשירים שונים סבבוהו מכל צד... אין פלא

מתחילה נטה לחשוב שאביו מנסה לעודדו לתפילה כדרכו... ומורו מאוד יגיע גם הכסף! אבל משחלפו שבועיים נוספים והמעוות בוששו מלבוא, מיהר הבן לשלוח שוב 'מכתב רשום' בדחייפות, בו ציין את הצורך הדחוף ביותר לכסף, כי בקושי נשארו בידו מעט מזומנים.

אבל גם על מכתב זה, התקבלה אותה תשובה קצרה: 'תתפלל היטב, וה' בוודאי יהיה בעורך!'

לאחר שגם ארוז 'מברק' שלישי ששלח הבן בחיצות בטלגרמה דחופה אל אביו, התקבלה אותה תשובה מרגיזה, כעס הבן מאוד, וכי מה חושב לו האב? זו לא העת לחנך עכשיו?... כשהמצב חנוק באין פרוטה לפורטה!

בלית ברירה הוציא הבן את 'כרטיס חיסול' חזרו שבאונק המסמכים, ויצא היישר בטיסה בהולה לביתו שבמנהטן. הוא נכנס הביתה בהפתעה ללא הודעה מוקדמת, וניגש אל אביו בדרישה נוקבת, מדוע אינך שולח את הכסף? הלא סיכמנו?!

האב מצידו נשאר רגוע ושלו, ושאל: תשובתי הגיעה אליך? - אכן כן! ענה הבן כשכולו פקעת עצבים, אבל מה כל זה קשור? מה ענין תפילה אצל כסף?

ואת אשר סיכמנו בענין התפילה עם התפילין גם זוכר אתה? - הקשה האב.

דאי שאני זוכר! ענה הבן, אבל מה כל זה קשור כאן? הלא בצורך דחוף בכסף עסקינן, ומי מדבר כעת בכלל על התפילה?!

הבן רתח מעט, כשאני מבין ולא כלום! האב נא הנה את מזורזתך נתנה! ציווה האב.

הבן מיהר להכניס את המזודה היקרה והגיסה לפני אביו, האב ניגש בעדינות ופתח את המזודה לרווחה, חיפש וחיטט בתוכה, עד שמצא בפניה נידחת את 'תיק התפילין' המאובק קמעא...

בדחילו ורחימו ניקה האב מעט את שקית התפילין, ופתח בזהירות את הרוכסן הסוגר את התיק, כשהבן בחורו הכעוס משתאה מן הצד, מוריש לדעת מה מחפש שם אביו... והנה לגד עיניו הפעורות של הבחור התגלה 'מצבור' עצום של אלפי זולרים טבין ותקילין, שטרות חדשים ומגוונים קשורים יחדיו בחילות חבילות, כשהם ממתנינים אחר כבוד אל הבן שיקום ויתפלל אל ה' בתפילין היקרות כהבטחתו הנאמנה לאביו!

פניו של הבן חפו, הוא הסמיך ונבהל עד עמקי לבבו, ולא ידע את נפשו!

לאחר שהתעשת הבן, נפל לרגלי אביו, והחל בוכה ומתייפח בדמעות שלישי, כשהוא מפציר בבקשת מחילה מאביו ההגון.

סלח נא לי אבי! התחנן הבן, הנה נוכחתי לדעת שהצדק עמך, ואני הפרתי את הבטחתי ולא נגעת בתפילין! אם הייתי שומע בקולך ומוציא את התפילין הקדושות אפילו פעם אחת בלבד, הרי הייתי תיכף מוצא את הכסף!

טיב זה המקרה חולל מהפכה בליבו של הנער, ומאז החל להיוזר עד מאוד במצות 'כיבוד אב ואם', הוא שניה את דרכו והתנהגותו מקצה לקצה, והביא 'נחת' גדולה לאביו ולאימו, ולאביו הגדול שבשמים, שציווה עליו במעמד הר סיני שבפרשתנו:

"כבד את אביך ואת אמך!"

[שיחה לבחורים צעירים, מגדול חסימת מצות 'כיבוד אב ואם']

על הברכה יעמדו

לקבלת העלון במייל (דוא"ר) נא לשלוח למייל הפצו"ב

העורמים להפצת העלון

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לזכרה והצלחה או ליאריצייט

יו"ל ע"י קהילת שבתאי בבית ד' | רה' ישעיהו 7 ירושלים | טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך פוזנן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור עגורניך ולהיות שותף לייכויה הרבים. הפענוינינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173

הלכות ברכת התורה

א. ברכת התורה צריך לזוהר בה מאוד שלא ללמוד עד שיברך, ויברכה בשמחה גדולה ליתן הודאה על שבחר בנו ונתן לנו כלי חמדנו, ומי שאינו זוהר בברכת התורה עונשו גדול מאוד, ואמרו חז"ל שאינו זוכה ח"ו להיות לו בן ת"ח עבור זה (פי"מ ס"א ומ"ב סק"ג).

ב. וצריך לזוהר בה מאוד, שלא חרבה ארץ אלא מפני שלא ברכו בתורה תחילה, לפי שלא היתה חשובה בעיניהם כל כך לברך עליה, לכך היו מזולזלים בברכתה, ולכן לא הגינה עליהם תורתם אף על פי שעסקו בה הרבה, ולכן יראה כל אדם שתהיה כלי חמדנו של הקדוש ברוך הוא שהיה משתעשע בה בכל יום חסובה בעיניו לברך עליה בשמחה יותר מעל כל הנאות שבעולם, שזה מורה שעוסק בה לשמה, וזכה לשלשלת הנמשך לעוסק בה לשמה, שהוא, לא ימוש מפני ומפי זרען וגו', שתעשה שאלתו ובקשתו שמבקש בברכתה ונהיה אנתנו וצאצאינו (ש"ע ד"ב ס"א).

ג. ויכוין בברכתו על מעמד הר סיני אשר בחר בנו מכל העמים וקרבו לפני הר סיני והשמיענו דבריו מתוך האש ונתן לנו את תורתו הקדושה שהיא בית חיינו כלי חמדנו שהיה משתעשע בה בכל יום (פ"ח).

ד. ומעיקר הזהירות הוא, שצריך להבין פירוש המילות, ולאמרה בנחת מילה במילה שלא יחסר שום תיבה או אות, וגם צריך לאמרה בחשק נמרץ, וישים אל ליבו אשר הוא מברך על התורה אשר הוא חיינו ואורך ימינו בעוה"ז ובעוה"ב (כ"ח סק"ג).

ה. ברכת התורה היא גולה נפלאה שלא ישכח מה שילמוד (ג"ח מסכת ברכות ד' ס"ד).

ו. וצריך לברך בין למקרא בין למדרש בין למשנה בין לגמרא (פ"ח), וכן לדבר הזהיר והקבלה (כ"ח סק"ג).

ז. ובכלל זה ספרי דרש, וה"ה ספרי מוסר אם יש בהם פסוקים ודשות חז"ל (מ"ה ס"ה) לה"י ס"ה, וכן לימוד הא"ב עם בנו גם כן בכלל מצות ת"ת, כשמתכוין לך, אבל בשעת הדחק ששואל מענו על איזה אות כיצד לקרוא, אינו צריך למנוע מפני ברכת התורה, שיש לו על מה לסמוך שאין מתכוונים למצות ת"ת (ש"ה ד' ס"ה).

ח. ואין לומר פסוקים אפילו דרך תחנונים קודם ברכת התורה, ויש לנהוג גם כן בימי הסליחות לומר ברכת התורה קודם הסליחות ולדלגה אחר כך כשאומו ברכת התורה (פ"ח ס"ה סק"ג).

ט. הרבה ראשונים סוברים שברכת התורה הוא מדאורייתא, ולכן אם נסתפק לו אם בירך ברכת התורה חזר ומברך, ומכל מקום לא יברך מספק אלא ברכת אשר בחר בנו, מיהו לכתחילה צריך לזוהר שיבקש מאחר שיוציאו בברכות התורה,

טיב התחזקות

■ בשבת ניתנה תורה ■

שבת קבלת התורה

השבת הזאת נקראת בפי העם 'שבת קבלת התורה' על שם הקריאה בפרשת קבלת התורה, וכפי הידוע מן הספרים הקדושים שהקריאה מעוררת את הזמן ובשבת קודש פרשת יתרו מתעורר קדושת קבלת התורה כמו בחג השבועות (ראה 'פיר צדיק' פורשת באות א' שכתב זאת בשם הר"ק החוזה מלובלין ז"ל). אי לזאת נעסוק מעט מעזיז בקדושת השבת וקדושת התורה שמשולבים יחדיו זה בזה וחבורות אשה אל אחותה, כמו שכבר אמרו בגמרא (שבת פ"ב) דכולי עלמא מודים שבשבת ניתנה תורה, וכך גם אמרו בירושלמי (שבת פ"ק טו הלכה א'), "לא ניתנו שבתות וימים טובים אלא לעסוק בהן בדברי תורה", לפיכך אין לך שעה כשירה יותר מזו בכדי להתבונן קמעה בשבחה של עסק התורה בעצם יומא דנשמתא - שבת קודש.

לא ניתנו שבתות אלא לעסוק בדברי תורה

הש"ה הק' במסכת שבת (פ"ק נ"ג מצ"ה אות ג) מרבה מאוד לזרז אחר עניין זה, וכותב שם, שעל אף שאמרו "שינה בשבת תענוג" ויש מצווה לענג את השבת בשינה, אבל הוא נכון רק כאשר השינה הוא במידה וגבול, שלא יביאנו חלילה לידי ביטול תורה, כי תכלית ועיקר השבת הוא רק בכדי שילמדו בו תורה, ולא בא השבת לעולם אלא בכדי שיעסקו בו בתורה.

כך הרי מובא במדרש, בטרם שנכנסו בני ישראל לארץ ישראל באה התורה הקדושה בטרוניה לפי הקדוש ברוך הוא ואמרו, ריבוננו של עולם, כשיכנסו בניך לארץ זה רץ לכרמו זה רץ לשדה ואני מה תהא עלי. פי"ה הקדוש ברוך הוא ואמר לה, יש לי זוג שאני מזווג לך וישבת שמה, שאו בטלים ישראל ממלאכתם ויכולים לעסוק בך.

עוד מביא הש"ה הק' בשם המדרש בפרשת ויקהל, שם מוסר משה רבינו לבני ישראל את העניין של שמירת שבת, ובתחילת הדיבור כתוב (שש"ח לה א'): "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וכו', ששת ימיים תעשה מלאכה וכו' בשבועי יהיה לכם קודש". מציין שם כי המדרש, שבכל התורה כולה מתחילתה ועד סופה לא מצאנו עוד מצוה שהקב"ה משה קהילות בעבורה מלבד מצווה זו של שבת קודש, וכל כך למה, אלא שאמר הקדוש ברוך הוא למשה, לך רד ועשה לי קהילות גדולות על דבר שבת, כדי שילמדו כל הדורות הבאים אחריו להקב"ה קהילות בכל שבת, ולכנס בבתי כנסיות ובתי מדרשות ללמוד בהן תורה ברבים.

ולא יקשה לך מדברי הירושלמי (שבת פ"ק טו הלכה א) שאמרו "לא ניתנו שבתות וימים טובים אלא לאכילה ושתייה", כי גם הם לא התכוונו לומר שבשבת צריך רץ לאכול ולשתות ולא ללמוד, אלא כל דבריהם מכוונים אל התלמידי חכמים שבכל ימות השבוע פורשים מכל תענוגות העולם הזה וממיתים עצמם באהלה של תורה, אבל בשבת קודש מצווים גם הם לענג את השבת במיני מאכלים ערבים ומשובחים ולשתות ממתקים.

מסיים הש"ה הק' וכותב: "וחס וחלילה אין הפירוש שיבלו כל היום בתענוג, רק ימשכו בתענוג יותר משאר הימים, אבל חלילה לפרוש מן התורה, וכולי עלמא מודים בשבת נתנה תורה, ואדירה חייב אדם לראות בכל שבת וישבת לחדש חידושי התורה, כמו שכתוב בוזהר (ד"ג ק"ט), שבמוצאי שבת בחזרת נשמה יתירה למקומה, שואל אותה הקדוש ברוך הוא, מה חידוש היה מחדש בתורה". כאן המקום לציין לדברי של הרה"ק מבארדיטשוב ז"ל (קדושת לוי - תנח" - קדושת חמישיהו), שהביא גם הוא את דברי הזהיר הק' בגדול החובה לחדש חידושי תורה בשבת ואף הוסיף לזה טעם הגון, היות שבשבת מתעורר עלינו שוב ומתחדש הבחינה של קבלת התורה, וזה לשונו: "כי זאת ההשגה של מתן תורה נתגלה בכל שבת וישבת, כמו שאיתא (שבת פ"ב א, ב) בשבת ניתנה תורה, לכן צריכים בכל שבת לחדש חידושי דאורייתא".

לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן

דברים נפלאים כתב ב'שפת אמת' (בש"ח תרמ"ג) לבאר את מאמר חז"ל (בבלי - בש"ח) "לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן", והדברים תמוהים מאוד, וכי כהיום הזה שאין המן יורד לנו מן השמים אין אנו רשאים לעסוק בתורה, והיתכן לומר כזאת!?

אלא, מחדש לנו הש"פת אמת' (בש"ח תרפ"ח), שגם כיום אנו זוכים לטעום כעין טעם המן, ואימתי? בשבת קודש! שהרי שבת קודש הוא 'מתנה טובה' המונחת בבית גזיו של הקב"ה (פ"ה ס"ה), ובכל שבוע בהגיע השבת קודש מתגלה עלינו אותו האור הגנוז של שבת, ומאחר וישבת הוא הזמן של התגלות הגנוחות אנו כבר זוכים בו לעוד גילוי, ודיינו על ידי קיום מצוות 'עונג שבת' אנו זוכים לטעום בו כעין טעימה מצנצנת המן - שאף הוא מן הדברים שנגזזו לדורות עולם (י"ט ס"ב), והוי אומר, שמכוח השבת קודש זוכים גם אנו להימנות בין אוכלי המן וכך יש גם לנו חלק בתורה הקדושה, שהרי 'לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן'.

ואם כי הביאור דלעיל הוא על פי דרך החסידות, מוסיף הש"פת אמת' לבאר לנו גם על פי הפשט הפשוט מדוע בשבת קודש נכלל כל אחד מישראל בבחינת אוכלי המן, שהרי כל הסיבה שהתורה ניתנה לאוכלי המן הוא היות שכל לחמם מוזונו הגיע להם מן השמים, בשונה ונחת וללא שמץ של טוהר, ומתוך שהיה מוחם ולבם פנוי מן הטרדה ופטריות מלשאת עול ריחיים על צווארם היו יכולים לשקע את כל עצמותם והווייתם בתוך התורה הקדושה.

כמו כן בשבת קודש, ששבותים או כל איש ישראל ממלאכתם בבית ובשדה ואינם טרודים על המחיה ועל הכלכלה, ממש כמו אוכלי המן בדור המדבר שגם הם לא היו צריכים לעסוק בפרנסה, ונמצא אם כן שבשבת קודש הוא הזמן הראוי ביותר לעסוק בתורה הקדושה, כי בשבת כל אחד הוא בבחינת אוכלי המן והלא 'לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן'.

SUBSCRIBE ONLINE!

FILL OUT THE ONLINE FORM TO SUBSCRIBE:
RAMAPOST.COM/SUBSCRIBE-DIVREI-TORAH

בסייד

Ramapost offers a weekly printed subscription to the following Divrei Torah:

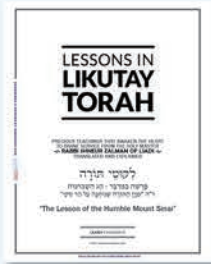
Please fill out the online form at RAMAPOST.COM/SUBSCRIBE-DIVREI-TORAH to subscribe. We ask that your free printed divrei torah be picked up every Friday at our Monsey (Rt 59) or Wesely Hills/Pomona location.

Meoros Hatzadikkim
Dvar Torah & Weekly Yahrzeits (English)
Ramapost.com/meoros-hatzadikkim

Sichat Hashavua
(Hebrew)

Likutay Torah
(English)

Oneg Shabbos
(English)

Hitkashrut
(Hebrew)

Ohr Chaim
(Hebrew)

Torah Wellsprings
R' Elimelech Biderman (English)

RAM HATORAH
Compilation of Divrei Torah
Ramapost.com/ram-hatorah

ENGLISH
DIVREI TORAH

TIV HAKEHILA · SHVILEI PINCHAS · AREIVIM · ANFEI EREZ · MIZMOR L'DOVID · PENINIM · KINDER TORAH · PARSHA PSHETEL · RAV BRAZIL

RAM HATORAH is a free weekly compilation of divrei torah that is organized, printed and distributed by Ramapost to hundreds of readers. You can view/download past and present editions at

דברי תורה עברית

MONTHLY

RAMAPOST.COM/RAM-HATORAH. טיב הקהילה · שבילי פנחס · דברי חינוך והתעוררות · חוס של חסד · המברך · דברי שי"ח

FOR MORE INFORMATION PLEASE CONTACT MITZVOS@RAMAPOST.COM

YOUR FREE AD HERE! Send your artwork to mitzvovs@ramapost.com to secure your ad space.

ביסוד
ר. דניאל ד דהן
סופר ס"ת"ם מוסמך

Rabbi Daniel David Dahan, Sofer Stam
Tel: 646 387 5683. Email: Sofersogood4@gmail.com
Checking, writing, and sale of Sefer Torah, Tefillins,
Mezuzot, and Megillot. ✪ SAME DAY SERVICE ✪

ROCKLAND TRANSFERS CAR SERVICE

- ◆ Airport car service (departures and arrivals)
- ◆ City to City
- ◆ Per Hour Hire
- ◆ School (out-of-town) Drop-off and Pick-up
- ◆ Reliable and Safe
- ◆ Fixed Rates
- ◆ No Added Fees
- ◆ Credit Cards Accepted

Easy Booking Online

Reserve Online
www.RocklandTransfers.com
Call / Text
(845) 288-8888

35+ Years

OF SERVING THE COMMUNITY

- ◆ WILLS & TRUSTS
- ◆ ELDER LAW
- ◆ PROBATE
- ◆ TRUST ADMINISTRATION
- ◆ HALACHIC WILLS
- ◆ TAX PLANNING
- ◆ MEDICAID PLANNING
- ◆ ESTATE PLANNING
- ◆ SPECIAL NEEDS PLANNING
- ◆ ASSET PROTECTION

Emanuel Haas, Esq. Ari J. Zaltz, Esq.

Haas & Zaltz, LLP

845.425.3900
INFO@HAASZALTZ.COM | WWW.HAASZALTZ.COM
2 PERLMAN DR | STE 301 | SPRING VALLEY, NY 10977

As an independent agency we shop several companies to find you the right coverage and the right price.

Wise Men Insurance Services
support@wisemeninsurance.com
Ph 845-579-2978 Fax 845-231-6224

**ROSENBLUM
ARCHITECTURE**

TODD ROSENBLUM   rosenblumarchitecture.com

845.364.0337   200 East Eckerson Road
914.522.6793   Suite 230 E
todd@adaparch.com   New City, NY 10956

**CHEVRA L'BITACHON
OF ROCKLAND COUNTY**

Chevra L'Bitachon is a community security organization which trains and manages members of the community to become guards for their own shuls and mosdos as well as other security related resources.

For more info, please contact us at info@clbrc.org or call/whatsapp **845.704.1205** (add us to whatsapp to see our regular security related updates)

DJ KAEJ

FOR ALL YOUR SIMCHA NEEDS!

347.618.5028
bookings@djkaej.com

ONE COMMUNITY ONE ERUV
העירוב דרראקלענד
**ROCKLAND
ERUV**

**FIRST//CLASS
LEASING**

**POMONA
ENTERPRISES CORP.**
Custom Home Builders
845-354-0018

www.POMONAENTERPRISES.com

**JUNKBOYZ
PRESERVATION**

**TELETECH
SECURITY & COMMUNICATIONS**

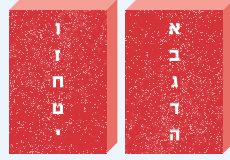

UNLIMITED ISRAEL™
ON ISRAEL'S MOST RELIABLE NETWORK
P: 845-371-9800

RAMAPOST.COM

כל' שבט תש"פ • 15 פברואר 2020 • מאנסי: הדלקת נרות - 5:10 • מוציש"ק - (72 דקות) • 6:42 • No. 69 | Issue 20 | Vo. 2 • בסייד

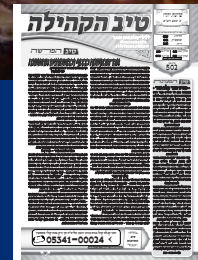
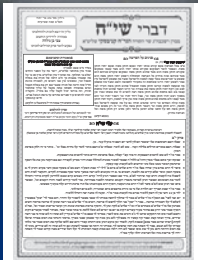
רס התורה

דברי תורה מודפסים ומופצים בחופשיות על ידי ראמפוסט

"בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך"

פרשת **יתרו**

טיב הקהילה • שבילי פנחס • חוט של חסד • המברך • דברי שי"ה

דברי תורה
עברית